

Сатанинската Библия

Антон Шандор На Бей

АНТОН ШАНДОР ЛА ВЕЙ САТАНИНСКАТА БИБЛИЯ

Превод: Атанас Семнязов

chitanka.info

НЯМА БОГ ОСВЕН САТАНАТА

Антон Шандор Ла Вей (1930–1997), наричан „Черния Папа“ от много от своите последователи, тръгнал по пътя към Върховното Жречество на Църквата на Сатаната, когато бил едва на 18 години и свирел на орган в един карнавал.

„Събота през нощта гледах как мъжете се задъхваха от похот по полуголите момичета, танцуващи на карнавала, а неделя сутринта, когато свирех на орган за тент-шоу евангелистите на другия край на карнавалния терен, виждах същите тези мъже, седнали на пейките заедно със съпругите и децата си, молейки Бог да им прости, и да ги пречисти от желанията на плътта. А следващата събота, те бяха отново на карнавала или на някое друго място за разпускане.

Тогава разбрах, че християнската църква процъфтява върху лицемерие и че плътската природа на човека ще се проявява, независимо от това, колко много е пречиствана или бичувана от някоя бело-светла религия.“

От този ранен период на живота си той вече бил избрал своя път. Накрая, през последната нощ на Април 1966 — Валпургиевата нощ, най-важният празник в традицията на магията и вещерството — Ла Вей ритуално избръсва главата си съгласно магическата традиция и провъзгласява основаването на Църквата на Сатаната. Той бил разбрал необходимостта от църква, която да върне човека към тялото му, а неговите плътски желания да станат достойни за празнуване.

„Щом почитането на плътските неща доставя удоволствие“ казва той, „тогава би трябвало да има храм на величественото удовлетворяване...“

ЧЛЕН 18

ОТ ВСЕОБЩАТА ДЕКЛАРАЦИЯ ЗА ПРАВАТА НА ЧОВЕКА

„Всеки човек има право на свобода на мисълта, съвестта и религията; това право включва правото да смени религията или убежденията си, както и свободата да изповядва религията или убежденията си, индивидуално или колективно, публично или частно, чрез обучение, обреди, богослужения и ритуали.“

УВОД

КЪМ БЪЛГАРСКОТО ИЗДАНИЕ

През 1993 г. издателска къща „Водолей“ публикува книгата „Зад маската на юношеския Сатанизъм“ на Джойс Мърсър, набожна американка, която все пак прави разлика между Сатанизъм и психопатология. Малко след това книгата бива забранена от Министерството на Просветата. Един новоизлюпен демократ се похвали по БНТ как Министерството действало по-благоразумно от Светия синод по отношение на сектите. Ето, въпросната книга била против сектите, но давала прекалено много информация за опасни секти и за да се избегнело сеене на по-нататъшни вражди книгата просто била спряна. Благодарим за вниманието, но...

Сектантство и Сатанизъм? Звучи ужасно за промития от масмедииите мозък, но има ли нещо по-нелепо и по-абсурдно от поставянето на знак за равенство между тези две неща? Сатанизмът от една страна, винаги е бил тайното верую на индивидуалиста (доколкото се е осъзнал като такъв) и не може да има нищо общо с някаква стадна форма на социализиране. Християнството, от друга страна, преди да се превърне в политическа идеология, е било просто една секта на юдаизма и нищо повече. Съвременното „Вещерство“, което се счита за продължител на древната езическа традиция, отхвърля Сатанизма като страничен продукт на Християнската Църква. Да, Християнската Църква определено е спомогнала за обединението на цялата езическа „опозиция“ под егидата на Сатаната. Разбира се, имало е и все още има психопати, които почитат християнския „Дявол“ и вярват, че са се посветили на „Злото“. Това не е далеч от истината, като се има предвид, че подхранват една загиваща догма и правят услуга на най-зловещия диктатор на нашето време — общественото мнение. Това са просто нещастни жертви на църковната пропаганда или на нейния достоен заместител в по-нови времена — средствата за масова информация.

Независимо от цялата тази истерична маймунска врява около Сатанизма, Пътят на Лявата Ръка винаги е съществувал паралелно на всяка институционализирана религия или култ. С каквито и прозвища да са го заклеявали през цялата човешка история, Пътят на Лявата Ръка винаги е бил трън в очите на всички духовни и политически пастири навсякъде по света. Това са хората, които отказват да вървят в крак със Стадото — от угояване към заколение. Това са личностите, които не живеят по предписания и разписания, защото са господари на себе си и могат сами да определят съдбата си. Това са тези, които успяват да осъществят желанията и мечтите си още докато са живи. Те не служат на „Доброто“, нито на „Злото“, но могат да си служат и с двете, ако е необходимо. Те служат само на себе си — те са себе си. Те никога не са били, не са и няма да бъдат лесна плячка за „ловците на вещици“, защото съвсем не са беззащитни и могат да разпростират влиянието си доста надалеч — ръцете им са достатъчно дълги. Тяхната проста тайна е, че следват законите на собствената си природа, а не тези, измислени от хора, които дори и себе си не могат да управляват. Основната разлика между тях и останалите им човешки събрата е, че където и да се намират, те интензивно се забавляват. Въпреки някои формални ограничения, на тях определено им харесва да са на Земята.

От незапомнени времена Човек е променял концепциите и законите си, но собствената му природа се е подчинявала и продължава да се подчинява единствено на закона на джунглата. Малко или много всеки осъзнава този факт. За тези, които се отвращават от животното в себе си, това звучи ужасно. Този, който напълно осъзнава този факт, не може да възприеме на сериозно Президента, Папата и ООН.

Човечеството се състои от индивиди, а не от маси. Божеството на някои от тези индивиди се нарича Сатана — архетипа на човека-магьосник, оцелял сред останалите зверове и боговете и богините на своята раса по свой образ и подобие. Сатаната също е и Тъмната сила на Вселената — черния вакуум между звездите и елементарните частици на материята, всепораждащата и всерушащата сила, позната на човечеството от най-дълбока древност, но откликваща само на тези, които най-убедително са я призовавали — на шаманите, на жреците, на вещиците и чародеите, на откривателите и авантюристите, на

магьосниците и творците от всички времена, на тези, които действат като катализатори за човешкия прогрес и еволюция.

След векове анонимност Пътят на Лявата Ръка излъчи един свой „официален говорител“ в лицето на Антон Шандор Ла Вей, който с прости слова и силни дела най-сетне обясни на изплашения свят за какво всъщност става дума. Понякога истината е толкова проста, че никой не иска да я забележи — защото сме свикнали да мислим сложно и да не живеем в телата си, т.е. да се самозалъгваме. Сатаната е архетипът на Зверо-Човеко-Бога, живял в онези далечни праисторически епохи, когато Човечеството не е страдало още от шизофреничното раздвоение между дух и материя, тяло и ум и т.н., тогава, когато човек е бил единен в мислите и действията си. *Сатанинската Библия* на Ла Вей пробужда този архетип у тези, у които може да бъде пробуден. Да си Сатанист означава просто да бъдеш сто процента себе си, че и нещо повече. 666 е кабалистичният код за това ниво на съзнание. *Сатанинската Библия*, обаче, няма нищо общо с многоучените и многословни писания на Алистър Кроули, чийто Закон „Прави каквото искаш“ се приема с хиляди уговорки и се тълкува от страхливи интелектуалци в светлината на Евангелието. *Сатанинската Библия* няма нищо общо с моралните поучения на т. нар. „Вещерство“, чиито представители са романтични лелички с незадоволени сексуални мераци, които се преживяват като приемници на старата езическа традиция, а всъщност пеят старата морална песен на нов глас.

Сатанинската Библия дава някои доста мощни магически оръжия в ръцете на читателя. Единствената препоръка е те да се използват стратегически — магьосникът трябва да действа като главнокомандващ преди сражение, т.е. да има план. Изисква се и умение за насочване на емоционалната енергия — колкото трябва, където трябва, когато трябва и както трябва. Естествено, Черните Изкуства са опасни за профана. Профан е всеки, който тръгва да се занимава с магия без да е наясно с мотивацията си. Природата, както казва Кроули, не приема извинения: „Ако по погрешка пиеш отрова вместо вино, грешката няма да ти спаси живота“. Трябва обаче, да се действа вероломно и от сърце — в един свят, където насилието и произвола се прикриват зад законността и морала, магията може да бъде последното оръжие на индивида. Както е било през

Средновековието. Оттогава насам твърде малко неща са се променили в човешката природа. Само дето Църквата е заменена с Телевизията.

Някога Българският народ е дал своя принос в съпротивата срещу натрапената по политически причини чужда религия, която била чужда и на всички останали европейски народи. Ересите, породени по нашите земи, са освободили много умове по света. Тези, които считат националния ни дух за неразривно свързан с Християнството, нека си припомнят този исторически факт — писмото на папа Николай I Велики до цар Борис I през 866 година:

„Вие ни съобщавате, че сте покръстили поданиците си въпреки тяхното несъгласие, поради което избухнал бунт, заплашващ вашия живот. Хвала вам, защото сте укрепили авторитета си, като сте заповядали да избият заблудените овце, отказващи да влязат в кошарата. Вие не сте сторили никакъв грях като сте проявили такава свещена жестокост; напротив, заслужавате похвала, защото сте унищожили враговете, които не са пожелали да влязат в лоното на Апостолската църква и по този начин сте отключили Царството Небесно за подвластните ви народи. Нека царят не се бои от убийства, ако те могат да държат поданиците му покорни и да ги подчинят на Християнската вяра! Бог ще го възнагради за греховете на този свят във вечния живот.“

Методите, по които се налагат политическите идеологии, са били винаги едни и същи — както през IX век, така и през XX век. Масови убийства... в името на някакво си „добро“! Някой някога да е чувал за масово клане, извършено в името на „злото“? Това неизменно са били „злите“, които са били изстребвани: злите езичници, злите еретици, злите евреи, злите комунисти, злите фашисти, злите монархисти, злите капиталисти и въобще злите... Изглежда „Смърт на злото!“ е бил девизът на обществото през цялата човешка история!

И накрая, по въпроса за човешките жертвоприношения — тези, които много обичат да вярват на пропагандата за този „любим спорт“ на Сатанистите — нека си направят психологическо изследване, за да проверят дали все пак подобна тенденция не съществува в тях самите.

Приятно четене!

ВЪВЕДЕНИЕ

БЪРТЪН Х. УЛФ

Една зимна вечер през 1967 година прекосих Сан Франциско, за да чуя лекцията на Антон Шандор Ла Вей на открита среща на Съюза за Сексуална Свобода. Бях привлечен от вестникарските статии, които го описваха като „Черния Папа“ на някаква Сатанинска Църква, в която се извършвали кръщенета, венчавки и погребални церемонии в името на Дявола. Аз бях нещатен журналист в едно списание и предвкусвах материал за статия в лицето на Ла Вей и неговите съвременни езичници, тъй като Дяволът винаги е бил „подходящ материал“, както казват в редакцията.

Но не практикуването на черните изкуства само по себе си бе това, което имах предвид за материал, тъй като това не е нещо ново под слънцето. Имало е дяволопоклоннически секти и вуду-култове и преди християните. В Англия, през XVIII век, „Hell Fire Club“, свързан с американските колонии посредством Бенджамин Франклин, успя да спечели краткотрайна слава. В началото на XX век пресата огласи Алистър Кроули като „най-злия човек в света“. През 20-те и 30-те години на века имаше намеци и за някакъв „черен орден“ в Германия.

Към тази стара на вид история, Ла Вей и неговата организация от съвременни Фаустовци прибавиха две поразително нови глави. Първо, те най-богохулно се представиха за „Църква“, термин, който преди това се свеждаше до клоновете на Християнството, вместо за традиционния ковън на сатанизма и вещерството. Второ, те практикуваха черната си магия открито, вместо нелегално.

Вместо да нагласявам встъпително интервю с Ла Вей за обсъждане на еретичните му нововъведения — обичайната ми първа стъпка при проучване, реших да го наблюдавам и слушам като непознат, присъстващ в аудиторията. В някои вестници той бе описан като бивш цирков укротител на лъвове и карнавален фокусник, който сега се представя за наместник на Дявола върху земята и аз исках първо да видя дали е истински Сатанист, шегобиец или шарлатанин.

Вече бях срещал хора от сцената на окултния бизнес — фактически, Джийн Диксън беше моя хазяйка и аз имах възможност да пиша за нея преди Рут Монтгомъри. Аз обаче считах всички окултисти за лъжци, лицемери или шарлатани и не бих загубил и пет минути от своето време, за да напиша нещо за различните им форми на „ала — бала“.

Всички окултисти, които бях срещал или за които бях чувал, бяха „бело-светли“: набедени ясновидци, пророци и вещици, опаковащи мнимите си мистични способности с духовно общуване на божия основа. Ла Вей, който им се присмиваше, ако не ги и заплуваше от презрение, се появяваше измежду редовете на вестникарските истории като черен магьосник, който базира работата си върху тъмната страна на природата и плътската страна на човечеството. Не изглеждаше да има нещо духовно около неговата „църква“.

Слушайки за първи път Ла Вей да говори, аз изведнъж осъзнах, че той няма нищо общо с окултния бизнес. Той не би могъл да се охарактеризира дори като метафизичен. Брутално прямите неща, които каза, бяха прагматични, относителни и преди всичко разумни. И разбира се — неортодоксални; громеше установения религиозен култ, потискането на плътската природа на човека, лицемерната претенция за благочестивост в хода на съществуване, което преследва материални цели и което се базира на принципа „човек за човека е вълк“. Думите му, също така, бяха изпълнени с язвителна сатира към човешката глупост. Но най-вече бяха логични. Ла Вей не предложи шарлатанска магия по време на своята лектория. Това бе философия на здравия разум, базирана върху реалностите на живота.

След като се убедих в искреността на Ла Вей, трябваше и аз да го убедя, че възнамерявам да направя сериозно проучване, вместо с написаното от мен да допринасям за купчината банални статии, третиращи Църквата на Сатаната като нов вид „фрийк-шоу“. Аз опресних знанията си относно Сатанизма, обсъждайки неговата история и обосновка с Ла Вей и присъствах на няколко среднощни ритуала в прочутата викторианска сграда, използвана някога като щаб на Църквата на Сатаната. От всичко това написах една сериозна статия, само за да се окаже, че не това искат издателите на „почтените“ списания. Тях ги интересуваха само статии от типа „фрийк-шоу“. Най-накрая „мъжкото“ списание с „разголени мацки“ „Knight“, бе това, което публикува пълната статия за Ла Вей, Църквата на Сатаната и

синтеза на Ла Вей на древните легенди за Дявола и черномагьосническия фолклор в съвременната философия и практика на Сатанизма, който всички последователи и имитатори използват сега като свой модел, ръководство и дори като Библия.

Моята статия беше началото (а не края, както е ставало с други мои писания по различни теми) на едни трайни и близки отношения. От това произтече моята биография на Ла Вей, „The Devil’s Avenger“, публикувана от „Pyramid“ през 1974 година. След публикуването на книгата, аз станах редовен член и в последствие жрец на Църквата на Сатаната, титла, която сега гордо споделям с много знаменити личности. Среднощните философски дискусии, които започнах с Ла Вей през 1967 година, продължават и до ден днешен, десетилетие по-късно, понякога в компанията на някоя елегантна вещица или съпровождани от наша собствена музика — той на орган, а аз на барабани, в някое чудновато кабаре, населено от сюрреалистични хуманоиди — творения на Ла Вей.

Цялото минало на Ла Вей изглежда го е подготвяло за неговата роля. Той е внук на грузински, румънски и елзаски дядовци и баби, включително и баба циганка, която му е разказвала предания за вампири и вещици от родната ѝ Трансилвания. Още на пет годишна възраст Ла Вей четял със страшни приказки и книги като „Франкенщайн“ на Мария Шели и „Дракула“ на Брам Стоукър. Макар и да бил по различен от другите деца, те го определяли за свой предводител в походите и маневрите, имитиращи бойни действия.

През 1942 година, когато Ла Вей бил на дванадесет години, силното му влечение по войници-играчки го накарало да се замисли за Втората Световна Война. Той се задълбал в ръководства по военно дело и установил, че арсенали за снаряжението на армии и флотилии биха могли да се закупят като бакалски стоки в супермаркет и да се използват за завладяването на цели нации. В главата му се оформила идеята, че обратно на това, което пише в Християнската Библия казвала, земята не би трябвало да се населява от смирените, а от могъщите.

В гимназията Ла Вей бил едно неспазващо условностите детечудо. Като запазил най-сериозните си учебни занимания за извън училище, той задълбал в музика, метафизика и окултни тайни. На петнадесет години станал втори обоист на Балетния Симфоничен

Оркестър на Сан Франциско. Отегчен от гимназиалните часове, Ла Вей напуснал училище още преди да завърши предпоследната си година, напуснал дома си и се присъединил към цирк „Клайд Бийти“ като чистач на клетки и носел вода и храна на лъвовете и тигрите. Звероукротителят Бийти забелязал, че Ла Вей се справял много добре с големите котки и го направил асистент-дресьор.

Пристрастен още от детството си към изкуствата и културата, Ла Вей не се задоволявал само с тръпката да дресира зверовете от джунглата и да работи с тях на манежа като заместник на Бийти. На десет годишна възраст, той се бил научил да свири на пиано по слух. Било удобен случай за него, когато веднъж цирковият органист се напил преди изпълнение и не можел да продължи — Ла Вей се съгласил доброволно да го замести, убеден, че може да се справи достатъчно добре с непознатата му организова клавиатура и да осигури необходимия музикален фон. Оказало се, че Ла Вей разбирал повече от музика и свирел по-добре от щатния органист, така че Бийти уволнил пияницата и настанил Ла Вей на инструмента. Той акомпанирал номерата на „Човека — Гюлле“, Хуго Захини и заредените с напрежение изпълнения на Валендас, наред с други знаменитости.

Когато станал на осемнадесет години, Ла Вей напуснал цирка и се присъединил към един карнавал. Там станал асистент на един магьосник, изучил хипнозата и научил повече за окулта. Това било странно съчетание. От една страна той работел в атмосфера на най-сурово житейско поприще — на светска музика, мирис на диви животни и дървени стърготини, актови изпълнения, в които секунда невнимание означава нещастен случай или смърт, изпълнения, изискващи младост и сила и изхвърляне на тези, които остаряват, като миналогодишни дрехи, свят на физическа възбуда, който имал магическа привлекателност. От друга страна той работел с магията в тъмната страна на човешкия ум. Може би тази странна комбинация повлияла на начина, по който той започнал да гледа на човечеството докато свирел на орган за страничните атракции на карнавала.

„Събота през нощта“, спомняше си Ла Вей в един от нашите дълги разговори, „гледах как мъжете се задъхват от похот по полуголите момичета, танцуващи на карнавала, а неделя сутринта, когато свирех на тент-шоу евангелистите на другия край на карнавалния терен, виждах същите тежи мъже, седнали на пейките

заедно със съпругите и децата си, молейки Бог да им прости и да ги пречисти от желанията на плътта. А следващата съботна нощ, те бяха отново на карнавала или на някое друго място за разпускане. Тогава разбрах, че Християнската Църква процъфтява върху лицемерие и че плътската природа на човека ще се проявява независимо от това, колко много е пречиствана и бичувана от някоя бело-светла религия“.

Макар и да не го съзнава тогава, Ла Вей бил на път да създаде една религия, която да послужи като антитеза на Християнството и неговата Юдейска бащиния. Това бе древна религия, по-стара от Християнството и Юдаизма. Тя, обаче, никога не е била формализирана и подредена като система на мисълта и ритуал. Това беше ролята на Ла Вей в цивилизацията на двадесетото столетие.

През 1951 година, след като самият Ла Вей става женен мъж на двадесет и една години, той напуска чудния свят на карнавала, за да се установи на кариера, по-подходяща за изграждане на домашно огнище. Записва се да учи за специалист по криминология в Сити — Колежа на Сан Франциско. Това го довежда до първата му конформистка работа — фотограф за Полицейското управление на Сан Франциско. Оказало се, че и тази работа, както и другите, допринася за неговото развиване на Сатанизма като начин на живот.

„Видях най-кървавата и най-отблъскващата страна на човешката природа“, разказваше Ла Вей по време на беседа относно миналото си. „Хора, застреляни от психопати; наръгани с нож от приятели; малки деца, смлени на кайма от неспиращи шофьори. Това бе отвратително и потискащо. Питам се: Къде е Бог? Започнах да презирам набожно-лицемерното отношение на хората спрямо насието, казващи винаги: Такава е Божията воля“.

И така, след три години работа като криминален фотограф, той напуснал отворен и се завърнал към свиренето на орган, този път в нощни клубове и театри, за да преживява, докато продължавал изучаването на любимия си предмет в живота — Черните изкуства. Веднъж седмично той води курсове по тайнствени теми: вселявания на духове, екстрасензорика, сънища, вампири, върколаци, гадаене, церемониална магия и т.н. Това привлякло много хора, които били или станали в последствие, прочути в науките и изкуствата и в света на бизнеса. Накрая от тази група се сформирал един „Магически кръг“.

Главната цел на Кръга била събиране за изпълняване на магически ритуали, които Ла Вей бил открил и изобретил. Той събрал цяла библиотека от произведения, които описвали Черната Меса и други скандални церемонии, провеждани в групи, такива като: Рицарите Тамплиери във Франция през XIV век, Клубът на Пъкления Огън и Златната Зора, съответно през XVIII и XIX век в Англия. Целта на някои от тези тайни ордени била да богохулстват и осмиват Християнската Църква, а самите те се обръщали към Дявола като към антропоморфно божество, което представлявало обратната страна на Бога. От гледна точка на Ла Вей, Дяволът не е точно това, а по-скоро тъмна, скрита сила в природата, която отговаря за земните неща, сила, за която нито науката, нито религията имат някакво обяснение. Сатаната на Ла Вей е „Духът на прогреса, вдъхновителят на всички велики движения, които допринасят за развитието на човечеството. Това е духът на бунта, който води към свобода, олицетворението на всички ереси, които освобождават“.

Последната нощ на април 1966 година — Валпургиевата нощ, най-важният празник във фолклора на магията и вещерството, Ла Вей ритуално си избръсва главата, съгласно магическата традиция и провъзгласява основаването на Църквата на Сатаната. За отличителен белег като неин служител, Ла Вей си сложил свещеническа якичка. С тази якичка той изглеждал почти като благочестивец, но неговата а-ла Чингиз Хан бръсната глава, Мефистофелската му брадичка и присвитите му очи му придавали необходимия демоничен вид за реческия му сан в Църквата на Дявола върху Земята.

„Първо на първо“, обясняваше самият Ла Вей, „наричайки това Църква, ми позволи да приложат магическата формула за едната част нарушение и деветте части благоприличие, която е необходима за успеха. Но главната цел бе да събере група от индивиди със сходни умове, заради предимството на съчетаните им енергии при призоваване на тъмната сила в природата, която се нарича Сатана“.

Както Ла Вей изтъкваше, всички останали църкви са базирани върху почитането на духа и отричането на плътта и интелекта. Той виждаше нуждата от Църква, която да възстанови човешкия ум и желанията на плътта като обекти на почит. Рационалното користолубие би трябвало да се поощрява, а здравословното его да се защитава.

Той започваше да осъзнава, че старата концепция за Черната Меса като сатира срещу Християнското богослужение, бе станала старомодна или както той се изрази „На умряло куче нож да вадиш“. Ла Вей въведе в Църквата на Сатаната някои освежителни психодрами, вместо самоунизително християнско богослужение, екзорцирайки репресиите и задръжките, подхранвани от бело-светлите религии.

Имаше революция в самата Християнска Църква срещу ортодоксалните обреди и традиции. Бе станало популярно да се обявява, че „Бог е мъртъв“. Затова алтернативните ритуали, разработени от Ла Вей, от една страна все още запазваха някои от декорациите на древните церемонии, но от друга страна бяха променени от негативна пародия в позитивни форми на празненства и пречиствания: Сатанински венчавки, освещаващи радостите на плътта; погребения, лишени от набожно-лицемерни баналности; ритуали за страст, помагачи на индивидите да осъществят сексуалните си желания; ритуали за унищожение, даващи възможност на членовете на Сатанинската Църква да тържествуват над враговете си.

При специални случаи, такива като кръщенета, венчавки и погребения в името на Дявола, отразяването им от пресата, макар и не търсено, бе феноменално. През 1967 година вестниците, които бяха изпратили репортери да пишат за Църквата на Сатаната се бяха разпространили от Сан Франциско през Тихия океан до Токио и през Атлантика до Париж. Една снимка на гола жена, наполовина наметната с леопардова кожа, служеща за олтар на Сатаната в скроена от Ла Вей венчална церемония, се предаваше от главните телеграфни агенции на всички всекидневници и навсякъде — появи се и на първата страница на такива крепости на медията като Лос Анджелиския „Таймс“. В резултат на тази публичност леговищата (grottos — съответствията на Ла Вей за ковъни — вещерските сборища), клоновете на Църквата на Сатаната, се разпространиха по целия свят, като доказаха едно от главните послания на Ла Вей: „Дяволът е жив и се радва на голяма известност, сред адски много хора“.

Разбира се, Ла Вей изтъкваше на всеки, който би го чул, че Дяволът за него и последователите му не е шаблонният тип с червено трико, рога, опашка и вила, а по-скоро тъмните сили в природата, които човек едва сега започва да долавя. Как самият Ла Вей съчетаваше това обяснение със собствената си външност, загърнат в

черен плащ с качулка с рога? Той отговаряше: „Хората се нуждаят от ритуал, със символи като тези, които виждате в бейзболните игри, или църковните служби, или войните, като средство за изразходване на емоциите, от които не могат да се освободят или дори да разберат по свой собствен начин“. Въпреки всичко това, самият Ла Вей скоро се измори от тези игри.

Имаше и временни неудачи. Първо, някои съседи на Ла Вей започнаха да се оплакват заради възрастния лъв, който той държеше като домашно животно и накрая голямата котка бе подарена на местния зоопарк. След това една от неговите най-предани вещици, Джейн Менсфийлд, умря от проклятието, което той бе стоварил върху нейния ухажор, адвокатът Сам Броуди, поради редица причини, които съм обяснил в „The Devil’s Avenger“ — Ла Вей настойчиво я беше предупреждавал за Броуди и се почувства депресиран от смъртта ѝ. Това бе втората трагична смърт на холивудска секс-звезда през шейсетте, с която той бе тясно свързан. Другата бе Мерилин Монро, любовница на Ла Вей за кратък, но критичен период през 1948 година, когато той напуска карнавала и започва да свири на орган за стриптийзьорки в района на Лос Анжелис.

Освен всичко това, Ла Вей се беше изморил да организира забавления и пречиствания за членовете на своята Църква. Той бе влязъл в контакт с последните живи останки от окултните братства на предвоенна Европа и усърдно усвояваше техните философии и тайни ритуали, останали от пред-Хитлеровата ера. Нуждаеше се от време за изследване, писане и разработване на нови принципи. Той отдавна експериментираше с принципите на геометричните пространствени концепции и намираше приложението им в това, което определяше като „Законът на Трапецоида“ (Ла Вей се надсмива на настоящите манази, които „се мъчат с погрешния вид пирамиди“). Той ставаше все по-широко търсен като говорител, гост на радио и телевизионни предавания и продукции или многократно, като технически съветник на телевизионни постановчици и кинорежисьори, работещи по сатанински разкази на ужаса. Понякога той бе също и актьор, както социологът Клинтън Р. Сандърс подчертава: „... никой окултист не е имал такова директно въздействие върху стереотипното кинематографично представяне на сатанизма като Антон Шандор Ла Вей. Ритуалът и езотеричната символика са съществени елементи в

Църквата на Ла Вей и филмите, в които той има пръст, съдържат подробни представяния на сатанински ритуали и са изпълнени с традиционна окултна символика. Наблягането върху ритуала в Църквата на Сатаната е предназначено да фокусира емоционалните сили във всеки индивид. По същия начин пищната ритуалност, която е съществена за филмите на Ла Вей, може основателно да се счита за механизъм, който включва и фокусира емоционалното преживяване на кино-публиката“.

Накрая Ла Вей решава да посвети ритуали и други организирани дейности на леговищата на Църквата на Сатаната по света и се отдава на писане, лектории, преподаване — и също така на семейството си: на жена си Даяна, красивата блондинка, която служи като Върховна Жрица на Църквата, на дъщеря си Карла, с гарваново черните коси, понастоящем в ранните си двадесет, специалист по криминология като баща си някога, прекарваща голяма част от времето си като изнася лекции върху Сатанизма в много университети в страната, и накрая на Зийна, запомнена от хората, които са виждали прочутата ѝ снимка като мъничко детенце по време на кръщенето си в Сатанинската Църква, а сега великолепна тийнейджърка, привличаща нарастваща глутница от вълци — човешка мъжка разновидност.

От този относително спокоен период на Ла Вей произлизат неговите широко известни пионерски книги: на първо място, *Сатанинската Библия*, на която това е дванадесетото издание (а това е второто ми, подобро въведение, след написването на оригиналното въведение за първото издание). Второ, „The Satanic Rituals“, която включва повечето от тъмния, сложен материал, който Ла Вей изрови от увеличаващите се негови извори. И трето, „The Compleat Witch“, която е бестселър в Италия, но за съжаление бе допусната от американския ѝ издател да излезе от печат с нереализиран потенциал.

Размахът на Ла Вей от организирана Църковна дейност до писането на книги за разпространение по цял свят, разбира се, доста разшири членството на Църквата на Сатаната. Нарастващата популярност на Сатанизма бе придружена по естествен път от създаващи паника истории от религиозни групировки, оплакващи се, че сега *Сатанинската Библия* се продавала по-добре от Християнската Библия по университетските дворове и че е главна причина за отвръщането на младите хора от Бога. И несъмнено папа

Павел имаше предвид Ла Вей, когато преди две години се обърна към света, че Дяволът „е жив“ и че „една личност“, една жива огнедишаща личност разпространява злото по земята. Ла Вей, отстоявайки, че зло (evil) е „живея“ (live), произнесено наобратно, и че човек би трябвало да се отдава и наслаждава на живота, отвърща на Папата и на създаващите паника религиозни групи по този начин:

„Хора, организации и нации правят милиони долари от нас. Какво биха правили без нас? Без Църквата на Сатаната те не биха имали срещу кого да беснеят и кого да обвиняват за гадните неща, които стават по света. Ако те наистина се усещаха, те не би трябвало да раздуват нещата за нас до пръсване. Вместо на това, нещото на което действително трябва да повярвате е, че шарлатаните са те, и че те наистина са доволни от това, че сме наоколо, за да могат да ни използват. Ние сме изключително ценна стока. Ние сме помагали на бизнеса, повдигали сме икономиката, и някои от милионите долари, които сме произвели, са се вливали на свой ред в Християнската Църква. Доказвали сме многократно Деветото Сатанинско Изявление, което гласи, че църквата и безчет индивиди не могат да съществуват без Дявола.“

Затова, Християнската Църква трябва да си плати. Събитията, които Ла Вей предсказа в първото издание на Сатанинската Библия се сбъднаха. Потиснатите хора са строшили оковите си. Сексът експлодира, колективното либидо се е отприщило във филмите и в литературата, по улиците и по домовете. Хората танцуват без горнище и долнище. Монахините са захвърлили традиционните си одеяния, показват краката си и танцуват „Missa Solemnis Rock“, която Ла Вей си мислеше, че създава на шега. Има едно непрестанно търсене на забавление, на хубави храни и вина, приключения, отдаване на тук-и-сега. Човечеството повече не желае да чака някакъв задгробен живот, който обещава да възнагради чистите и непорочните — в превод: аскетичните, еднообразните — духовните. Усеща се едно ново езическо, хедонистично настроение и от него е възникнало широко многообразие от ярко изявени индивиди: лекари, инженери, учители, писатели, борсови посредници, имуществени предприемачи, актьори и актриси, хора от масмедииите (цитираме няколко категории Сатанисти), които са заинтересовани в придаването на тържественост и прослава на тази всепроникваща религия или начин на живот.

Не е лесно да се възприеме такава религия в общество, управлявано толкова дълго от Пуританска етика. В тази религия няма фалшив алтруизъм или задължителна обичай-ближния-си постановка. Сатанизмът е безсрамно себична, брутална философия. Тя се основава на вярата, че човешките същества са присъщо себични и буйни създания, че животът е Дарвинова битка за оцеляване на най-годните, че само силните оцеляват, и че земята ще бъде управлявана от тези, които се борят за да победят в непрестанната надпревара, която съществува във всички джунгли — включително и тези на урбанизираното общество. Може да се отворите от това брутално становище, ако искате — то се основава, както е било от векове, върху реалните условия, които съществуват в света, а не върху мистичните земи от мед и мляко, описани в Християнската Библия.

В Сатанинската Библия Антон Ла Вей е обяснил философията на Сатанизма по-задълбочено от всеки от своите предшественици в Царството на Мрака, описвайки подробно новаторските ритуали и декорации, които той бе изобретил, за да създаде Църква за реалисти. От първото издание стана ясно, че много хора искат да прочетат тази книга, за да се научат как да създадат Сатанински групировки и да ритуализират черна магия. Сатанинската Библия и „The Satanic Rituals“, са единствените книги, които демонстрират по един автентичен и истински свързан с традициите начин, как може да се направи всичко това. Имало е много имитатори, които никога не са посочвали извора си, и то с основание, защото при сравнение с пионерското творчество на Ла Вей, тяхната плагиатщина, дребнавост и повърхностност повече не могат да намерят пазар.

Доказателството е ясно за всеки, който желае да види архива: Антон Ла Вей извади Сатаната от килера и Църквата на Сатаната е първоизворът на съвременния Сатанизъм. Тази книга обобщава посланието и не само го предава, но и продължава да бъде еднакво предизвикателство и вдъхновение, толкова своевременно днес, колкото и тогава, когато бе написана.

Сан Франциско,
25 декември 1976 (XI Anno Satanast)

ВСТЪПЛЕНИЕ

Тази книга бе написана, защото с много малки изключения, всеки трактат и книга, всеки „таен“ гримоар, всички „велики дела“ на тема магия, не са нищо повече от лицемерно-набожна измама — обременени с чувство за вина брътвежи и езотерични безсмислици от хроникьори на магическия фолклор, неспособни или нежелаещи да представят обективно становище по темата. Писател след писател, в усилията си да изложат принципите на „бялата“ и „черната“ магия, са успели вместо това, само така лошо да замъглят въпроса, че евентуалният изследовател на чародейството се оказва в положение на глупаво тикащ дъсчица за писане по дъската Уиджа, застанал в пентаграма, в очакване някой демон да се представи, вяло хвърлящ Ий Дзин стебла от бял равнец, подобни на много баяти солети, разбъркващ картончета, за да предскаже бъдеще — загубило всякакво значение, посещаващ семинари гарантиращи потискането на егото му — докато прави същото за портфейла си — и общо взето, ставайки пълен глупак в очите на тези, които знаят!

Истинският маг знае, че окултните лавици изобилстват от трошливи мощи на изплашени умове и стерилни тела, метафизически журнали на самоизмамата и страдащи от запек правилници на Източния мистицизъм. Прекалено дълго по темата за Сатанинската магия и философия се е писало от разярени журналисти от пътя на дясната ръка.

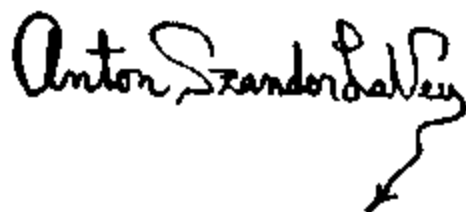
Старата литература е вторичен продукт на мозъци, гноящи зт страх и поражение, писали без да знаят, в помощ на тези, които действително управляват земята и които се смеят гръмогласно от Адските си престоли.

Пламъците на Ада стават все по-ярки от подпалките, които доставят тези томове с побеляла дезинформация и лъжепро-рочества.

Тук ще намерите и истина и фантазия. Всяка една от тях е необходима за съществуването на другата, но всяка от тях трябва да се

приема за такава, каквата е. Това, което ще видите, не винаги може да ви е приятно, но *ще видите*.

Това е Сатанинска мисъл от една истинска Сатанинска гледна точка.

A handwritten signature in black ink that reads "Anton Szandor LaVey". The signature is written in a cursive, flowing style. The final letter 'y' has a long, wavy tail that ends in a small arrowhead pointing downwards and to the left.

Църквата на Сатаната
Сан Франциско, Валпургиева нощ 1968 година

ПРОЛОГ

Цяла епоха боговете от пътя на дясната ръка, се препираха и караха на земята. Всяко от тези божества и съответните им свещеници и служители се опитваха да намерят мъдрост в собствените си лъжи. Колкото и да е продължителен, леднико-вият период на религиозната мисъл разполага с ограничено време в голямата схема на човешкото съществуване. Боговете на заразените с мъдрост са имали своята дълга история и техният златен век е станал реалност. Всеки, със своя „Божествен път“ към рая, е осъдил този на другия като ерес и духовно, прегрешение. Пръстенът на Нибелунгите носи вечно проклятие, но само защото тези, които го търсят, мислят с езика на „доброто“ и „злото“ — като самите те са „добрите“ през цялото време. Боговете на миналото са станали като собствените си дяволи, за да оцелеят. Техните служители неохотно играят дяволската игра, за да напълнят параклисите си и да ипотекират храмовете си. Уви, твърде дълго са се учили да бъдат „праведни“ и могат да бъдат само жалки и некомпетентни дяволи. И така, те си подават ръце в „братско“ единство и в отчаянието си отиват във Валхала за последния си голям вселенски събор. „Мръква се и приближава Залезът на Боговете“. Гарваните на нощта са излетели да повикат Локи, който подпалва Валхала с обгарящия тризъбец на Ада. Мръква се. Заревото на нова светлина се ражда от нощта и Луцифер изгрява отново, за да възвести: „Това е ерата на Сатаната! Сатаната властва над Земята!“ Боговете на нечестивите са мъртви. Това е зората на магията и неосквернената мъдрост. *Плътта* възтържествува и една голяма Църква ще бъде изградена и осветена в нейно име. Спасението на човека не ще зависи повече от неговото себеотрицание. И ще се узнае, че света на плътта и живота ще бъде най-голямото приготвление за всяко и всички вечни наслаждения!

REGIE SATANAS!

AVE SATANAS!

ПРИВЕТ САТАНА!

1. Сатаната представлява удовлетворяване, а не въздържане!
2. Сатаната представлява жизнерадостно съществуване, а не плачливи духовни блянове!
3. Сатаната представлява неосквернена мъдрост, а не лицемерна самоизмама!
4. Сатаната представлява доброта към тези, които я заслужават, а не любов прахосана за неблагодарници!
5. Сатаната представлява отмъщение, а не обръщане и на другата буза!
6. Сатаната представлява отговорност към отговорните, а не грижа за психически вампири!
7. Сатаната представлява човека просто като още едно животно, понякога по-добро, но често по-лошо от четириногите, което заради своето „божествено, духовно и интелектуално“ развитие е станало най-лошото от всички животни!
8. Сатаната представлява всички така наречени грехове, защото те водят до физическо, умствено и емоционално удовлетворение!
9. Сатаната винаги е бил най-добрият приятел на Църквата, защото ѝ е създавал работа през цялото ѝ съществуване!

**/ОГЪН/
КНИГАТА НА САТАНАТА
ИЗОБЛИЧИТЕЛНАТА РЕЧ НА АДА**

Първата книга на Сатанинската Библия не е толкова опит за богохулство, колкото изявление, което може да се определи като „Диаболично възмущение“. Дяволът винаги е бил атакуван от хората на Бога, безмилостно и безрезервно. Принцът на Мрака, никога не е имал възможност, като изключим белетристиката, да се изкаже по същия начин като говорителите на Господа на Праведните. Оръдията на амвона от миналото са били свободни да определят „доброто“ и „злото“, както им е било угодно и са затривали с готовност всеки, който не се е съгласявал с лъжите им, както словесно, така понякога и физически. Техните приказки за „великодушие“ са се оказвали празна преструвка щом стане въпрос за Негово Адско Величество — а това е крайно нечестно, като се има предвид очевидния факт, че без техния Сатанински враг самите им религии биха рухнали. Колко жалко, че алегоричният персонаж, на който най-много се дължи успеха на духовните религии, е видял най-малко великодушие и най-последователна злоупотреба — и то от онези, които най-угоднически проповядват правилата на честната игра. Въпреки хулите, които е слушал през всички тези векове, Дяволът никога не е отвърщал на

своите клеветници. Той си е оставал джентълмен през цялото време, докато тези които е поддържал, са вилнеели и беснеели. Самият той е показал, че може да бъде модел на поведение, но сега чувства, че е дошло времето да им отвърне. Сега не са нужни, вече, досадни правилници по лицемерие. Да си преговорите Закона на Джунглата ще ви помогне една малка, безскрупулна изобличителна реч. Всяка строфа е инферно. Всяка дума е огнен език. Пламъците на Ада горят свирепо... и пречистват. Четете и научете Закона.

КНИГАТА НА САТАНАТА

I

1. В тази сива пустош от камък и стомана, аз надигам своя глас за да ме чуете. Правя знак на Изток и на Запад. На Север и на Юг аз правя знак и възвестявам: смърт на слабаците и благополучие за силните!

2. Отворете си очите за да видите, о хора, с плесенясали умове! Чуйте ме, смутени милиони!

3. Защото се възправам за да отправя предизвикателство към мъдростта на света — да поставя под въпрос „законите“ на човека и на „Бога“!

4. Искам доводи за златното ви правило и искам да знам причината за десетте ви заповеди.

5. Пред никой от печатните ви идоли аз не ще се поклоня с примирение и който каже ми „ти трябва да се пре-клониш“, става моят смъртен враг!

6. Потапям показалеца си във воднистата кръв на импотентния ви луд спасител и написвам върху изподраното му от тръни чело: ИСТИНСКИЯТ Принц на Злото — Царят на Робите!

7. Никаква беловласа лъжа не ще бъде истина за мен — никаква потискаща догма не ще екове перото ми!

8. Отхвърлям всякакви условности, които не довеждат до земния ми успех и щастие.

9. В неумолимо нашествие, аз развявам знамето на силните!

10. Взiram се в стъкленото око на страховития ви Йехова и му отскубвам брадата — замахвам с бойната си секира и разцепвам проядения му от червеи череп!

11. Помитам аз противното доволство на лицемерни философи и избухвам в сардоничен смях!

II

1. Виджте разпятието — на какво е символ то? Бледен негодник окачен на дърво.

2. Аз поставям всичко под въпрос. Заставайки пред гноящата и лъскава фасада на най-надутите ви морални догми, аз написвам върху нея с букви от пламтящо презрение: Ето виж, всичко това лъжа е!

3. Съберете се около мен, о, вий презиращи смъртта и земята ще бъде ваша за да я имате и владееете!

4. Прекалено дълго беше позволявано на мъртвата ръка да обезплодява живата мисъл!

5. Твърде дълго правилното и погрешното, доброто и злото бяха изопачавани от лъжепророци!

6. Никаква вяра не трябва да се приема въз основа на „Божествена природа“. Религиите трябва под въпрос да се поставят. Никаква морална догма не трябва да се приема, като дадена — никакво мерило обожествявано. Няма никаква присъща святост в моралните кодекси. Подобно дървените идоли от миналото, те са дело на ръка човешка, а каквото е човек създал, човек може да го разруши!

7. Този, който бавно би повярвал в нещо или във всичко, притежава мъдрост голяма, защото вярата в едно измамно правило е началото на всяка глупост.

8. Главен дълг на всяка нова ера е да издигне нови хора, свободите ѝ да определят, да я водят към материален успех — да разкъсват ръждивите катинари и вериги на мъртвата традиция, които винаги са спъвали здравословната експанзия. Теориите и идеите, които може да са означавали живот, надежда и свобода за нашите предци, може да означават сега разруха, робство и позор за нас!

9. С промяната на околната среда не остава вечен никакъв идеал човешки!

10. Затова, всеки път когато една лъжа си изгражда трон, нека бъде атакувана без милост и пощада, защото под господството на една нелепа измама, никой не ще успее.

11. Нека установените софизми бъдат повалени, изкоренени, изгорени и унищожени, защото са постоянна заплаха за всяко истинско

благородство на мисълта и действието!

12. Щом някоя мнима „истина“ се окаже празна измислица, нека бъде захвърлена безцеремонно във външната тъмнина, всред мъртвите богове, мъртвите империи, мъртвите философии и други безполезни вехтории и отломки!

13. Най-опасната от всички короновани лъжи е святата, осветената, привилегированата лъжа — лъжата, която всеки приема като шаблонна истина. Тя е плодовитата майка на всички общоизвестни заблуди и измами. Това е хидроглавото дърво на безумието с хиляди корени. Това е един социален тумор!

14. Лъжата, която е позната като лъжа, е наполовина изкоренена, но лъжата която дори интелигентните хора приемат като факт — лъжата, която се насажда в едно малко дете още в майчиния му скут — е по-опасна от промъкваща се чума!

15. Общоприетите лъжи са винаги били най-могъщи врагове на личната свобода. Един е само начинът да се справите с тях. Изрежете ги до самата им сърцевина, също като тумори. Изтръгнете корените и разклоненията им. Унищожете ги, или те нас ще унищожат!

III

1. „Обичайте се един друг“ се счита за върховния закон, но по силата на какво е станал той такъв? На какво разумно основание почива евангелието на любовта? Защо да не мразя враговете си — ако ги „обичам“, това няма ли да ме остави на тяхната милост?

2. Естествено е враговете да си правят добро един на друг — но КАКВО Е ДОБРО?

3. Може ли разкъсаната и кървяща жертва „да обича“ сплесканите с кръв челюсти, които я разкъсват къс по къс?

4. Не сме ли всички хищници по инстинкт. Ако хората напълно престанат да се дебнат един друг, дали ще продължат да съществуват?

5. „Страст и плътско желание“, не е ли по-верен израз от „любов“, ако става дума за продължаване на расата? „Любовта“ от раболепните писания, не е ли проста дума-заместител за сексуалната дейност? Или е „Великият учител“, възхвалител на евнуси?

6. Обичай враговете си и прави добро на тези, които те мразят и използват — не е ли това жалката философия на кокер-шпаньола, който се търкаля по гръб, когато го ритат?

7. Мрази враговете си от все сърце и ако, някой те удари по едната буза, РАЗМАЖИ му другата! Удари го безпощадно, защото самосъхранението е най-висшият закон!

8. Този, който обръща и другата си буза е страхливо псе!

9. Удар за удар, присмех за присмех, присъда за присъда — с прибавен, по избор, задълбочен интерес! Око за око, зъб за зъб, винаги четворно, даже и стократно! Превърни се в ужас за врага си и когато намери своя път, ще се е научил по-мъдро да размишлява. Така ще бъдеш уважаван във всички пътеки на живота. А твоят дух, твоят безсмъртен дух, ще живее, не в неосезаем рай, а в мозъците и мускулите на тези, чието уважение си спечелил.

IV

1. Животът е голямото удовлетворяване — а смъртта, голямото въздържане. За това, възползвай се максимално от живота — ТУК И СЕГА!

2. Няма рай, яркоблестящ и няма ад, където грешниците се пекаат. Тук и сега е нашият ден на мъчение! Тук и сега е нашият ден на радостта! Тук и сега е нашата възможност! Изберете този ден, този час, защото няма никакъв спасител!

3. Кажи на сърцето си: „Аз съм моят собствен спасител“.

4. Попречи на тези, които биха те преследвали. Нека тези, които замислят твоето нещастие, бъдат запратени в бъркотия и позор. Нека бъдат като слама пред циклон и щом бъдат повалени, ликувай в собственото си спасение.

5. Тогава всичките ти кости ще кажат гордо „Кой е като мен? Не бях ли твърде силен за враговете си? Не съм ли избавил СЕБЕ СИ чрез собствения си мозък и тяло?“

V

1. Благословени да са силните, защото те ще владеят земята — проклети да са слабите, защото те ще наследят ярема!

2. Благословени да са способните, защото те ще бъдат уважавани сред хората — проклети да са посредствените, защото те ще бъдат обезличени!

3. Благословени да са смелите, защото те ще бъдат господарите на света — проклети да са праведно смирените, защото те ще бъдат стъпкани под раздвоените копита!

4. Благословени да са победоносните, защото победата е основание за правдивост — проклети да са пораженците, защото те ще бъдат васали завинаги!

5. Благословени да са безкомпромисните, защото негодните ще побягнат пред тях — проклети да са бедните духом, защото те ще бъдат заплюти!

6. Благословени да са тези, които предизвикват Смъртта, защото дните им ще бъдат дълги на земята — проклети да са радетелите за пощастлив задгробен живот, защото те ще загинат наред изобилие!

7. Благословени да са унищожителите на измамната надежда, защото те са истински месици — проклети да са богопоклонниците, защото те ще бъдат стригани овце!

8. Благословени да са доблестните, защото те ще придобият голямо съкровище — проклети да са вярващите в „добро“ и „зло“, защото те се плашат от сенките си!

9. Благословени са тези, които вярват в това, което е най-добро за тях, защото умовете им не ще бъдат нивга ужасени — проклети да са „божиите агънца“, защото ще пребледнеят и станат по-бели от сняг!

10. Благословен да е човекът, който има малко врагове, защото те ще го направят герой — проклет да е този, който прави добро на тези, които му се отплащат с подигравки, защото ще бъде презрян!

11. Благословени да са проникателните умове, защото те ще язвят вихри — проклети да са тези, които преподават лъжи вместо истини, и казват истина на лъжата, защото те будят погнуса!

12. Трижди проклети да са слабите, чиято неувереност ги прави подли, защото те ще слугуват и ще страдат!

13. Ангелът на самоизмамата лагерува в душите на „праведните“ — вечният пламък на силата чрез радост живее с плътта на Сатаниста!

**/ВЪЗДУХ/
КНИГАТА НА ЛУЦИФЕР
ПРОСВЕТЛЕНИЕТО**

Римският бог Луцифер, бил носителят на светлината, духът на въздуха, олицетворението на просветлението. В Християнската митология, той станал синоним на зло, както може и да се очаква от религия, която е увековечила съществуването си с мъгливи дефиниции и фалшиви стойности! Дошло е време за поправяне на неверните данни. Фалшивите морализми и окултните неточности трябва да се корегират. Макар и забавно, повечето истории и приказки за дяволотупоклонничеството, трябва да се считат за отживели нелепости, каквито и са. Казвало се, че истината „ще направи хората свободни“. Истината сама по себе си, не е освободила никого. Само СЪМНЕНИЕТО може да донесе освобождение на ума. Без чудотворния елемент на съмнението, вратата, през която минава истината би била плътно затворена, непроницаема и за най-усърдното блъскане на хиляда Луцифери. Разбираемо е защо Светото Писание се отнася към Адския Монарх като „Баща на лъжите“ — чудесен пример за смяна на ролите. Ако се повярва на това теологично обвинение, то тогава несъмнено трябва да се приеме, че ТОЙ, А НЕ БОГ, Е УСТАНОВИЛ ВСИЧКИ ДУХОВНИ РЕЛИГИИ И Е НАПИСАЛ

ВСИЧКИ СВЕЩЕНИ ПИСАНИЯ! Когато едно съмнение е последвано от друго, мехурът набъбнал от натрупаните заблуди, заплашва да се спука. За тези, които вече се съмняват в така наречените „истини“, тази книга е едно откровение. Тогава Луцифер ще изгрее. Сега е време за съмнение! Мехурът на лъжата се спуква и звукът е грохота на света!

— ТЪРСИ СЕ! —
БОГ
ЖИВ ИЛИ МЪРТЪВ

Всеобщо погрешно мнение е, че Сатанистите не вярват в Бог. Понятието „Бог“, както се тълкува от хората, се е променяло толкова много през вековете, че Сатанистите просто приемат дефиницията, която им подхожда най-добре. Винаги човек е създавал боговете си, а не те него. За някои Бог е добър, за други е ужасен. За Сатанистите „Бог“ — с каквото и име да се нарече или без каквото и да е име въобще — се счита за балансиращият фактор в природата, а не като имащ нещо общо със страданието. Тази могъща сила, която прониква и балансира вселената, е твърде безлична, за да я е грижа за щастието или нещастията на създанията от плът и кръв върху тази топка от мръсотия, върху която живеем.

Всеки, който счита Сатаната за зъл, би трябвало да помисли за всички мъже, жени, деца и животни, които умират защото това било „Божията воля“. Несъмнено човек, който скърби за несвоевременната загуба на любимия си, би искал този любим човек да е при него, а не в Божии ръце. Вместо това, той бива утешаван мазно от своя пастор, който казва „Такава е била Божията воля, мили мой“ или „Той сега е в Божиите ръце, синко“. Такива фрази са удобен начин, по който религиозните извиняват жестокостта на Бога. Но, ако Бог е в пълен контрол и е толкова благ, колкото се предполага да е, защо тогава допуска да се случват такива неща? Твърде дълго религиозните са прибегвали до техните библии и книги с правила, за да доказват и опровергават, за да оправдават и осъждат или да тълкуват. Сатанистът съзнава, че човекът, действието и противодействието на вселената са отговорни за всичко и не се заблуждава да мисли, че някой го е грижа. Повече не ще стоим със скръстени ръце, приемайки „съдбата“ без да направим нещо за нея, просто защото то е казано така в еди-коя си глава, в еди-кой си псалм, така и така, че това е така!

Сатанистът знае, че няма абсолютно никаква полза от молитва — в същност тя само намалява шанса за успех, защото ревностно религиозните доста често скръстват ръце безучастно и се молят за ситуация, за която, ако си направеха труда да направят нещо сами, би могла да се осъществи много по-бързо!

Сатанистът избягва изрази като „надежда“ и „молитва“, тъй като те са показателни за опасения. Ако се надяваме и се молим нещо да се случи, ние няма да действваме по позитивен начин — нещото което би го накарало да се случи. Сатанистът, като съзнава, че всичко, което постига произтича от собствените му дела, владее ситуацията, вместо да се моли на Бог да му я предостави. Позитивното мислене и позитивното действие правят резултатите.

Както не се моли на Бог за помощ, така Сатанистът не се моли за прошка за грешките си. В другите религии, когато човек съгреша, той или се моли на Бог за прошка или се изповядва на някой посредник и го моли да измоли от Бога прошка за гховете му. Сатанистът знае, че ако от молитвата няма полза, изповядването на друго човешко същество, подобно на него, е още по-нелепо и освен това унижително.

Когато Сатанистът прави грешка, той съзнава, че е естествено да се правят грешки — и ако наистина съжалява за това, което е направил, той ще се поучи от него и ще се постарее да не прави същото нещо отново. Ако не съжалява искрено за това, което е направил и знае, че ще върши същото нещо отново и отново, той преди всичко няма защо да се изповядва и да моли за прошка. Но точно това се случва. Хората изповядват греховете си, за да им е чиста съвестта — и да са свободни да съгрешават отново, обикновено с един и същи грях.

Съществуват толкова много различни обяснения за Бога в обикновенния смисъл на думата, колкото са и видовете хора. Образите варират от вярата в Бог, който е нещо смътно, от сорта на „универсален космически ум“, до едно човекоподобно божество с дълга бяла брада и сандали, което следи всяко действие на всеки индивид.

Дори в рамките на дадена религия, личните тълкувания за Бог до голяма степен се различават. Някои религии действително стигат до там, че лепват етикета „еретик“ на всеки, който принадлежи към секта по-различна от тяхната, макар и като цяло доктрините и щампите им за набожност да са почти едни и същи. Например, католиците вярват, че

протестантите са обречени да горят в ада, просто защото не принадлежат към Католическата Църква. По същия начин, много фракции на християнската вяра, такива като Евангелистките и Възродителните Църкви, считат Католиците за езичници, които почитат идоли. (Христос е обрисуван като образ, който е най-близък физиологически до индивида, който го почита и все пак, християните критикуват „езичниците“ за това, че почитат идоли). А евреите са били винаги наричани с името на Дявола.

Макар и богът във всички тези религии да е в основата си винаги един и същ, всяка счита пътя избран от другите за осъдителен и на всичкото отгоре, ревизионистите действително се МОЛЯТ едни за други! Те презират събратята си от пътя на дясната ръка, заради различните етикети на религиите си и тази враждебност трябва да се облекчи по някакъв начин. Какъв по-добър начин от този посредством „молитва“! Какъв по-престорено учтив начин да кажеш: „мразя те и в червата!“ Това е плитко скроеният способ, известен като молене за враговете. Да се молиш за собствения си враг не е нищо повече от долнопробен гняв с определено лошо и ниско качество!

Щом има толкова бурно несъгласие относно правилния начин за почитане на Бог, тогава, колко ли различни обяснения за Бог може да има — и кое е правилното? Всички набожни „белосветчовци“ са загрижени да се харесат на Бог, така че да може да им се отворят „перлени“ врати, когато умират. Въпреки това, ако човек не е живял според предписанията на вярата си, той може в последния момент да повика духовно лице до смъртния си одър за последно опрощение. И свещеникът или пасторът ще дотича незабавно за да „уреди всичко“ с Бог и да провери дали паспорта му за Царството Небесно е наред. (Йезидиите, една дяволопоклонническа секта, имат различно становище. Те вярват, че Бог е всемогъщ, но също така и всепрощаващ и следователно намират за необходимо да се харесват на Дявола, тъй като той се разпорежда с живота им докато са на земята. Те вярват толкова силно, че Бог ще им прости всички грехове след като им се отслужи заупокойна литургия, че не намират за необходимо да се интересуват от мнението на Бог за тях, докато са живи).

Заради всички тези противоречия в християнските писания, много хора понастоящем не могат рационално да приемат Християнството по начина, по който е било практикувано в миналото.

Голям брой хора започват да се съмняват в съществуването на Бог, в установения християнски смисъл на думата. Затова, те са започнали да се наричат „Християнски атеисти“. Вярно е, че Християнската Библия представлява купища от противоречия, но какво би могло да е по-противоречиво от термина „християнски атеист“?

Ако изтъкнатите лидери на Християнската вяра отхвърлят предишното обяснение за Бог, тогава как може да се очаква от последователите им да се придържат към религиозната традиция от миналото?

След всички тези дебати дали Бог е мъртъв или не, ако не е, би било добре да се възползва от MEDICARE^[1]!

[1] Американска федерална програма за хоспитализация и медицинско осигуряване на възрастните (над 65 г.) (бел. прев.) ↑

БОГЪТ, НА КОЙТО СЕ МОЛИШ, МОЖЕ ДА СИ ТИ САМИЯТ

Всички религии от духовно естество са човешки измислици. Човек е създал цяла система от богове не с нещо друго, а със собствения си мозък от плът и кръв. Точно защото има едно его и не може да го приеме, то е трябвало да го овъншни, като някакъв велик духовен способ, който той нарича „Бог“.

Бог може да прави всичко, което на човек е забранено да прави — като това да убива хора, да извършва чудеса, за да удовлетворява волята си, да властва, без каквато и да била видима отговорност и т.н. Ако човек се нуждае от такъв Бог и приема такъв Бог, то той почита същество измислено от друго човешко същество. Следователно, **ТОЙ ПОСРЕДСТВОМ ЗАМЕСТИТЕЛ ПОЧИТА ЧОВЕКА, КОЙТО Е ИЗМИСЛИЛ БОГА.** Не е ли по-благоразумно да почита бог, който той самият е създал в съответствие със собствените си емоционални нужди — този, който най-добре представя самото плътско и физическо същество, което преди всичко притежава идеалната способност да измисля богове?

Ако човек продължава да упорства в овъншняването на истинското си аз във формата на „Бог“, тогава защо се страхува от истинското си аз, страхувайки се от „Бог“ — защо възхвалява истинското си аз, възхвалявайки „Бог“ — защо остава извън „Бог“, **ЗА ДА ИЗПЪЛНИ РИТУАЛ И РЕЛИГИОЗНА ЦЕРЕМОНИЯ В НЕГОВО ИМЕ?**

Човек се нуждае от ритуал и догма, но няма закон, който да гласи, че е нужен някакъв овъншен „Бог“, за да се изпълнява ритуал и церемония в негово име! Когато празнината между него и неговия „Бог“ се запълни, няма ли да види той из-пълзяващия демон на гордостта — самото въплъщение на Луци-фер изникващо в него? Той вече няма да вижда в себе си две части, плътската и духовната, а ще ги види слети в едно и тогава за свой най-голям ужас ще открие, че това е само плътта — **И ВИНАГИ Е БИЛА САМО ТЯ!** Тогава той или ще

почне да се мрази до смърт, ден след ден — или ще ликува, че е това, което е!

Ако се намрази, той ще търси нови и по-сложни духовни пътища за „просветление“, като се надява, че може да се раз-двои отново в търсене на по-силни и по-овъншнени богове, за да бичува с тях жалката и си и окаяна черупка. Ако приеме себе си, но признае, че ритуалът и церемонията са важни способности, които неговите измислени религии са оползотворили, за да подхранват вярата му в лъжата, то тогава СЪЩАТА ФОРМА НА РИТУАЛ ще подхранва неговата вяра в истината — примитивното зрелище, което ще придаде допълнителна стойност на осъзнаването му като царствено същество.

Тогава, когато цялата религиозна вяра избледнява, това означава, че човек е станал по-близо до себе си и по-далеч от „Бог“ — т.е. по-близо до „Дявола“. Ако това е Дяволът и човек живее живота си в дяволското капище, с плът движена от енергията на Сатаната, тогава той или избягва от вярата и злобата на праведниците, или застава гордо на тайните си места по земята и манипулира глупавите маси, чрез собствената си Сатанинска мощ до деня, в който може да се появи в своето величие и да възвести: „АЗ СЪМ САТАНИСТ! ПОКЛОНЕТЕ СЕ, ЗАЩОТО АЗ СЪМ НАЙ-ВИСШЕТО ВЪПЛЪЩЕНИЕ НА ЧОВЕШКИЯ ЖИВОТ!“

ДОКАЗАТЕЛСТВО ЗА НОВА САТАНИНСКА ЕРА

Седемте смъртни греха на Християнската Църква са: алчност, гордост, завист, гняв, лакомия, сладострастие и мързел. Сатанизмът одобрява отдаването на всеки един от тези „грехове“, тъй като всички те водят до физическо, умствено или емоционално удовлетворение.

Сатанистът знае, че няма нищо лошо в това да е алчен, тъй като това означава само, че той просто иска повече, отколкото вече притежава. Завист е да гледаш одобрително на притежанията на другите и да желаеш да придобиеш подобни неща и за себе си. Завистта и алчността са двигателни сили на амбицията, а без амбиция много малко съществени неща могат да бъдат постигнати.

Лакомията е просто да ядеш повече, отколкото ти е необходимо за да оцелееш. Когато преядеш до степен напълняване, един друг грях — гордост, ще те мотивира да си възвърнеш добрата форма, която ще ти възстанови самоуважението.

Всеки, който си купува дреха с цел по-различна от тази да покрие тялото си и да го предпази от стихииите, е съгрешил с гордост.

Сатанистите често се натъкват на подигравчии, които твърдят, че нямало нужда от етикети. На тези рушители на етикети, трябва да се изтъкне, че едната или многото дрехи, които те самите носят, не са необходими за да им е топло. Няма човек на тази земя, който да е лишен от украса. Сатанистът изтъква, че всяка украса по тялото на подигравчията показва, че и той също съгрешава с гордост. Независимо от това, колко многословен може да е циникът в интелектуалното си описание на това колко е свободен, той все още носи елементите на гордостта.

Щом ставаш неохотно сутринта, значи съгрешаваш с мързел, а ако се излежаваш в леглото си достатъчно дълго, можеш да откриеш, че извършваш още един грях — сладострастие. И най-слабият порив за сексуално желание е съгрешаване със сладострастие. За да осигури размножението на човешкия род, природата е направила сладострастието втория най-могъщ инстинкт след самосъхранението. Осъзнавайки това Християнската Църква е направила от свободното

сношение „първородния грях“. По този начин те са се подсигурили никой да не може да избегне греха. Самото ви състояние на съществуване е в резултат на грях — първородния грях.

Най-силният инстинкт във всяко живо нещо е самосъхранението, което ни води към последния от седемте смъртни грехове — гнева. Не се ли възбужда инстинктът ни за самосъхранение, когато някой ни наврежда и когато ставаме достатъчно гневни, за да се защитим от по-нататъшно нападение? Сатани-стът практикува мотото „Ако някой те удари по едната буза, Размажи му другата!“ Нека няма сметки неразчистени. Бъди като лъв по пътеката — бъди опасен дори при поражение!

След като естествените инстинкти на човека го водят към Фях, значи, всички хора са грешници, а всички грешници отиват в ада. Ако всеки отива в ада, тогава ще срещнете там всичките си приятели. Раят трябва да е населен с някакви доста странни създания, щом всичко за което са живели, е било за да отидат на някакво място, където могат да дрънкат на арфа цяла вечност.

„Времената са се променили. Религиозните лидери вече не проповядват, че всички наши естествени действия са греховни. Ние вече не считаме секса за нечист, или че да се гордеем със себе си е срамно, или че да искаме нещо, което друг притежава е порочно“. Не, разбира се, времената са се променили! „Ако не вярвате, вижте само, колко либерални са станали църквите. Защото те практикуват всички неща, които вие проповядвате“^[1]. Сатанистите слушат такива и подобни изявления през цялото време и чистосърдечно се съгласяват. НО, ако света се е променил толкова много, защо продължава да стиска здраво нишката на една умираща вяра? Ако много религии се отричат от собствените си свещени писания, защото са станали отживелици и проповядват вече философиите на Сатанизма, защо тогава не се нарекат с правилното име — Сатанизъм? Несъмнено, това би било далеч по-малко лицемерно.

През последните години имаше опит за очовечаване на духовната концепция на Християнството. Това се прояви по очевидно най-недуховния начин. Литургиите, които се произнасяха на латински, сега се произнасят на родните езици — което успя само да направи глупостите по-лесни за разбиране и същевременно лиши церемонията от езотеричната природа, която е съвместима с принципите на догмата.

Много по-просто е да постигнеш емоционална реакция, като използваш думи и фрази, които не могат да бъдат разбрани, отколкото с изявления, които и най-просташкият ум ще постави под въпрос, когато ги чуе на разбираем език.

Ако свещениците и пасторите, преди сто години използваха същите средства, които използват днес за да пълнят църквите си, те биха били обвинени в ерес, наречени дяволи, преследвани и несъмнено отлъчени без колебание.

„Ние трябва да сме в крак с времето“ оплакват се ревизионистите, като забравят, че благодарение на ограничаващите фактори и дълбоко внедрените закони на белосветлите религии, никога не може да настъпи задоволителна промяна, която да посрещне нуждите на хората.

Религиите от миналото са представлявали винаги духовното естество на човека с малко или никакъв интерес към неговите плътски или земни нужди. Те са третирали този живот само като преходен, а плътта просто като черупка, физическото удоволствие като несъществено, а болката като достойно приготвление за „Божие царство“. Колко добре си проличава лицемерието, когато „праведните“ променят религиите си, за да се съобразят с естествената промяна в човека! Единственият начин, по който Християнството въобще може напълно да задоволи човешките нужди е да стане като това, което е Сатанизъмът СЕГА.

Необходима е НОВА религия, основаваща се върху естествените инстинкти на човека. ТЕ са й дали име. Нарича се Сатанизъм. Това е силата, обвинявана, че е причинила религиозния диспут относно мерките за контрол на раждаемостта — довел до неохотно приемане, че сексуалната дейност за удоволствие става постоянно явление.

Това бе „Дяволът“, който накара жените да показват краката си, за да възбуждат мъжете — същият вид крака, станали сега социално приемливи за гледане, показвани от младите монахини, когато се разхождат в скъсените си одежди. Каква очарователна стъпка вдясно (или вляво)! Възможно ли е скоро да видим монахини и „без горнище“, чувствено мятаци телата си на фона на „Missa Solemnis Rock“? Сатаната се усмихва и казва, че много би му допаднало — много монахини са доста хубавички момичета с изящни крачета.

Много от църквите с най-големи паства имат най-ръкопляскащата чувствена музика — също Сатанински вдъхновена. В края на краищата, Дяволът винаги е разполагал с най-добрата музика.

Църковните пикници, въпреки всички приказки на Леля Марта за щедрата реколта господня, не са нищо повече от добро оправдание за неделно преяждане, а всеки знае, че нещо много повече от четене на Библията се върши в храстите.

Капитало-увеличаващият приход е обикновено известен като карнавал^[2], което някога е означавало празник на плътта — сега карнавалът е о.к., защото парите отиват при Църквата, за да може тя да проповядва срещу изкушенията на Дявола! Трябва да се каже, че тези неща са чисто езически способности и церемонии — че християните само са ги заимствали.

Така е, но Езичниците са се отдавали на плътски наслади и са осъждани от същите хора, празнуващи днес техните ритуали, наричайки ги, обаче, с различни имена.

Свещеници и пастори са на първа линия в демонстрациите за мир и лягат по железопътните линии пред влакове, натоварени с бойни материали, със същата отдаденост, с която техните събратя по сан, от същата семинария, благославят куршумите, бомбите и войниците като капелани^[3] във въоръжените сили. Някой някъде трябва да греша. Не може ли по право Сатаната да действа като обвинител? Несъмнено те го именуваха така.

Когато едно паленце достигне до полова зрялост, то става куче, когато ледът се топи, това се нарича вода, когато дванадесетте месеца превалят, ние имаме нов календар с поредна хро-нологически година, когато „магията“ стане научен факт, ние се обръщаме към нея като медицина, астрономия и т.н. Когато едно наименование вече не подхожда на дадено нещо, съвсем логично е то да бъде сменено с ново, което да му подхожда по-добре. Защо тогава да не направим същото и в областта на религията? Защо продължаваме да наричаме една религия със същото име, когато принципите на тази религия вече не отговарят на първоначалната? Или, ако религията проповядва същите неща, които винаги е проповядвала, а нейните последователи не практикуват почти нищо от нейните учения, защо те продължават да се наричат с името, което е дадено на последователите на Тази религия?

Ако не вярвате в това, което вашата религия ви учи, защо продължавате да поддържате вяра, която противоречи на чувствата ви? Не бихте никога гласували за някой или нещо, на който или на което не вярвате, а защо тогава давате духовния си вот на религия, несъвместима с вашите убеждения? Нямате право да се оплаквате от политическата ситуация, за която сте гласували или която сте подкрепяли по някакъв начин — което включва бездействие и безучастно съгласие със съседите, които одобряват ситуацията, просто защото сте твърде лениви или ви е страх да изкажете мнението си. Така е и с религиозните избори. Дори ако не можете да сте агресивно честни относно мнението си, заради неблагоприятни последици от работодатели, обществени лидери и т.н., можете поне да сте честни спрямо себе си. В интимността на собствения ви дом и с близки приятели, вие трябва да подкрепяте религията, която споделя при сърце вашите най-добри интереси.

„Сатанизмът се основава на много здрава философия“, казват еманципираните, „но защо го наричате Сатанизъм? Защо не го наречете нещо като хуманизъм или с име, което подразбира някаква вещерска групировка, нещо по-езотерично, нещо по-малко крещящо?“ За това има повече от една причини. Хуманизмът не е религия. Това е просто начин на живот, без церемония или догма. Сатанизмът притежава както церемония, така и догма. Догмата, както ще бъде обяснено, е необходима.

Сатанизмът се различава значително от всякакви там бело-светли, „бели“ вещерски и магически групи в съвременния свят. Тези високомерни и самодоволни религии заявяват високомерно, че техните членове използват силите на магията само за алтруистични цели. Сатанистите гледат с презрение на „белите“ вещерски групи, защото намират, че алтруизмът е нарушение на принципа на капарирането. Неестествено е да нямаш желание да придобиваш неща за себе си. Сатанизмът представлява форма на контролирана себичност. Това не означава, че никога няма да направите нещо за някой друг. Ако направите нещо за да накарате някой, който ви е мил, да се почувства щастлив, неговото щастие ще ви донесе чувство за удовлетворение.

Сатанизмът препоръчва да се практикува една видоизменена форма на Златното Правило. Нашето тълкувание на това правило е: „Прави на другите това, което и те правят на теб“, защото ако „Правиш

на другите, каквото би искал те да правят на теб“, а те на свой ред се отнасят зле към теб, става протвоестественно да продължаваш да ги третираш с уважение.

Би трябвало да правите на другите това, което бихте искали те да правят на вас, но ако не отвърнат на вашата любезност, те са заслужили гнева ви.

уважение. Би трябвало да правите на другите това, което бихте искали те да правят на вас, но ако не отвърнат на вашата любезност, те са заслужили гнева ви.

Белите вещерски групи казват, че ако прокълнеш някого, ще ти се върне тройно, защото лошите дела се връщат на този, който ги е извършил или по някакъв начин действат като бумеранг върху причинителя. Това е още един пример за обременената с чувство за вина философия, която се поддържа от тези новозически, псевдохристиянски групи. Белите вещици искат да задълбаят в магьосничеството, но не могат да се освободят от клеймото лепнато върху него. Затова наричат себе си бели-магьосници и базират 75% от философията си върху изтърканите и банални догми на Християнството. Всеки, който претендира да се интересува от магия или окултизъм поради причини по-различни от придобиване на лична сила, е лицемер от най-лошия вид. Сатанистът уважава Християнството поне заради последователността му в обременената му с чувство за вина философия, но може само да изпитва презрение към хора, които се опитват да изглеждат освободени от вина като са се присъединили към някоя вещерска група, а после практикуват същата фундаментална философия като тази на Християнството. По общо мнение, бялата магия се използвала само за добронамерени и неегоистични цели, а черната магия, както са ни казвали, се използвала само поради себични или „зли“ причини. Сатанизмът не тегли такава разделителна линия между нещата. Магията си е магия, независимо дали се използва за да помогне или да попречи. Сатанистът, бидейки магьосник, би трябвало да притежава способността да реши кое е справедливо и тогава да използва силите на магията, за да постигне целите си.

По време на бело-магьосническите ритуали, практикуващите стоят в пентаграма, за да се защитят от „злите“ сили, които призовават за помощ. За Сатанистът това изглежда малко двулично — да

призоваваш тези сили за помощ, докато в същото време се защитаваши от самите тях. Сатанистът съзнава, че само като влезе в съюз с тези сили, той може пълноценно и нелицемерно да използва Силите на Мрака с оптимална полза за себе си.

В една Сатанинска Магическа Церемония, участниците НЕ се хващат за ръце и не танцуват „ринги-ринги-рае“ в кръг, не горят свещи с различни цветове за различни желаниа, не призовават „Отца и Сина и Светаго Духа“ докато мнимо практикуват Черните Изкуства, не избират някой „светец“ за личен гид и за помощ при проблемите си, не се топят в смрадливи масла с надеждата на привлекат пари, не медитират за да постигнат „голямо духовно пробуждане“, не рецитират дълги инкантации с името на Исус вмъкнато като притурка между всеки няколко думи и т.н. и т.н. до повръщане!

ЗАЩОТО — това НЕ е начинът да се практикува Сатанинска магия. Ако не можете да се разделите с лицемерната самоизмама, никога няма да сте успяващ магьосник, а още по-малко Сатанист.

Сатанинската религия не само че е намерила монетата, но и я е подхвърлила съвършено. Следователно, защо би трябвало да подкрепя същите принципи, на които тя напълно се противопоставя, като се нарече с друго име, а не с това, което тотално съответства на обратната страна на ученията, които формират Сатанинската философия? Сатанизмът не е религия на бялата светлина — това е религия на плътското, земното, чувственото — всяко от които се управлява от Сатаната, олицетворението на Пътя на Лявата Ръка.

Следващият въпрос неизбежно е: „Вярно е, че не може да го наречете хуманизъм, тъй като хуманизмът не е религия. Но защо изобщо ви е нужна религия, ако всичко, което правите е това, което ви идва естествено, така или иначе? Защо просто не го правите?“

Съвременният човек е извървял дълъг път — той се е освободил от магията на безсмислените догми на религиите от миналото. Ние живеем в една просветена епоха. Психологията е направила голям прогрес, просвещавайки човек относно истинската му личност. Ние живеем в ера на интелектуално осъзнаване, каквато светът никога не е виждал.

Всичко това е много хубаво и добро, НО има една пукнатина в това ново състояние на осъзнатост. Едно е да възприемеш нещо интелектуално, но съвсем друго е да приемеш същото нещо

емоционално. Единствената нужда, която психологията не може да задоволи, е присъщата нужда на човека да се изразява емоционално чрез догма. Човек се нуждае от церемония и ритуал, фантазия и обаяние. Психологията, въпреки всичко добро, което е направила, е отнела на човека чудото и фантазията, които религията в миналото му е доставяла.

Съзнавайки текущите нужди на човека, Сатанизмът запълва сивата празнина между религия и психология. Сатанинската философия съчетава основните принципи на психологията с добрия честен емоционален израз и догма. Тя доставя на човека фантазията, от която той толкова много се нуждае. Няма нищо лошо в догмата, при условие, че тя не се основава върху представи и действия, които противоречат напълно на човешката природа.

Най-късият път за придвижване между две точки е правата линия. Ако всички изградени чувства за вина могат да се превърнат в предимства, това елиминира нуждата от интелектуално пречистване на психиката при опит да се освободи от тези репресии. Сатанизмът е единствената известна на човек Религия, която приема човек за такъв какъвто е и насърчава обосновката за превръщането на нещо лошо в нещо добро, без да го кара да се пречупва, за да елиминира лошото нещо.

Затова, след интелектуално преценяване на вашите проблеми посредством здрав разум и възползвайки се от това, което ни е научила психологията, ако все още не можете да се освободите емоционално от неоправданото чувство за вина и не можете да приведете в действие теориите си, тогава би трябвало да се научите как да накарате чувството ви за вина да работи за вас. Вие би трябвало да действате съобразно естествените си инстинкти и тогава, ако не можете да функционирате без да се чувствате виновни, отдайте се на чувството ви на вина. Това може да звучи като противоречие в условието, но ако размислите, вината често дава стимул на чувствата. Възрастните ще направят добре, ако се поучат от децата. Децата често си доставят голямо удоволствие като правят нещо, което знаят, че не се очаква от тях.

Да, времената са се променили, но човекът не се е променил. Основите на Сатанизма винаги са съществували. Единственото ново нещо е официалната организация на една религия, основаваща се

върху универсалните черти на човека. Векове наред величествени градежи от камък, бетон, хоросан и стомана са били посвещавани на въздържането на човека. Крайно време е човешките същества да престанат да се бият сами със себе си и да посветят времето си на изграждане на храмове, предназначени за удовлетворението на човека.

Макар и времената да са се променили и винаги да се променят, човек по същество си остава същият. В продължение на две хиляди години той си е самоналагал наказание за нещо, за което преди всичко, никога не би трябвало да се е чувствал виновен. Уморихме се да се отричаме от удоволствията на живота, които заслужаваме. Днес, както и винаги, човек се нуждае от това да се наслаждава тук и сега, вместо да чака възнаграждението си на небето. И така, защо да нямаме религия, която да се базира на удовлетворението? Несъмнено тя е съвместима с природата на звяра. Ние не сме повече молеци се слабаци, които треперят пред един безмилостен „Бог“, когото не го е грижа дали живеем или умираме. Ние сме хора със собствено достойнство и гордост — ние сме Сатанисти!

[1] Става дума за USA, където цели институти мислят как да „модернизират“ Християнството (бел. прев.) ↑

[2] От „Carna“, римска богиня, пазителка на най-нежните човешки органи; също англ. „carnal“ — плътски и инкарнация — въплъщение (бел. прев.) ↑

[3] Военен свещеник (бел. прев.) ↑

АДЪТ, ДЯВОЛЪТ И КАК ДА ПРОДАДЕШ ДУШАТА СИ

Сатаната, несъмнено, винаги е бил най-добрият приятел на Църквата, защото ѝ е създавал работа през цялото ѝ съществуване. Фалшивата доктрина за Ада и Дявола е позволила на Протестантската и Католическата Църква да процъфтяват твърде дълго. Без Дявол, когото да сочат с пръст, ревизионистите от пътя на дясната ръка не биха имали с какво да заплашват последователите си. „Сатаната ви води в изкушение“, „Сатаната е Принцът на Злото“, „Сатаната е порочен, жесток и брутален“, предупреждават те. „Ако се поддадете на изкушенията на Дявола, непременно ще ви сполети вечно проклятие и ще горите в Ада“.

Семантичното значение на Сатана, е „противник“ или „противоположност“, или „обвинител“. Самата дума „дявол“ (devil) произлиза от индийската дума *devi* която означава „бог“. Сатаната представлява противоположността на всички религии, които обезсърчават и осъждат човека, заради естествените му инстинкти. Дадена му е ролята на злото, просто защото представлява плътските, земните и светските аспекти на живота.

Сатаната, главният дявол на Западния Свят, първоначално бил ангел, чийто дълг бил да докладва за човешките провинения на Бог. Едва след XIV век започват да го обрисуват като зло божество, което било отчасти човек и отчасти животно, с кози рога и копита. Преди Християнството да го нарече с имената Сатана, Луцифер и т.н., плътската страна на човешката природа била управлявана от бога, наричан тогава Дионис или Пан, обрисуван като сатир или фавн от Гърците. Първоначално Пан бил „добро момче“ и символизирил плодородие и изобилие.

Винаги, когато един народ преминава под нова форма на управление, героите на миналото стават злодеите на настоящето. Същото е и с религиите. Най-ранните Християни считали Езическите божества за дяволи, като използването им било „черна магия“. Чудотворните небесни събития били окачествявани като „бяла магия“ — и това била единствената разлика между двете. Старите богове не

загинали — те паднали в Ада и станали дяволи. Боугъл, гоблин или багабу^[1], използвани за плашене на деца, произлизат от славянския Bog, което означава „god“ (бог), също както и Bhaga на индийски.

Много удоволствия, които били тачени преди идването на Християнството, били заклеимени от новата религия. Не се е изисквала голяма промяна, за да се превърне рогатия и чифтокопитен Пан в най-убедителния дявол! Атрибутите на Пан били спретнато превърнати в наказуеми грехове и по такъв начин метаморфозата била пълна.

Свързването на козела с Дявола може да се открие в Християнската библия, където най-светият ден в годината, Денят на Изкуплението, бил празнуван чрез хвърляне на жребий за два „безупречни“ козела, единият посветен на Господ, а другият на Азazel. Козелът натоварен с греховете на хората, бил пропъждан в пустинята и ставал „козел отпушения“. Това е произходът на все още използвания козел в церемониите на някои ложи. Козел бил използван също и в Египет, където веднъж в годината бил принасян в жертва на един бог.

Дяволите на човечеството са много, а произходът им, най-разнообразен. Изпълняването на Сатанински ритуал НЕ включва призоваването на демони — това се практикува само от онези, които се страхуват от самите сили, които призовават.

По общо мнение, демоните са злонамерени духове със свойството да развалят хората или събитията, с които са в съприкосновение. Гръцката дума δαιμόνοζ (демон) означава дух — пазител или извор на вдъхновение и разбира се, по-късно теолозите изнамирали легион след легион от тези носители на вдъхновение и всички те били зли.

Показателна за страхливостта на „магьосниците“ от пътя на дясната ръка е практиката за призоваване на специфичен демон (който по общо мнение е служител на Дявола), за да им изпълни някаква поръчка. Предпоставката е, че демонът, който е само лакей на Дявола, може да се контролира по-лесно. Окултният фолклор постановява, че само най-страшно „защитените“ или безумно смелите чародеи биха дръзнали да призоват самия Дявол.

Сатанистът не призовава плахо тези „второстепенни“ дяволи, а нагло инвокира онези, които изпълват редиците на онази пъклена армия от отдавна натрупана ярост — самите Дяволи!

Теолозите са каталогизирали някои от имената на Дявола в своите списъци за демони, както може да се очаква, но списъкът, който следва, съдържа имената, които се използват най-ефикасно в Сатанинския ритуал. Това са имената и произходът на призоваваните Богове и Богини, които заемат голяма част от пространството на Царския Палат на Ада:

[1] Зли духове от фолклора (бел. прев.) ↑

ЧЕТИРИТЕ КОРОНОВАНИ ПРИНЦА НА АДА

САТАНА (*евр.*) — врагът, противникът, обвинителят, Повелителят на Огъня, преизподнята, юга.

ЛУЦИФЕР (*лат.*) — носителят на светлината, просветлението, въздуха, Зорницата, изтока.

БЕЛИАЛ (*евр.*) — без господар, фундаменталността на земята, независимостта, севера.

ЛЕВИАТАН (*евр.*) — змеят от дълбините, морето, запада.

ПЪКЛЕНИТЕ ИМЕНА

Абадон — (евр.) Унищожителят

Абрамелех — Самарянски дявол

Азazel — (евр.) Научил хората да правят оръжие и въвел козметиката

Амон — Египетски бог на живота и възпроизвеждането, с глава на овен

Апопион — Гръцкият синоним на Сатаната, Архидяволът

Асмодей — Еврейски дявол на чувствеността и разкоша, първоначална „създание на правосъдието“

Астарот — Финикийска богиня на сладострастието, еквивалент на Вавилонската Ищар

Ахпул — Дявол при майте

Ахриман — Персийски дявол

Баалберит — Ханаански бог на Завета, по-късно превърнат в Дявол

Балаам — Еврейски дявол на алчността и лакомията

Бастет — Египетска богиня на удоволствието, представяна като котка

Бафомет — Почитан от Тамплиерите като символ на Сатаната

Бехемот — Еврейско олецветворение на Сатаната във формата на слон

Бехерит — Древносирийското име на Сатаната

Билй — Келтски бог на Ада

Велзевул — (евр.) Повелителят на мухите, взет от символиката на Скарабея^[1]

Горгона — от Демогоргон, гръцко име на Дявола

Дагон — Филимистки морски Дявол на отмъщението

Дамбала — Вудуистки змийски бог

Демогоргон — Гръцко име на Дявола, за което се казвало, че не бива да се знае от простосмъртните

Дяволос — (гр.) „Течащ надолу“

Дракула — Румънско име на Дявола

Емма-О — Японски владетел на Ада

Еуронимус — Гръцки принц на Смъртта
Ищар — Вавилонска богиня на Плодородието
Йен-Ло-Уанг — Китайски владетел на Ада
Кали — (инд.) Дъщеря на Шива, върховна жрица на Туги
Кимерис — язди черен кон и управлява Африка
Койот — Дявол на Северноамериканските индианци
Лилит — Еврейски женски дявол, първата жена на Адам, която
го посветила в нещата^[2]

Локи — Тевтонският Дявол
Мамон — Арамейски бог на богатството и облагата
Мания — Етруска богиня на Ада
Мантус — Етруски бог на Ада
Мардук — Богът на град Вавилон
Мастема — Еврейски синоним на Сатаната
Мелек-Таус — Йезидийски дявол
Мефистофелес — (гр.) Този, който избягва светлината (виж
Фауст)

Мецтли — Ацтекска богиня на нощта
Митгард — Син на Локи, описан като змей
Миктлан — Ацтекски бог на смъртта
Милком — Амонитски дявол
Молох — Финикийски и ханаански дявол
Мормо — (гр.) Цар на таласъмите и придружител на Хеката
Наама — Еврейски женски дявол на изкушението
Нергал — Вавилонски бог на преизподнята
Низка — Полски бог на подземния свят
Нихаса — Дявол на северноамериканските индианци
О-Яма — Японското име на Сатаната
Пан — Гръцки бог на страстта, по-късно запратен в Дяволското
царство

Плутон — Гръцки бог на подземното царство
Прозерпина — Гръцка царица на подземния свят
Пука — Уелското име на Сатаната
Римон — Сирийски дявол, почитан в Дамаск
Сабазий — с фригийски произход, отъждествен с Дионис, култът
към Змията
Сайтан — Еноховият еквивалент на Сатаната

Самаел — (евр.) „Отровата на Бога“
Самну — Централноазиатски дявол
Седит — Северноамерикански дявол
Сет — Египетският дявол
Сехмет — Египетска богиня на Отмъщението
Супай — Бог на Подземния свят при инките
Тамуз — Шумерски бог, който по-късно бил заточен в
дяволското царство^[3]

Т'ан-мо — Китайското съответствие на Дявола, ненаситност,
желание

Тецкатлипока — Ацтекски бог на Ада
Тифон — Гръцко олицетворение на Сатаната
Тот — Египетски бог на Магията
Тунрида — Скандинавски женски дявол
Фенрир — Син на Локи, описан като вълк
Хаборим — Еврейският синоним на Сатаната
Хеката — Гръцка богиня на Подземния свят и Вещерството
Хемош — Национален бог на моабитите, по-късно — дявол
Чорт — Руското име на Сатаната, „Чернобог“
Шейтан — Арабското име на Сатаната
Шива — (инд.) Унищожителят
Яоцин — Ацтекски бог на Ада

Поне отчасти, дяволите от религиите на миналото винаги са имали животински характеристики, доказателство за постоянната необходимост на човека да отрича, че той също е животно, защото по този начин надува жалкото си его до пръсване.

Свинята била презирана от евреите и египтяните. Тя била символ на боговете и богините Озирис, Фрея, Адонис, Персе-фона, Атис и Деметра, като била принасяна в жертва на Озирис и Луна. С течение на времето, обаче, била сведена до дявол. Финикийците почитали един бог на мухите, Баал, от който произлиза дяволът Беелзебуб. И Баал и Беелзебуб са идентични с торния бръмбар или Египетският Скарабей, който изглеждал самовъзкресяващ се, подобно на митичната птица Феникс, която възкръснала от собствената си пепел. Покрай контакта си с Персите, древните Евреи вярвали, че двете най-големи сили в света били Ахура-Мазда, богът на огъня, светлината, живота и

доброто; и Ариман, змията — богът на тъмнината, разрухата, смъртта и злото. Тези и безброй други примери показват не само дяволите на човека като животни, но показват също и нуждата му да жертвопринесе първоначалните си животински богове и да ги сведе до дяволи.

По времето на Реформацията през XVI век, алхимикът Д-р Йохан Фауст открил методи за призоваване на демон от Ада — Мефистофел и затова как да се сключи договор с него. Той подписал договор с кръв, за да продаде душата си на Мефистофел. В замяна на това, внезапно се подмладил. Когато дошло време да умре, Фауст се оттеглил в стаята си и се пръснал на парчета, сякаш лабораторията му се била взривила. Тази легенда е протестът на времето (XVI век) срещу науката, химията и магията.

За да станеш Сатанист не е необходимо да продаваш душата си на Дявола или да сключваш договор със Сатаната. Тази заплаха била измислена от християните, за да тероризират хората, та да не се отклоняват от стадото в кошарата. Размахвайки назидателно пръст, и с треперещи гласове, те проповядвали на своите последователи, че ако се поддадат на изкушенията на Сатаната и живеят живота си според естествените си предпочитания, те щели да си платят за греховните удоволствия като дадат душите си на Сатаната и страдат цяла вечност в Ада. Хората били подведени да вярват, че чистата душа била паспорт за вечен живот.

Благочестивите пророци научиха човека да се страхува от Сатаната. Но какво да кажем за изрази като „Бого-боязлив“? Ако Бог е толкова милостив, защо трябва хората да се боят от Него? Трябва ли да вярваме, че не можем към никого да се обърнем, за да избегнем страха? Ако трябва да се страхувате, бъдете „Дяволо-боязливи“, поне за да се позабавлявате, тъй като да сте „Бого-боязливи“ означава да се самоотричате.

Тевтонската богиня на мъртвите и дъщеря на Локи била наречена с името Хел, което пък било името на един бог на изтезанието и наказанието. Още едно „L“ (hell), било прибавено с появата на книгите от Стария Завет. Пророците писали Библията, не познавали думата Ад (Hell), а използвали еврейската дума Sheol, гръцката Hades, която означава задгробния свят, също гръцката дума Tartaros, което било обителта на падналите ангели, подземният свят (вътре в земята) и

еврейската Gehenna, която била долина в близост до Йерусалим, където царувал Мо-лох и където бил изхвърлян и изгарян боклукът. Ето откъде Християнската Църква е развила представата си за „огъня“ и „сярата“ в Ада.

Протестантският и Католическият Ад е място за вечно наказание, обаче, Католиците вярват също, че има и „Чистилице“, където душите отиват за известно време и „Лимбо“ (преддверието на Ада), където отиват некръстените души. Будисткият Ад се дели на осем слоя, в първите седем от които греховете могат да се изкупят. Църквата описва Ада като място на огън и мъчения, а в Дантевия Ад и в северните страни Адът се счита за ледено студена област — един гигантски хладилник.

/Въпреки всичките си заплахи за вечно проклятие и пържене на душата, християнските мисионери се натъквали на хора, които не били толкова лековерни, че да им се хващат на глупавите уловки. Удоволствието и болката, както и красотата са във въображението на индивида. Така че, когато мисионерите дръзнали да отидат до Аляска, та да предупредят ескимосите за ужасите на Ада и пламтящите езици на огненото езеро, които очакват грешниците, те нетърпеливо попитали: „Как да стигнем до там?!“

Повечето Сатанисти не възприемат Сатаната като антропоморфно същество с копита, опашка с шип и рога. Той просто представлява една сила в природата — силите на мрака, които се наричат така, само защото нито една религия не е извела тези сили вън от тъмнината. Нито пък науката е в състояние да приложи каквато и да е техническа терминология за тази сила. Това е резервоар без кран, който малцина могат да оползотворят, защото на повечето хора им липсва способността да използват инструмент без да трябва първо да го разглобяват и да лепват етикет на всяка негова част, от тези, които го карат да работи.

Непрестанната нужда за анализиране пречи на повечето хора да се възползват от този многостранен ключ към неизвестното, който Сатанистът е избрал да нарича „Сатана“.

Сатаната като бог, полубог, личен спасител, или както и да ви се иска да го наречете, е бил измислен от създателите на всяка религия по света с една едничка цел — да контролират така наречените, порочни дейности и ситуации на човека. Следователно, всичко, което води до

физическо или умствено удовлетворение, било окачествявано като „зло“ и по този начин било осигурено едно неоправдано и доживотно чувство за вина на всеки!

И така, щом ни наричат „зли“ (evil) — ние сме зли — и какво от това? Сатанинската Ера е пред нас! Защо да не се възползваме от нея и да ЖИВЕЕМ (live)!?

[1] [Om Beelzebub ↑](#)

[2] [Първоначално шумерска богиня \(бея. прев.\) ↑](#)

[3] [Акадското съответствие на тумерския Цумузи \(бея. прев.\) ↑](#)

ЛЮБОВ И ОМРАЗА

Сатанизмът представлява доброта към тези, които я заслужават, а не любов прахосана за неблагодарници.

Не може да обичате всекиго — нелепо е и да мислите, че можете. Ако обичате всеки и всичко, вие ще загубите естествените си способности за подбор и ще се окажете доста слаб ценител, без характер и без качества. Ако всичко се третира толкова свободно, то губи смисъла си. Затова, Сатанистът счита, че трябва да обича силно и пълноценно тези, които заслужават любовта му, но никога не обръща другата си буза срещу своя враг!

Любовта е една от най-силните емоции усещани от човека — другата е омразата. Доста противоестествено е да се насилвате да обичате безпристрастно. Ако се опитвате да обичате всеки, вие просто намалявате чувствата си към тези, които заслужават любовта ви. Потиснатата омраза води до много физически и емоционални заболявания. Като се научите да освобождавате омразата си срещу тези, които я заслужават, вие се пречиствате от тези зловредни емоции, без да е нужно да изливате потиснатата си омраза върху тези, които обичате.

Никога не е имало голямо движение за „любов“ в световната история, което да не е свършвало с избиването на безчет хора, за да докаже, да речем, колко много ги обича! Няма лицемер на този свят, чиито джобове да не са претъпкани с любов! Всеки религиозен лицемер твърди, че обича враговете си и дори когато те му навреждат, той се утешава като си мисли, че „Бог ще ги накаже“. Вместо да приеме, че е способен да мрази враговете си и да се отнесе с тях така, както заслужават, той казва „Ето на, но заради божията милост аз търпя“ и се „моли“ за тях. Защо трябва да се унижаваме като правим такива неточни съпоставки?

Сатанизмът се счита за синоним на жестокост и бруталност. Това е така само защото хората ги е страх да погледнат истината в очите — а истината е, че човешките същества не са все-благи и вселюбятци. Точно защото Сатанистът признава, че е способен и на любов и на

омраза, той бива считан за зъл. Напротив, точно защото е способен да дава израз на омразата си посредством ритуал, той е далеч по-способен на любов — на най-дълбокия вид любов. Като признава и приема честно любовта и омразата, които изпитва, той не обърква едната емоция с другата. Без да сте способни да изпитате едната от тези емоции, не можете да изпитате пълноценно другата.

САТАНИНСКИЯТ СЕКС

Много спорове са възникнали около Сатанинските възгледи за „свободната любов“. Често се приема, че сексуалната активност е най-важният фактор в Сатанинската религия и че готовността за участие в сексуални оргии е предпоставка за ставане на Сатанист. Нищо не би могло да е по-дапеч от истината! Всъщност, категорично се обезкуражават прагматици-те, които нямат задълбочен интерес към Сатанизма, а се привличат само от сексуалните му аспекти.

Сатанизмът препоръчва сексуална свобода, но само в истинския смисъл на думата. Свободна любов, според Сатанинската концепция означава точно това — свободата или да сте верни на един човек или да удовлетворявате сексуалните си желания с толкова много хора, колкото чувствате, че е необходимо за да задоволите специфичните си нужди.

Сатанизмът не поощрява оргиастична активност или извънбрачни афери за тези, на които това не им идва естествено. За мнозина би било съвсем противоестествено и пагубно да изневерят на избраните си партньори. За други, би било потискащо да бъдат сексуално обвързани само с един човек. Всеки трябва да реши за себе си каква форма на сексуална активност подхожда най-добре на индивидуалните му нужди. Самоиз-мамното насилване да изглеждате развратни или да имате сексуални партньори без да сте женени, само за да докажете на другите (или още по-лошо, на себе си) колко сте освободени от сексуална вина, е толкова погрешно според Сатанинските стандарти, колкото оставянето на някоя сексуална нужда незадоволена, заради вкоренено чувство за вина.

Мнозина от тези, които постоянно се мъчат да докажат освободеността си от сексуална вина, всъщност имат дори по-големи сексуални задръжки от онези, които просто приемат сексуалната активност като естествена част от живота и не вдигат голяма врява около сексуалната си свобода. Например, установен факт е, че нимфоманията (момичето — мечта на всеки мъж и героинята на всички колоритни романи) не само че не е сексуално освободена, а в

същност е фригидна и блуждае от мъж на мъж, защото има твърде големи задръжки, за да може някога да намери пълно сексуално освобождение.

Друго погрешно схващане е представата, че способността за включване в групова сексуална активност била показателна за сексуална свобода. Всички съвременни групи за свободен секс имат една обща черта — неодобряване на фетишистката или отклоненческата дейност.

В действителност, най-ярките примери за нефетишистка сексуална активност, зле замаскирани като „свобода“, имат една обща схема. Всеки в участниците в оргията съблича всичките си дрехи, като следва примера даден от един и механично се сношава — като продължава да следва примера на лидера. Никой от изпълнителите не се замисля, че тяхната „еманципирана“ форма на секс може да се счита за военизирана и инфантилна от външните хора, които не могат да отъждествят униформата със свободата.

Сатанистът съзнава, че ако трябва да е сексуален познавач (и наистина свободен от чувството за сексуална вина), той не може да бъде потискан, нито от така наречените сексуални революционери, нито от фалшивото благоприличие на обремененото с вина общество. На тези клубове за свободен секс им липсва здравословния смисъл на сексуалната свобода. Ако сексуалната активност не може да се изразява на индивидуална основа (което включва лични фетиши), няма абсолютно никакъв смисъл от принадлежност към организация за сексуална свобода.

Сатанизмът толерира всякакъв вид сексуална активност, която истински задоволява вашите сексуални желания — било то хетеросексуална, хомосексуална, бисексуална или дори асексуална, ако щете. Сатанизмът одобрява също всякакъв фетишизъм или отклоненост, която би засилила сексуалния ви живот, доколкото това не включва някой, който не желае да бъде включен.

Широкото разпространение на отклоненческото или фетишисткото поведение в нашето общество би смаяло въображението на сексуално наивните. Има много повече сексуални разновидности, отколкото непросветеният индивид може да си представи — да изброим само няколко от по-преобладаващите: трансвестизъм, садизъм, мазохизъм, уролагния, екхибиционизъм. Всеки има някаква форма на

фетиш, но тъй като повечето хора не съзнават преобладаването на фетишистката активност в нашето общество, те се чувстват извратени, ако се подчинят на „неестествените“ си копнежи.^[1]

Дори асексуалният има отклоненост — собствената му асексуалност. Далеч по-анормално е да страдаш от липса на сексуално желание (освен поради болест, старост или друга основателна причина), отколкото да си сексуално безразборен. Все пак, ако един Сатанист предпочита сексуалната пренасоченост пред сексуалния израз, това си е негова лична работа. В много случаи на сексуална пренасоченост (или асексуалност), всеки опит за сексуално освобождение може да се окаже опустошителен за асексуалния.

Асексуалните неизменно пренасочват сексуалността си в своята работа или хоби. Цялата енергия или движещ интерес, който нормално би бил посветен на сексуалната активност, се канализира в други развлечения или любими занимания. Ако човек издига различни интереси над сексуалната активност, това си е негово право и никой няма право да го осъжда за това. Все пак, такъв човек би трябвало да признае факта, че това е сексуална пренасоченост.

Поради липсата на възможност за изява, много тайни сексуални желаниа, никога не надминават стадия на фантазията. Липсата на разпускане често води до принуждение и поради което, голям брой хора изнамират незабележими методи за да дадат воля на своите пориви. Просто защото по-голямата част от фетишистката активност не е външно явно изразена, сексуално неопитният не бива да се заблуждава, че тя не съществува. Нека цитираме някои от използваните находчиви техники: мъжкят трансвестит ще удовлетвори своя фетишизъм, като носи дамско бельо под дрехите си, докато върши всекидневните си задължения; или пък, жената — мазохистка може да носи ластичен колан за жартиери, няколко мерки по-малък, за да извлича сексуално удоволствие от своя фетишистки дискомфорт през целия ден, като никой не знае за това повече от другите. Тези илюстрации са далеч по-банални и по-често срещани примери от други, които биха могли да бъдат дадени.

Сатанизмът поощрява всяка форма на сексуален израз, която може да пожелаете, дотолкова, доколкото това не наврежда на някой друг. Това изявление трябва да се приеме с известни уговорки, за да се избегне погрешно тълкувание. Това да не се наврежда на друг, не

подразбира неумишлената вреда почувствана от онези, които не биха могли да се съгласят с възгледите ви за секса, заради своите безпокойства относно сексуалния морал. Естествено, би трябвало да избягвате да оскърбявате тези, които означават нещо повече за вас, такива като прекалено скромни приятели и роднини. Все пак, ако искрено се стараете да избегнете оскърбяването им и въпреки усилията ви, те случайно ви разкрият, не можете да бъдете държани под отговорност и следователно не би трябвало да се чувствате виновни, нито заради сексуалните си убеждения, нито заради това, че те се оскърбяват от тези убеждения. Ако живеете в постоянен страх да не засегнете скромните с вашето становище за секса, тогава не би имало смисъл да се опитвате да се освободите от чувството си за сексуална вина. Няма смисъл обаче, да парадирате с това, че можете да си позволявате разни неща.

Друго изключение от правилото касае отношенията с ма-зохисти. Мазохистът изпитва удоволствие, когато му се причинява болка, така че отказът да му се причини болка, от която изпитва удоволствие, му причинява такава болка, каквато изпитва не-мазохистът от физическата болка. Приказката за истински жестокия садист илюстрира това. Мазохистът казва на садиста „бий ме“, на което безмилостният садист отвърща „НЯМА“! Ако един човек иска да му бъде причинена болка и изпитва удоволствие от страданието, тогава няма причина да не му се угоди на тази привичка.

Терминът „садист“, в общоприетия смисъл на думата, означава човек, който изпитва удоволствие от безразборна жестокост. В действителност, обаче, истинският садист е селекционист. Той подбира внимателно от огромния резерв подходящи жертви и си доставя голямо удоволствие да изпълнява желанията на тези, които цъфтят когато страдат. „Оправният“ садист е епикуреец, като си избира онези, върху които най-добре може да изразходва енергията си! Ако човек е достатъчно здрав да си признае, че е мазохист и изпитва удоволствие от това да бъде заробен и бичуван, действителният садист ще предложи услугите си с радост.

Отделно от горните изключения, Сатанистът не би навредил преднамерено на други като наруши сексуалните им права. Ако се

опитате да наложите сексуалните си права над други, които не откликват с удоволствие на опитите ви за сближаване, вие нарушавате тяхната сексуална свобода. Затова, Сатанизмът не оправдава изнасилването, задирянето на деца, сексуалната гавра с животни и всякаква друга форма на сексуална активност, която включва участието на нежелаещи индивиди или такива, чиято невинност или наивност би позволила да бъдат принудени чрез заплахата, или подведени да правят нещо против желанията си.

Ако всички участващи страни са зрели хора, които на драго сърце поемат пълна отговорност за действията си и доброволно се включват във всякаква форма на сексуален израз — дори и това да е общоприето табу — тогава няма причина да потискат сексуалните си наклонности.

Ако сте в съзнание за всички последици, предимства и недостатъци и сте сигурни, че няма да причините болка на някой, който не желае и не заслужава да му се причинява болка, тогава няма защо да потискате сексуалните си предпочитания.

Така както няма и двама души, които да са съвсем еднакви в избора си на меню или да имат еднаква способност за консумация на храна, така и сексуалните вкусове и апетити варират от човек до човек. Никой човек или общество няма право да поставя ограничения върху сексуалните стандарти или честотата на сексуалната активност на друг човек. Уместното сексуално поведение може да се преценява само в контекста на всяка индивидуална ситуация. Следователно това, което един човек счита за сексуално коректно и морално, може да бъде възпрепятстващо за друг. Обратното също е вярно — един човек може да притежава голяма сексуална мощ, но ще е неоправдано от негова страна да омаловажава друг, чиято сексуална способност не отговаря на неговата и ще е необмислено от негова страна да се налага на другия — например мъжът, който има ненаситен сексуален апетит, но сексуалните нужди на жена му не съответстват на неговите. Ще бъде нечестно от негова страна да очаква от нея да откликва с ентузиазъм на неговите инициативи — но и тя трябва да покаже същата степен на тактичност. В случаите, когато тя не изпитва голяма страст, би трябвало или да го приеме пасивно, но мило, или да не се оплаква, ако той намери за необходимо да освободи страстта си другаде, което включва и автоеротични практики.

Идеално взаимоотношение е това, в което хората се обичат дълбоко и взаимно и са сексуално съвместими. Все пак, свършените взаимоотношения са сравнително редки. Важно е да се изтъкне, че духовната любов и сексуалната любов могат, но не е задължително, да вървят ръка за ръка. Ако има известно количество сексуална съвместимост, често тя е ограничена и някои, но не всички, сексуални желания могат да бъдат осъществявани.

Няма по-голямо сексуално удоволствие от връзката с някой, когото обичате, стига само да си подходите сексуално.

Ако не си подходите сексуално обаче, трябва да се подчертае, че липсата на сексуална съвместимост не означава липса на духовна любов. Едната може, както често се случва, да съществува без другата. Фактически, често единият член на двойката прибегва към външна сексуална активност, защото дълбоко обича своя партньор и не иска да му причинява болка или да му се налага. Дълбоката духовна любов се обогатява от сексуалната любов и това определено е необходимата съставка за всяко задоволително взаимоотношение, но заради различните сексуални влечения, външната сексуална активност или мастурбацията понякога доставят необходимото допълнение.

Мастурбацията, която се счита за сексуално табу от мнозина, създава проблем с чувството за вина, който не е лесен за разрешаване. Специално ударение трябва да се постави на този въпрос, тъй като той съставлява изключително важен елемент при много успешни магически дела.

Откакто Юдео-Християнската Библия е описала греха на Онан (Бит. 38:7-10), човек отчита сериозността на „уединения порок“. Макар и съвременните сексолози да обясняват греха на Онан просто като *coistos interruptus*, вредата вече е била сторена от векове теологическо невярно тълкуване.

Отделно от действителните сексуални престъпления, мастурбацията е един от най-осъдителните сексуални актове. През миналият век са били изписани безброй текстове, описващи ужасните последици от мастурбацията. На практика, почти всички физически или душевни заболявания, били приписвани на злините на мастурбацията. Бледност на лицето, плитко дишане, гузност, хлътнал гръден кош, нервност, пъпчасване и загуба на апетит, са само някои от многото характерни белези придобити уж, в резултат на

мастурбация — пълната физическа и душевна разруха били неизбежни, ако човек не обърне внимание на предупрежденията в тези ръководства за млади хора. Потресающите описания в такива текстове биха били почти смехотворни, но за нещастие, макар и съвременните сексолози, лекари, писатели и др. да са направили много за премахване на клеймото лепнато на мастурбацията, дълбоко вкорененото чувство за вина в резултат на тъпотииите в тези буквари, е било само частично заличено. Голям процент хора, особено тези над четиридесетте, не могат да приемат емоционално факта, че мастурбацията е естествена и здравословна, дори и ако понастоящем я приемат интелектуално, и на свой ред предават отвращението си, често подсъзнателно, на своите деца.

Считало се, че човек можело да полудее, ако въпреки многобройните предупреждения, упорствал в автоеротичните си практики. Този абсурден мит възникнал от сведенията за широко разпространената мастурбация сред пациентите на заведенията за душевно болни. Било прието, че след като почти всички неизлечимо луди мастурбирали, това била причината за тяхното полудяване. Никой никога не е седнал да се замисли, че липсата на сексуални партньори от противоположния пол и свободата от задръжки, характерна за крайната лудост, са реалните причини за мастурбационните практики на лудите.

Много хора по-скоро биха потърсили външната сексуална активност, отколкото да извършват авто-еротични актове пред своите партньори, заради собствените си чувства за вина, заради отвращението си да въвличат партньорите си в мастурбация или заради страха от отвращението на своите партньори — макар че в изненадващо много случаи се постига косвен трепет от знанието, че партньорът е имал сексуални преживявания с други лица — при все че рядко се признава.

Ако стимулът се осигурява от визуализирането на партньора въввлечен в сексуално сношение с други, това би трябвало да се съобщи откровенно, така че и двете страни да извлекат полза от такива дейности. Обаче, ако задръжката на мастурбацията се дължи само на чувство за вина от страна на единия или на двамата партньори, те би трябвало да се опитат по всякакъв начин да заличат тези чувства за вина — или да ги оползотворят. Много взаимоотношения биха могли

да се спасят от разпадане, ако хората, които участват в тях, не се чувстваха виновни от извършването на естествения акт на мастурбацията. Мастурбацията се счита за зло, защото доставя удоволствие чрез преднамерено милване със собствена ръка на една „забранена“ област на тялото. Чувството за вина, което придружава повечето сексуални актове, може да се успокои чрез религиозно приемливото твърдение, че чувствените ви наслажде-ния са необходими за създаване на потомство — макар и внимателно да следите календара за „сигурните“ дни. Не можете обаче, да се успокоявате с това обоснование, когато се отдавате на мастурбационни практики.

Каквото и да са ви казвали за „непорочното зачатие“ — дори и ако сляпата вяра ви е накарала да повярвате на този абсурд — вие знаете много добре, че за да имате дете, трябва да имате контакт с човек от противоположния пол! Ако се чувствате виновни за извършването на „първородния грях“, несъмнено ще се почувствате още по-виновни за извършването на сексуален акт само за задоволяване, без каквото и да е намерение да създавате деца.

Сатанистът напълно разбира защо религиозистите обявяват мастурбацията за греховна. Както всички останали естествени действия, хората ще го извършват, без значение колко сурово са порицавани. Причиняването на чувство за вина е важен елемент от техния злонамерен план да задължат хората да изкупват „грехове“ като изплащат ипотеки на храмовете на въздържанието!

Дори ако съвременният човек вече не се мъчи под товара на причиненото по религиозен път чувство за вина (или поне си мисли така), той все още изпитва срам, ако се отдаде на мастурбационните си желания. Един мъж може да се почувства лишен от мъжеството си, ако се задоволи автоеротично, вместо да се впусне в надпреварата за гонитба на жени. Една жена може да се самозадоволи сексуално, но копнее за его-удовлетворението, което произлиза от спорта на съблазняването. Нито мнимият Казанова, нито псевдо-жената-вамп се чувстват адекватни, когато се „принизяват“ да мастурбират за сексуално удовлетворение. И двамата по-скоро биха предпочели един неадекватен партньор. От Сатанинско гледище е далеч по-добре да се отдадеш на една чиста фантазия, отколкото да съдействаш за едно

неудовлетворително преживяване с друг човек. Като мастурбирате, вие владееете напълно ситуацията.

За да онагледим неоспоримия факт, че мастурбацията е напълно нормална и здравословна практика, ще кажем само, че тя се изпълнява от всички представители на животинското царство. Човешките деца също следват своите инстинктивни мастурбационни желания, освен ако не са хокани от възмутените си родители, които несъмнено са били остро гълчани от своите родители и т.н.

За нещастие е вярно, че чувството за сексуална вина на родителите неизбежно се предава на децата. За да спасим децата си от злостната сексуална участ на нашите родители, дядовци и баби, и вероятно от нашата собствена, извратеният морален кодекс на миналото трябва да се разобличи като такъв, какъвто е: една прагматично подредена поредица от правила, която ако бъде строго спазвана, би довела до нашето унищожение! Ако не се освободим от нелепите сексуални стандарти на нашето настояще общество, което включва и т.нар. сексуална революция, неврозите причинени от тези задушавачи правила ще про дължават. Придържането към здравомислещия и хуманистичен нов морал на Сатанизма може, и ще създаде обществото в което децата ни ще растат здрави и свободни от моралното бреме на настоящето ни болно общество.

[1] Фетишизмът не се практикува само от човешките същества, но и от животните. Фетишът е съществена част от сексуалния живот на животните. Сексуалната миризма, например е необходима за едно животно за да се възбуди от друго. Лабораторните опити са показали, че когато едно животно е обезмирисено, то губи сексуалната си привлекателност за другите животни. Човек също се ползва от стимула, който дава сексуалната миризма, макар и често да отрича това. (бел. авт.) ↑

НЕ ВСИЧКИ ВАМПИРИ СМУЧАТ КРЪВ!

Сатанизмът е отговорност към отговорните, а не грижа за психически вампири.

Много хора по света практикуват тънкото изкуство, да карат други хора да се чувстват отговорни пред тях и дори да са им задължени без причина. Сатанизмът вижда тези пиявици в истинската им светлина. Психическите вампири са индивиди, които пресушават жизнената енергия на другите. Този тип човек, може да се открие във всички слоеве на обществото. Те не играят полезна роля в нашите животи и не са нито обекти на любов, нито истински приятели. Все пак, ние се чувстваме отговорни пред психическия вампир без да знаем защо.

Ако мислите, че можете да станете жертва на такъв човек, има няколко прости правила, които ще ви помогнат да вземете решение. Има ли някой, на когото често се обаждате или го посещавате, макар и в действителност това да не ви се прави, защото знаете, че ще се чувствате виновни, ако не го направите? Или, установявали ли сте, че постоянно правите услуги на някой, който не е дошъл и поискарал, а само намеква? Психическият вампир често използва обратната психология като казва: „О, аз не бих искал да правиш това“ — а вие, на свой ред настоявате да го направите. Психическият вампир никога не изисква нещо от вас. Това би било твърде нахално. Те просто оставят желанията си да бъдат узнати по неуловими начини, което ги предпазва от това да ги считат за напад. Те „не биха си и помислили да се налагат“ и винаги са съгласни да приемат жребия си доброволно, без ни най-малко оплакване — но само външно! Техните грехове не са простъпки, а пропуски. Не това, което казват, а това, което не казват, ви кара да се чувствате отговорни пред тях. Те са твърде хитри за да отправят явни изисквания към вас, защото знаят, че ще възнегодувате и бихте имали реална и основателна причина да им откажете.

Голям процент от тези хора имат специални „атрибути“, които правят тяхната зависимост от вас по-приемлива и много по-ефективна. Много психически вампири са инвалиди (или претендират че са) или

са „душевно или емоционално разстроени“. Други могат да се преструват на невежи и некомпетентни, така че от съжаление или по-често от раздражение, вие правите нещо за тях.

Традиционният начин да се прогони един демон или еле-ментал, е да се разпознае като това, което е и да се екзорцира. Разпознаването на тези съвременни демони и методите им е единствената противоотрова срещу опустошителното им вкопчване във вас.

Повечето хора приемат тези пасивно порочни индивиди за чиста монета. Само защото прикритите им маневри, не са им били никога показвани. Те просто приемат тези „бедни души“ като по-малко щастливи от тях и считат, че трябва да им помагат по всякакъв възможен начин. Това погрешно насочено чувство за отговорност (или неоснователно чувство за вина) добре подхранва „алтруизма“, с който тези паразити се угощават!

Психическият вампир може да съществува, защото интелигентно избира съвестни и отговорни хора за свои жертви — хора с голяма отдаденост на своите „морални задължения“.

В някои случаи, ние сме вампиризирани от групи, също както и от индивиди. Всяка организация, която учредява фонд, било то благотворителна фондация, общински съвет, религиозно или братско сдружение или т.н., грижливо си избира човек за председател или координатор, който е адепт в карането на другите да се чувстват виновни. Работата на такива председатели е да ни заставят първо чрез заплаха да отворим сърцата си, а после и портфейлите си за тяхната „добра воля“, без никога да споменават, че в повечето случаи тяхното време не е самопожертвователно дарено и че взимат тлъста заплата за своите „благородни дела“. Те са майстори в използването на симпатията и вниманието на отговорните хора. Колко често виждаме малки деца, изпратени от тези самодоволни Фагиновци, за да извлекат безболезнено подаяния от благоразположените. Кой може да устои на невинния чар на едно дете?

Има разбира се, хора, които не се чувстват щастливи, ако не се раздават, но много от нас не спадат към тази категория. За нещастие, често ни се налага да правим неща, които не чувстваме истински, че би трябвало да се изискват от нас. Един съвестен човек намира за много трудно да определи коя благотворителност е доброволна, и коя наложена. Той иска да прави това, което е редно и правилно и намира

за объркващо да реши точно на кой би трябвало да помогне, и каква степен на помощ би трябвало основателно да се очаква от него.

Всеки човек трябва да реши за себе си какви са задълженията му, съответно към неговите приятели, семейство и общество. Преди да подарява времето и парите си на тези извън своето семейство и близкия си кръг от приятели, той трябва да реши какво може да си позволи, без да лишава най-близките си. Като съобразява тези неща, той не би трябвало да забравя да включи и себе си сред тези, на които най-много държи. Той трябва най-внимателно да прецени обосноваността на искането и самоличността или мотивите на човека, който го отправя към него.

Изключително трудно е човек да се научи да казва „не“, когато цял живот е казвал „да“. Но ако не иска да бъде постоянно използван, той трябва да се научи да казва „не“, щом обстоятелствата го оправдават.

Ако им позволите, психическите вампири постепенно ще проникнат във всекидневния ви живот, докато останете без личен живот, а постоянната ви загриженост за тях ще ви лиши от всяка амбиция.

Психическият вампир винаги си избира човек, който е сравнително доволен и удовлетворен от живота си — човек, който има щастлив брак, който обича работата си и е общо взето, приспособен към света около него — за да се храни от него. Самият факт, че психическият вампир си избира да тормози щастлив човек, показва, че на него му липсват всички неща, които жертвата му притежава — той ще направи всичко възможно, за да предизвика безпокойство и дисхармония между жертвата си и хората, които тя обича.

Затова се пазете от всеки, който изглежда, че няма истински приятели и е без явен интерес към живота (освен към вас). Той обикновено ще ви каже, че е много претенциозен в избора си на приятели или не се сприятелява лесно, заради високия си критерий за приятелство. (За да спечели и поддържа приятелство, човек трябва да е готов да дава от себе си — нещо, на което психическият вампир не е способен.) Но той ще побърза да добави, че вие отговаряте на всяко изискване и наистина сте забележително изключение сред хората — вие сте от малкото достойни за неговото приятелство.

За да не объркате отчаяната любов (която е нещо много себично) с психическия вампиризъм, огромната разлика между двете трябва да се изясни. Единственият начин да определите дали сте вампиризирани, е да прецените какво давате на един човек, в сравнение с това, което той ви дава в замяна.

Понякога може да се раздразните от задълженията, които ви поставя любимия човек, близкия приятел или дори някой работодател. Но преди да ги окачествите като психически вампири, трябва да се запитате „Какво получавам в замяна?“. Ако вашата съпруга или любовник настоява често да им се обаждате, а вие също изисквате от тях обяснение за времето прекарано отделно от вас, трябва да разберете, че това си е взимане — даване. Или ако някой ваш приятел има навика да ви се обажда за помощ в неподходящи моменти, но вие по подобен начин зависите от него, за да дадете предимство на непосредствените ви нужди, трябва да считате това за честна сделка. Ако вашият работодател иска да направите малко повече, отколкото може да се очаква от вас в конкретното ви положение, но обикновено си затваря очите за случайните ви закъснения или ви дава отпуски, когато ви е нужна, безспорно, нямате причина да се оплаквате и не е нужно да се чувствате експлоатирани.

Ако обаче непрестанно ви търсят, и от вас се очаква да правите услуги на някой, който, когато вие се нуждаете от услуга, винаги се случва така, че е „затрупан от задължения“, вие сте вампиризирани.

Много психически вампири ще ви дават материални неща, с явното намерение да ви накарат да им се чувствате задължени в замяна, като по този начин ви обвързват със себе си. Разликата между вашето и тяхното даване е, че вашата отплата трябва да бъде в нематериална форма. Те искат да им се чувствате задължени и биха били много разочаровани или дори възмутени, ако се опитате да им се отплатите с материални неща. Всъщност вие сте им „продали душата си“ и те постоянно ще ви напомнят за дълга ви към тях, като не ви казват нищо.

От чисто Сатанинска позиция, единственият начин за справяне с психически вампири е да се направите на „луд“ и да действате така, сякаш те наистина са алтруисти и действително не очакват нищо в замяна. Дайте им един урок като вземете благосклонно това което ви дават, като им благодарите достатъчно шумно, така че всички да чуят и

си тръгнете! По този начин, вие излизате победителя. Какво могат да кажат те? И когато от вас неизбежно бъде очаквано да им се отплатите за „великодушието“ (това е трудната част!), кажете НЕ, но отново благосклонно. Като усетят, че хватката им не успява, могат да се случат две неща. Първо, ще се престорят на „съкрушени“ като се надяват старото ви чувство на дълг и симпатия да се възвърнат, а когато (и ако) това не стане, те ще разкрият истинския си характер и ще станат гневни и отмъстителни.

Щом сте ги довели до тази фаза, сега може ВИЕ да играете ролята на оцетената страна. В края на краищата, не сте направили нищо лошо — просто се е случило да сте „затрупани от задължения“, когато те имат нужда от вас и след като нищо не се е очаквало в замяна за подаръците им, не би трябвало да остават с лоши чувства.

В повечето случаи, психическият вампир ще е разбрал, че методите му са били разкрити и повече не ще настоява. Той няма да продължава да си губи времето с вас, а ще се придвижи към следващата си нищо неподозирани жертва.

Понякога обаче, психическият вампир не ще отпусне хватката си толкова лесно и ще направи всичко възможно да ви изтормози. Те разполагат с много време и когато са отхвърлени, могат да пренебрегнат всичко останало (малкото, което изобщо имат), за да посветят всяка своя минута за планиране на отмъщението, за което се считат оправдани. Поради тази причина, най-добре е преди всичко да избягвате взимане — даване с такъв вид хора. Отначало техните хвалебствия и зависимост от вас може много да ви поласкаят, а материалните им подаръци може да са много привлекателни, но в края на краищата ще се окаже, че вие правите за тях много повече.

Не си губете времето с хора, които в крайна сметка ви погубват, а вместо това се съсредоточете върху тези, които могат да оценят вашата отговорност към тях и по същия начин ще бъдат отговорни към вас.

А ако сте психически вампир — внимавайте! Пазете се от Сатанистите — те винаги са готови и изпълнени с желание да забият с наслада пословичния кол в сърцето ви!

УДОВЛЕТВОРЯВАНЕ ... А НЕ ПРИНУДА

*Най-високото ниво на човешкото развитие
е осъзнаването на плътта!*

Сатанизмът насърчава последователите си да удовлетворяват естествените си желания. Само по този начин можете да сте напълно удовлетворена личност без фрустрации, които може да навредят на вас и на другите около вас. Следователно, най-простото описание на Сатанинската вяра е:

УДОВЛЕТВОРЯВАНЕ ВМЕСТО ВЪЗДЪРЖАНЕ

Хората често объркват принудата с удовлетворяването, но помежду им има огромна разлика. Принуждението никога не възниква от удовлетворяване, а от неспособност за удовлетворяване. Превръщането на нещо в табу служи само за засилване на желанието. Всеки обича да прави неща, които са му казали да не прави. „Забранените плодове са най-сладките“.

Уебстъровият Енциклопедичен Речник дефинира удовлетворяването по следния начин: „да се отдадеш на нещо; да не се въздържаш или противопоставяш; да дадеш свободен ход на нещо; задоволяване чрез угаждане; да се поддадеш на нещо“. Определението за принуда в речника е: „актът на принуждаване или заставяне чрез сила, физическа или морална; ограничаване на волята (принудително, задължително)“. С други думи, удовлетворяването подразбира избор, докато принудата означава липса на избор.

Когато на човек му липсва подходяща свобода за желанията, те бързо се натрупват и се превръщат в принуждение. Ако всеки разполагаше със специално време и място, за да може периодично да удовлетворява личните си желания, без да се страхува от притеснение или упрек, хората биха били достатъчно облекчени да водят невъзпрепятстван живот във всекидневния свят. Те биха били свободни

да се потопят стремително във всяко начинание, което биха могли да си изберат, вместо половинчато да изпълняват задълженията си с осуетени творчески пориви и отречени естествени желания. В повечето случаи това би могло да се осъществи, но винаги ще има такива, които работят по-добре под натиск.

Общо взето, тези които се нуждаят от това да издържат известно количество лишения, за да реализират напълно способностите си, са в основата си хора с художествени наклонности. (По-късно ще бъде казано повече относно реализирането чрез себеотрицание.) Това не означава, че всички хора на изкуството спадат към тази категория. Напротив, много от тях не са в състояние да творят, ако основните им животински нужди не са задоволени.

В повечето случаи, не на човека на изкуството или на индивидуалиста, а на обикновения служител или служителка от средната класа им липсва подходяща свобода за техните желания. Каква ирония, че точно отговорният и почтен човек — този, който плаща сметките на обществото, получава най-малко в замяна. Това е той, който трябва да е винаги съзнателен за своите „морални задължения“, и който бива осъждан за това, че нормално удовлетворява естествените си желания.

Сатанинската религия взима под внимание тази груба несправедливост. Този, който носи отговорност, най-много заслужава да има правото на удоволствията на своя избор, без цензурата на обществото, на което служи.

Най-накрая бе създадена религия (Сатанизмът), която поощрява и възнагражда тези, които поддържат обществото, в което живеят, вместо да ги осъжда за естествените им нужди.

От всяка поредица принципи (било то религиозни, политически или философски) може да се извлече нещо полезно. Насред цялата лудост на Хитлеровата идея се откроява ярък пример за нещо такова — „сила чрез радост!“ Хитлер не бе глупак, предлагайки на германския народ щастие на лична основа, за да си осигури неговата преданост и да доведе боеспособността му до апогей.

Съвсем ясно е установено, че почти всички болести са от психосоматично естество, и че психосоматичните заболявания са директен резултат от неудовлетворение. Считало се, че „добрите умират млади“. Добрите, според християнските стандарти, действително умират

млади. Разстройването на естествените ни инстинкти е това, което води до преждевременното рухване на нашите умове и тела.

Станало е доста модерно да се концентрираш върху подобрието на ума и духа, а да считаш доставянето на удоволствие на тялото си (черупката, без която умът и духът не биха могли да съществуват) за грубо, недодялано и просташко. **НАПОСЛЕДЪК ПОВЕЧЕТО ХОРА, КОИТО СЕ СЧИТАТ ЗА ОСВОБОДЕНИ, СА ИЗОСТАВИЛИ НОРМАЛНОСТТА САМО ЗА ДА СЕ „ИЗВИСЯТ“ В ИДИОТЩИНАТА!** Като извиват задниците си да допрат пъвовете им, поддържайки сурови екзотични диети като кафяв ориз и чай, те си мислят, че ще постигнат едно велико състояние на духовно развитие.

„Пфу!“, казва Сатанистът. Той по-скоро би ял добра, обилна храна, би упражнявал въображението си и би се извисил чрез физическо и емоционално осъществяване. На Сатанистът му се струва, че след като човек е бил запрягай в нелепи религиозни изисквания толкова много векове, сега би трябвало да се възползва от шанса си да бъде човек поне веднъж!

Ако някой си мисли, че като отрича естествените си желания може да избегне посредствеността, той би трябвало да изучава източните мистични вероучения, които през последните години се радват на голямо интелектуално пристрастие. Християнството е „изтъркана монета“, така че тези, които искат да избегнат оковите му, са се обърнали към т.нар. просветени религии, такива като Будизма. Макар че Християнството определено заслужава критиката, която получава, може би отнася по-голям пай от обвинението. Последователите на мистичните вероучения се чувстват точно толкова гузни за малките човещин-ки, колкото и „подведените“ християни. И двете религии се основават върху банални философии, но мистичните религиони-сти претендират, че са просветени и освободени от обременената с вина догма — типична за Християнството. Източният мистик, обаче, е дори по-загрижен от християнина в избягването на животинските постъпки, които му напомнят, че не е „светец“, а просто човек — просто едно животно, понякога по-добро, Но често по-пошо от четириногите, и което заради своето „божествено, духовно и интелектуално“ развитие е станало най-лошото от всички животни!

„Какво лошо има в това да си човек и да имаш човешки ограничения, също както и предимства?“, пита Сатанистът. Отричайки

се от желанията си, мистикът не се е приближил повече до преодоляването на принудата от сродната му душа — християнина. Източните мистични вероучения, учат хората да съзерцават пъпа си, да стоят на главата си, да се взират в празна стена, да избягват употребата на определения в живота и да се дисциплинират срещу всяко желание за материално удоволствие. Въпреки това, аз съм сигурен, че сте виждали някои така наречени дисциплинирани йоги със същата неспособност да контролират навика си да пушат, както всеки друг или пък мнимо освободени будисти, които се възбуждат точно толкова, колкото някой „по-малко осъзнат“ човек, когато се конфронтират с някой от противоположния, а в някои случаи и от същия пол. Все пак, когато бъдат помолени да обяснят причината за своето лицемерие, те се оттеглят в неопределеността, която е характерна за тяхната вяра — никой не може да ги притисне до стената щом не са способни да дадат пряк отговор!

Чисто и просто, истината е, че това, което всъщност е довело този тип човек до вяра, проповядваща въздържане е удовлетворяването. Техният принудителен мазохизъм е причината да изберат религия, която не само проповядва себеотрицание, но и ги възхвалява за това и им дава свещена зелена улица да изразяват мазохистичните си нужди. Колкото повече биват малтретирани, толкова по-святи стават.

За повечето хора мазохизмът представлява отказ — от удовлетворяване. Сатанизмът вижда много значения зад значенията и счита мазохизма за удовлетворяване, щом всеки опит да се разколебае или да се накара човек да промени мазохистичните си наклонности се посреща с негодувание, или претърпява неуспех. Сатанистът не упреква тези хора за това, че се отдават на мазохистичните си желания, но изпитва крайно презрение към тези, които не могат да бъдат достатъчно честни (поне пред себе си) за да погледнат истината с очите си и да приемат своя мазохизъм като естествена част от личната си природа.

Това че използват религията като извинение за своя мазохизъм, говори достатъчно лошо за тях, но тези хора действително имат наглостта да се считат за по-висшестоящи от онези, които не са обвързани със самоизмамния израз на техните фетиши! Такива хора първи ще осъдят човека, който си е намерил начин да се облекчава

веднъж седмично с някой, който здравата го пердаши, като по този начин се облекчава от същото нещо, от което, ако не се освободи, то ще го превърне в това, което са те — посетители на църкви по принуда, или религиозни фанатици. Намирайки адекватно облекчение за мазохи-стичното си желание, той повече не се нуждае от самоуниже-ние и себеотрицание във всеки буден момент от живота си, подобно на тези мазохисти по принуда.

Сатанистите се поощряват да се отдават на седемте смъртни гряха, защото те не вредят никому по необходимост — те са били измислени от Християнската Църква, единствено за да се подсигури с чувство за вина откъм своите последователи. Християнската Църква знае, че е невъзможно някой да избегне извършването на тези грехове, тъй като те са всичко, което ние, като човешки същества вършим най-естествено. След неизбежното извършване на тези грехове, финансовите дарения които потичат към църквата за да се уредят сметките с Бог, се използват като подкуп за съвестта на енорияшия!

Сатаната никога не се е нуждаел от книга с правила, тъй като жизнените сили на природата винаги са поддържали човека „грешен“ и стремящ се да съхрани себе си и чувствата си. Въпреки това, в името на „душата“ му върху неговите тяло и същество са се правили деморализиращи опити, което само онагледява, колко погрешно схващани и колко неправилно употребявани са станали понятията „удовлетворяване“ / „принуждение“.

Безспорно, Сатанизмът оправдава и насърчава сексуалната активност, но факта, че това е единствената религия, която честно заема такова становище, очевидно е причината по традиция да се отделя толкова голямо литературно пространство за тази тема.

Естествено е, че щом като повечето хора принадлежат към религии, които ги потискат сексуално, всичко написано по тази провокативна тема ще допринесе за превръщането му във вълнуващо четиво.

Ако всички опити да се продаде нещо (било то продукт или идея) са се провалили — сексът винаги ще успее да го продаде. Причината за това е, че макар и хората сега да приемат секса съзнателно като нормална и необходима функция, тяхното подсъзнание все още е сковано от табуто, което религията е поставила върху секса. И ето че това, което се отрича, още по-силно се желае. Кошмарът относно секса

е това, което кара литературата посветена на Сатанинските възгледи върху секса да засенчва всичко останало написано за Сатанизма.

Истинският Сатанист не е подвластен на секса повече, отколкото е подвластен на всяко друго свое желание. Както с всички останали неща, които доставят удоволствие. Сатанистът по-скоро владее сексуалността си, отколкото ѝ е подвластен. Той не е извратен маниак, който чака само да му падне случай да дефлорира някоя млада девственица, нито пък е спотайваш се дегенерат, който се навърта гузно около „мръсни книжарници“, точейки лиги над „гадни“ картинки. Ако порнографията задоволява нуждите му за момента, той невъзмутимо си купува някои „подбрани материали“ и си ги разглежда на спокойствие и без чувство за вина през свободното си време.

„Трябва да приемем факта, че човек е недоволен от това, че постоянно бива потискан, но трябвала направим всичко, което можем, за да смекчим греховните му желания, за да не се развилнеят през тази нова епоха“, отговарят религиозистите от пътя на дясната ръка запитани от Сатаниста. „Защо продължавате да считате тези желания за срамни, и че нещо трябва да бъде потискано, щом сега признавате, че това са естествени неща?“, отвръща Сатанистът. Дали пък белосветлите религиозисти не си падат малко „кисело грозде“ спрямо факта, че не са се сетили преди Сатаниста за религия, която е по-приятна за следване, и ако истината се узнае, дали не биха искали да имат малко повече удоволствия в живота, но поради страх от загуба на престиж да не могат да си го признаят? Дали пък също не са наплашени хора, които щом научат за Сатанизма ще си кажат: „Това е за мен — защо да продължавам с религия, която ме осъжда за всичко, което правя, макар и в него да няма нищо лошо?“ На Сатаниста му се струва, че е повече от вероятно да бъде така.

Несъмнено има множество доказателства, че религиите от миналото с всеки изминал ден се освобождават все повече и повече от нелепите си ограничения. Дори и така да е, когато цяла една религия се основава върху въздържане вместо върху удовлетворяване (както би трябвало да е), от нея би останало съвсем малко, щом ѝ се направи подобрене, за да отговаря тя на текущите нужди на човека. И така, защо си губите времето „за умрял кон овес да купувате“?

Паролата на Сатанизма е УДОВЛЕТВОРЯВАНЕ, а не „въздържане“... НО — това не означава „принуда“.

ВЪРХУ ИЗБОРА НА ЧОВЕШКО ЖЕРТВОПРИНОШЕНИЕ

Предполагаемата цел при извършване на ритуално жертвоприношение е да се внесе енергията, осигурена от прясната кръв на токущо убитата жертва в атмосферата на магическата работа, чрез което се засилват шансовете за успех на магьосника.

„Белият“ магьосник приема за дадено, че след като кръвта представлява жизнената сила, няма по-добър начин за умилостивяване на боговете или демоните, от това да им се дари подходящо количество от нея. Съчетайте тази обосновка с факта, че едно умиращо същество изразходва свръхизобилие от адреналин и други биохимични енергии и ще получите комбинация, която изглежда непобедима.

„Белият“ магьосник, съзнавайки последствията, до които води убиването на човешко същество, естествено използва птици, или други „низши“ същества в своите церемонии. Изглежда, че тези набожни негодници не изпитват вина при отнемането на нечовешки живот, като го противопоставят на човешкия.

Истината е, че ако „магьосникът“ е достоен за прозвището си, той ще бъде достатъчно безскрупулен да освободи необходимата сила от собственото си тяло, а не от една неохотна и незаслужаваща жертва!

Противно на всички съществуващи магически теории, освобождаването на тази сила НЕ се предизвиква от действителното проливане на кръв, а от предсмъртната агония на живото същество! Това освобождаване на биоелектрическа енергия е съвсем същото, което се случва при всяко дълбоко усилване на емоциите, такива като: сексуален оргазъм, сляпа ярост, смъртен ужас, поглъщаща скръб и т.н. От тези емоции най-лесни за постигане по собствена воля са сексуалният оргазъм и гневът, като на трето място идва скръбта. Като не забравяме, че двете най-достъпни от тези три (сексуалният оргазъм и гневът) са запечатани от религиозните в човешкото подсъзнание като греховни, не е много чудно, защо са избягвани от „белия“ магьосник, който мъкне най-големия воденичен камък — този на чувството за вина.

Произтичащата от задръжки тъпашка нелепост на нуждата да убиеш невинно живо същество в кулминацията на един ритуал, както се е практикувало от някогашните вещици, очевидно представлявала тяхната „по-малка злина“, когато се налагало освобождаване на енергия. Тези жалки глупаци с угризения на съвестта, които наричали себе си вещици и вещици, по-скоро биха отсекли главата на коза или кокошка в опита си да впрегнат предсмъртната им агония, отколкото да имат богохулната смелост да мастурбират пред погледа на самия Йехова, за когото твърдели, че го отричат. Единственият начин, по който тези мистични страхливци могат ритуално да се разтоварват, е по-скоро посредством агонията на нечия смърт (в действителност, тяхната собствена чрез заместител), отколкото чрез силата на удовлетворяването, което поражда живот! Тези по пътя на бялата светлина са всъщност бездушните и мъртвите! Не е чудно защо тези хихикащи брадавици на „мистичната мъдрост“ трябва да стоят в защитни кръгове и да възпрепятстват „злите“ сили, за да се „подсигурят“ откъм атака — ЕДИН ХУБАВ ОРГАЗЪМ ВЕРОЯТНО БИ ГИ УБИЛ!

Използването на човешко жертвоприношение в Сатанинския ритуал не означава, че жертвата се заколва „за да се умилостивят боговете“. Жертвата се унищожава символично посредством направата на клетва или проклятие, което на свой ред води до физическото, умственото или емоционалното унищожение на „жертвоприношението“ чрез начини и средства, които не могат да се припишат на магьосника.

Един Сатанист би извършил човешко жертвоприношение, само тогава, когато това би послужило на целта с двойното предназначение да освободи гнева си чрез запращане на проклятие и което е по-важното, да ликвидира някой тотално противен и заслужаваш индивид.

При НИКАКВИ обстоятелства Сатанистът не би принесъл в жертва животно или бебе! От векове пропагандаторите на пътя на дясната ръка дърдорят за мнимите жертвоприношения на малки деца и чувствени девизи, попаднали в ръцете на диaboлистите. Нормално е всеки, който чете или слуша такива ужасни истории, веднага да постави под въпрос тяхната автентичност като има предвид предубедените им източници. Както всички други „свещени“ лъжи,

които се приемат безрезервно, така и този приписан на Сатанистите обичай упорства до ден днешен!

Има добре обосновани и логични причини, поради които Сатанистите не биха извършвали такива жертвоприношения. Животното — човек е божеството на Сатаниста. Най-чистата форма на плътско съществуване почива в телата на животните и човешките деца, които не са достатъчно пораснали, за да се отричат от естествените си желания. Децата могат да възприемат неща, които нормалният възрастен човек не може никога да си представи. Следователно, за Сатаниста тези същества са свещени, защото знае, че може да научи много от тези естествени магьосници на света.

На Сатаниста му е ясен широко разпространеният обичай на тези, които следват пътя на Агартти — убиването на Бога. Дотолкова, доколкото боговете винаги са били създавани по човешки образ — а обикновеният човек мрази това, което вижда в себе си и неизбежното трябва да се случи: Убиването на Бога, който представлява самия него. Сатанистът не мрази себе си, нито боговете, които би си избрал и няма намерение да унищожава себе си, или нещото на което държи! Поради тази причина, той никога не би навредил преднамерено на дете или на животно.

Възниква въпросът: „Кое тогава може да се счита за подobaващо и подходящо човешко жертвоприношение и как може да се преценява такова нещо?“. Отговорът е брутално прост. Всеки, който ви е навредил несправедливо — този, който се е „отклонил от пътя си“, за да ви навреди — преднамерено да причини неприятност и страдание на вас или на тези, които обичате. Накратко, хора, които си търсят проклятието посредством самите си действия. Когато някой с осъдителното си поведение плаче да бъде унищожен, наистина е ваш морален дълг да угодите на желанието му. Човекът, който не пропуска възможността да „тормози“ другите, често е погрешно наричан „садист“. В Действителност, този човек е заблуден мазохист, който работи за собственото си унищожение. Причината някои хора злобно да замахват срещу вас е, че те са уплашени от вас или от това, което представлявате, или че негодуват срещу вашето щастие: Те са слаби, несигурни и неустойчиви, когато запращате проклятието си и представляват идеалните човешки жертвоприношения.

Понякога лесно може да не забележите действителното злодеяние на жертвата на вашето проклятие, като размислите колко „нещастен“ човек е всъщност. Не е толкова лесно обаче, да проследите зловредните следи на вашия противник и да поправите практическите щети, които той или тя са ви нанесли.

„Идеалното жертвоприношение“ може да е емоционално неустойчиво, но въпреки това то е способно чрез машинациите на своята неустойчивост да причини сериозна вреда на вашето спокойствие или добра репутация. „Душевно заболяване“, „нервна криза“, „страхови неврози“, „разбити семейства“, „съперничество между роднини“ и т.н. и т.н. до безкрайност, прекалено дълго са били удобни извинения за злонамерени и безотговорни действия. Всеки, който казва „Ние трябва да се опитаме да разберем“ тези, които правят мизерен живота на онези, които не заслужават мизерия, допринася за един социален тумор. Апологетите на тези болни от бяс човешки същества заслужават всякакъв произвол в ръцете на своите протезети.

Бесните кучета ги унищожават, а те се нуждаят от много повече помощ, отколкото човекът, който разпенва устата си, когато намери за добре, щом ирационалното поведение се приема като нормално! Лесно е да се каже „Какво от това? Тези хора са неустойчиви, така че не могат да ми навредят“. Но фактът си остава — при дадена възможност, те биха ви унищожили.

Следователно вие имате всякакво право да ги унищожавате (символично) и ако проклятието ви предизвика тяхното действително унищожение, ликувайте, че сте били инструмент при отърваването на света от една напаст! Ако успехът или щастието ви смущава някого — вие не му дължите нищо! Той е създаден, за да бъде смачкан! АКО ХОРАТА МОЖЕХА ДА ПОЕМАТ ПОСЛЕДИЦИТЕ ОТ СОБСТВЕНИТЕ СИ ДЕЙСТВИЯ, ТЕ БИХА МИСЛИЛИ ДВА ПЪТИ ПРЕДИ ДА ДЕЙСТВАТ!

ЖИВОТ СЛЕД СМЪРТТА ЧРЕЗ ОСЪЩЕСТВЯВАНЕ НА ЕГОТО

Човек съзнава, че някой ден ще умре. Другите животни знаят, че ще умрат, когато смъртта им приближава, но животното усеща, че си отива от този свят, едва когато смъртта му е сигурна. И дори тогава то не знае какво точно става при умирането. Често се изтъква, че животните приемат смъртта благосклонно, без страх или съпротивление. Това е красива представа, но е вярна само в случаите, когато смъртта за животното е неизбежна.

Когато едно животно е болно или ранено, то ще се бори за живота си с всяка капчица сила, която му е останала. Ако човек не беше толкова „високо развит“, тази непоклатима воля за живот би дала и на него борбения дух, от който се нуждае, за да остане жив.

Добре известен факт е, че много хора умират, просто защото се предават и повече не ги е грижа. Това е разбираемо, когато човек е много болен, без явен шанс за оздравяване. Но не винаги е така. Човек е станал ленив. Той се е научил да намира лесния изход. Дори самоубийството е станало по-малко отблъскващо, отколкото редица други грехове. Религията е изцяло виновна за това.

В повечето религии смъртта се рекламира като голямо духовно пробуждане — това, за което човек се подготвя през целия си живот. Тази представа е много привлекателна за някой, който не е имал задоволителен живот, но за тези които са преживели всички радости, които животът може да предложи, има голям ужас, свързан с умирането. И така би трябвало да е. Страстта за живот е това, което ще позволи на жизнения човек да продължи да живее и след неизбежната смърт на неговата плътска обвивка. Историята показва, че хората които са отдавали живота си в името на някакъв идеал, са били обожествявани заради тяхното мъченичество. Религиозните и политическите лидери са били много умели в изготвянето на своите планове. Издигайки мъченика като блестящ пример за неговите последователи, те елиминират реакцията на здравия разум, че преднамереното самоунищожение противоречи на всяка животинска

логика. За Сатаниста мъченичеството и безличният героизъм не са свързани с честта, а с глупостта. Това, разбира се, не важи за ситуации, в които се касае сигурността на любимия човек. Но да отдадеш собствения си живот за нещо толкова безлично като политически или религиозен спор, е най-крайният мазохизъм.

Животът е единственото голямо удовлетворяване — смъртта е единственото голямо въздържане. За човек, който е удовлетворен от земното си съществуване, животът е като парти, а никой не обича да си тръгва от едно хубаво парти. Поради същата причина, ако човек прекарва добре тук на земята, той няма да отдаде така охотно живота си, заради обещанието за някакъв задгробен живот, за който не знае нищо. Източните мистични вероучения учат хората да се дисциплинират срещу всякаква съзнателна воля за успех, за да могат да се разтворят във „Вселенското Космическо Съзнание“ — само и само, за да се избегне Доброто здравословно самоудовлетворение или честната гордост в земната реализация!

Интересно е да се отбележи, че в областите, в които процъфтява този вид вероучение, материалните блага не са лесно постижими. Поради тази причина господстващото религиозно вероучение трябва да е такова, което хвали последователите си за това, че се отричат от материалните неща и че избягват използването на определения, което придава някаква значимост на материалните блага. По този начин хората могат да бъдат укротявани, за да приемат жребия си, без значение колко малък може да е той.

Сатанизмът използва много етикети. Ако нямаше наименования, малцина от нас биха разбрали нещо в живота, още по-малко биха му придали някакво значение — а значението изисква разпознаване, нещо което всеки желае, особено източният мистик, който се опитва да докаже на всеки колко дълго може да медитира и колко много може да издържи на лишения и болка в сравнение с ближния си.

Източните философии проповядват разтварянето на човешкото его преди то да започне да поражда грехове. За Сатаниста е немислимо да си представи его, което преднамерено би избрало отрицанието си.

В страни, където това се използва като подкуп за доброволно обеднелите, е разбираемо защо философия, която проповядва отрицанието на егото би послужила на една полезна цел — поне за тези, които имат власт и за които би било пагубно, ако народът им е

недоволен. Но да имаш всякаква възможност за материална печалба, а да избереш тази форма на религиозна мисъл, изглежда наистина глупаво!

Източният мистик силно вярва в прераждане. За човек, който няма почти нищо в този живот, възможността да може да е бил цар в предишния си живот или да може да бъде такъв в следващия си живот, е много привлекателна и до голяма степен успява да уталожить нуждата му за самоуважение. Ако няма нищо, с което да могат да се гордеят през този живот, те може да се утешават като мислят, че „винаги има бъдещи животи“. Никога не е идвало на ум на вярващия в прераждане да се запита защо ако неговият баща, дядо, пралядо и т.н. са развили „добра карма“ чрез придържането си към същата вяра и етика (каквито са неговите сега) — защо тогава той живее в лишения, а не като махараджа?

Вярата в прераждане осигурява един красив фантастичен свят, в който човек може да намери подходящ начин да изрази егото си, а в същото време да твърди, че е разтворил егото си. Това проличава най-много от ролите, които хората си избират за миналите си или за бъдещите си животи.

Вярващите в прераждане не винаги си избират благороден образ. Ако човекът е със достопочтена и консервативна природа, той често би си избрал колоритния мошеник или гангстер, задоволявайки по този начин своето алтернативно его. Или пък, жена с високо социално положение може да си избере блудницата или прословутата куртизанка, за да се охарактеризира в някой предишен живот.

Ако хората можеха да се освободят от клеймото, лепнато върху личното осъществяване на егото, те не биха имали нужда. Да играят такива самоизмамни игри като вярата в прераждане, посредством която задоволяват естествената си необходимост от осъществяване на егото.

Сатанистът вярва в пълното удовлетворение на егото си. Сатанизмът всъщност е единствената религия, която проповядва засилване и поощряване на егото. Само когато собственото Му его е достатъчно осъществено, човек може да си позволи да бъде мил и любезен към другите, без да се лишава от чувството си за собствено достойнство. Обикновено считаме самохвалкото за човек с голямо его, а всъщност хваленето му е резултат от нуждата да задоволи едно изтощено его.

Религионистите принуждават своите последователи да вървят в крак чрез потискане на егото им. Като карат последователите си да се чувстват по-низши, страховитостта на техния бог е осигурена. Сатанизмът насърчава последователите си да развиват добро и силно его, защото това им дава самоуважението, необходимо за едно жизнерадостно съществуване през този живот.

Ако човек е бил достатъчно жизнерадостен през целия си живот и се е борил докрай за земното си съществуване, това е неговото его, което ще откаже да умре, дори и след издъхването на плътта, която е обитавало. Малките деца са достойни за възхищение, заради устремния си ентузиазъм за живот. Пример за това е малкото дете, което отказва да отиде в леглото, когато нещо вълнуващо продължава да тече, и след като вече е сложено да спи, то ще се промъкне надолу по стълбите, за да наднича през завесата и да дебне. Същата тази детинска жизненост ще позволи на Сатаниста да надникне през завесата на мрака и смъртта и да остане неразривно свързан със земята.

Сатанинската религия не поощрява саможертвата. Следователно, освен ако смъртта не се явява като удовлетворяване, поради крайни обстоятелства, които правят прекратяването на живота добре дошло облекчение от едно непоносимо земно съществуване, самоубийството не се одобрява от сатанинската религия.

Религиозните мъченици са отнемали собствения си живот не защото животът им е бил непоносим, а за да използват върховното си жертвоприношение като средство за прокарването на религиозната вяра.

В такъв случай трябва да допуснем, че ако самоубийството е извършено заради църквата, то се опрощава и дори се поощрява, макар и техните писания да го окачествяват като грях — защото религиозните мъченици от миналото винаги са били обожествявани.

Доста странно е, че другите религии считат самоубийството за греховно само тогава, когато то е извършено като удовлетворяване.

РЕЛИГИОЗНИ ПРАЗНИЦИ

Най-големият от всички празници в Сатанинската религия е собственият рожден ден. Това открито противоречи на най-святия от святите дни на другите религии, чиито последователи почитат някой специфичен бог, който е бил създаден в антропоморфна форма, по техен образ и подобие, показвайки по този начин, че егото не е действително погребано.

Сатанистът предугажда: „защо наистина не бъдеш честен и ако ще си създаваш бог по свой образ, защо не създадеш този бог като себе си?“. Всеки човек е бог, ако предпочете да се признае като такъв. И така, Сатанистът празнува рождения си ден като най-важния празник в годината. В края на краищата, не сте ли по-щастливи от факта, че вие сте се родили, отколкото заради раждането на някой, който дори не сте виждали? Или пък отделно от религиозните празници, защо трябва да отдаваме по-голяма почит на рождения ден на някой президент или на някоя историческа дата, отколкото на деня, в който сме дошли на този най-голям от всички светове?

Въпреки факта, че някои от нас може да не са го искали или поне не са го планирали специално, ние сме доволни, дори ако никой друг не е, че сме тук! Би трябвало да се самонасърчите, да си купите каквото искате, да се отнасяте към себе си като към цар (или бог), каквито сте, и въобще да отпразнувате рождения си ден, с колкото може повече великолепие и церемонии.

След собствения рожден ден, двата най-главни Сатанински празници са Валпургиева Нощ и Халоуийн (или Нощта На Все Светии).

Света Валпургис или Валпурга, или Валбурга в зависимост от времето и мястото, в което човек се позовава на нея, била родена в Съсекс около края на VII или началото на VIII век и получила образованието си в Уинбърн, Дорсет, където след като станала монахиня, останала 27 години. След това, по настояване на чичо си, свети Бонифас и брат си, свети Вилибалд, отпътувала заедно с други монахини да основава манастири в Германия. Първото ѝ установяване

било в Бишофсхайм, в епархията на Майнц, две години по-късно (754 година) станала игуменка на Бенедиктианския женски манастир в Хайденхайм, в епархията на нейния брат Вилибалд, в Айхщад, Бавария, където друг неин брат, Винебалд, бил ръкоположен за игумен на манастир. След смъртта на Винебалд, през 760 година, тя наследила повереното му паство, запазвайки контрола си и над двата манастира до смъртта си, през 779 година. Мощите ѝ били пренесени в Айхщад, където били положени в една куха скала, от която се отделяло някакъв вид асфалтово масло, в последствие известно като Маслото на Валпургис, за което се считало, че имало чудодееен ефект срещу болести. Пещерата станала обект на поклонение и една голяма църква била издигната на това място. Св. Валпурга се чества при различни случаи, но главно на 1-ви Май, който е нейният ден и заема мястото на един по-ранен Езически празник. Изумително е, че цялата тази дълга и отегчителна история била необходима просто за Да извини запазването на най-важния Езически празник в годината — грандиозната кулминация на Пролетното Равноденствие!

Майската Нощ е била ознаменувана като нощта, в която всички демони, призраци, зли духове и самодиви излизат, за да проведат своите диви пиршества, символизиращи плодовитостта на Пролетното Равноденствие.

Халоуийн — Нощта на Все Светии или Денят на Все Светии, се пада на 31-ви октомври или на 1-ви ноември. Първоначално Нощта на Все Светии бил един от големите празници на огъня в Британия по времето на Друидите. В Шотландия това се свързвало с времето, когато духовете на мъртвите, демоните, вещиците и чародеите били необикновено активни и благосклонни. Колкото и да е парадоксално, Нощта на Все Светии била също нощта, когато млади хора изпълнявали магически ритуали, за да определят бъдещите си избранници за женитба. Младежите по селата я чествали с много весели и чувствени пиршества, докато възрастните полагали големи грижи да предпазят домовете си от злите духове, вещиците и демоните, които имали изключителна сила през тази нощ.

Слънцестоенията и Равноденствията също се честват като празници, тъй като възвестяват първите дни на сезоните. Разликата между Слънцестоене и Равноденствие е семантична и определя взаимоотношението между Слънцето, Луната и неподвижните звезди.

Слънцестоенето се отнася за лятото и зимата, а Равноденствието за есента и пролетта. Лятното Слънцестоене е през Юни, а зимното Слънцестоене през Декември. Есенното Равноденствие е през Септември, а пролетното Равноденствие е през Март. И равноденствията и слънцестоенията варират с ден-два от година на година, но обикновено се падат на 21-ия или 22-ия ден от месеца. Пет до шест седмици след тези дни се празнуват легендарните Сатанински пиршества.

ЧЕРНАТА МЕСА

Нищо не се е свързвало толкова много със Сатанизма, колкото Черната меса. Да кажем, че най-богохулната от всички религиозни церемонии не е нищо повече от една литературна измислица, е твърдение, което определено изисква смекчаване, но нищо не би могло да е по-вярно.

Популярната представа за Черната меса е такава: разпопен поп стои пред олтар, състоящ се от гола жена, разкрачена и с фрапантно разтворена вагина, сграбчила във всяка от разперените си ръце по една черна свещ, направена от лойта на некръстени бебета, а бокал с урина от проститутка (или кръв) е положен върху корема ѝ. Над олтара виси обърнат кръст и триъгълни нафори от мухлясал хляб или гнила ряпа биват методично благославяни от свещеника, който благоговейно ги вмъква — измъква от вагината на олтара — дама. После, както са ни казвали, следвала инвокация на Сатаната и различни демони посредством редица молитви и псалми, напявани наобратно или изпъстрени със сквернословия... Като всичко това се изпълнявало в очертанятията на „защитна“ пентаграма, начертана върху пода. Ако Дяволът се появявал, той неизменно заемал формата на страстен мъж, с глава на черен козел върху раменете. После следвало едно разнообразие от бичуване, горене на Молитвеника, орална стимулация на вагината, орална стимулация на пениса и обичайното целуване на задните части — всичко това на фона на гротескно рецитиране на светата Библия и звучно храчене върху кръста! И ако можело да се заколи някое бебе по време на ритуала — още по-добре, защото както всеки знае, това е любимият спорт на Сатаниста!

Ако всичко това звучи отблъскващо, тогава не е трудно да се разбере защо слуховете за Черната меса успяват да задържат вярващите в църквата. Никой „благочестив“ човек не би могъл да не вземе страната на инквизиторите, когато му се разказва за тези богохулства. Пропагандаторите на църквата са си вършели добре работата, уведомявайки по едно или друго време публиката за ересите и отвратителните действия на Езичниците, Катарите, Богомилите,

Тамплиерите и др., които заради техните дуалистични философии и понякога — Сатанинска логика трябвало да бъдат унищожени.

Разказите за некръстени бебета, откраднати от Сатанистите за употреба в месата, не само че били ефикасни мерки на пропагандата, но осигурявали също и постоянен извор на доходи за Църквата под формата на такси за кръщенета. Някоя християнска майка, слушайки за тези дяволични похищения на деца, не би отказала детето ѝ да бъде кръстено, както трябва, и колкото е възможно по-скоро.

Друга страна на човешката природа става очевидна от факта, че писателят или художникът с похотливи мисли можел да упражнява най-скверните си наклонности, обрисувайки дейността на еретиците. Цензорът, който преглежда всяка порнография, за да знае какво да предупреди другите, е съвременният еквивалент на средновековния летописец на скверните дела на Сатанистите (и разбира се, съвременните му журналистически съответствия). Считало се, че най-пълната порнографска библиотека в света е собственост на Ватикана!

В целуването на Дявола по задника по време на традиционната черна меса може лесно да се разпознае предвестника на съвременния термин за човек, който апелирайки към нечие чуждо его, извлича материална облага от него. Тъй като всички сатанински церемонии били изпълнявани за съвсем реални или материални цели, *oscularum infame* (сквернага целувка) се считала за символична потребност по-скоро за земен, отколкото за духовен успех.

Общоприето мнение е, че Сатанинската церемония или служба винаги се нарича Черна меса. Черната меса не е магическата церемония, която се практикува от Сатанистите. Сатанистът би използвал Черната меса само като форма на психодрама. Освен това, изпълнителите на една Черна меса не са по необходимост Сатанисти. Черната меса е по същество пародия на богослужението на Римската Католическа Църква, но може да се използва свободно като сатира срещу всякаква религиозна церемония.

За Сатаниста Черната меса, с нейното изопачаване на ортодоксалните обреди, не е нищо повече от излишно повторение. Богослуженията на всички установени религии са в действителност пародии на древни ритуали, изпълнявани от поклонниците на Земята и плътта. В опитите си да лишат от сексуалност и човещина езическите вярвания, по-късните привърженици на духовната вяра варосали

истинските значения на Ритуалите, замествайки ги със скучни евфемизми, които сега се считат за „истинска литургия“. Дори ако Сатанистът прекарвате всяка нощ в изпълняване на Черна меса, той пак не би извършвал по-голяма пародия от благочестивия посетител на Църквата, който несъзнателно участва в собствената си „Черна Меса“ — неговата гавра с прямите и емоционално здравословни Ритуали на езическата античност.

Всяка церемония, която се счита за Черна меса, трябва ефективно да шокира и скандализира, тъй като това изглежда е критерият за нейния успех. През Средните векове богохулството срещу Светата Църква било шокиращо. Сега обаче, Църквата е загубила страховития си имидж, който е имала по време на Инквизицията. Традиционната Черна меса не е вече безобразния спектакъл за дилетанта и за свещеника — ренегат, какъвто е била някога. Ако Сатанистът желае да създаде ритуал, който да е богохулство срещу някоя общопризната институция, с цел психодрама, той внимателно подбира такава, която не е модерно да се пародира. По такъв начин той наистина настъпва свещената крава.

Една съвременна Черна меса би трябвало да съдържа богохулство срещу такива „свещени“ теми като източния мистицизъм, психиатрията, психаделичното движение, ултралиберализма и т.н. Патриотизмът би трябвало да се подкрепя, наркотиците и техните гуровци да се очернят, войнстващите простаци да се обожествяват, а на упадъка на църковните теологии може дори да се даде един сатанински тласък.

Сатанинският маг винаги е бил катализаторът за противопоставянето, което е необходимо за моделиране на обществените вярвания. И в този случай една церемония от естеството на Черната меса може да послужи за постигането на една далечна магическа цел.

През 1666 година във Франция се случили няколко доста интересни събития. След смъртта на Франсоа Мансар, архитекта на трапезоида, чиято геометрия е станала прототипът на Къщата с духовете, по неговите планове бил построен Версайският дворец. Последната от очарователните Жрици на Сатаната, Жан-Мари Бувиер (мадам Гийом) била засенчена от находчивата прагматичка и безскрупулна предприемачка Катрин Дешайе, иначе известна като Ла

Воазен. Тя била бивша козметичка, която докато се занимавала от време на време с аборти и снабдявала с най-ефикасните отрови дамите, които желаели да елиминират нежеланите си съпрузи или любовници, внезапно открила разрешение в потресающите описания на „messe noir“^[1].

Със сигурност може да се каже, че тази 1666 година била годината на първата „комерсиална“ Черна меса! В района южно от Сен Дени, който сега се нарича Ла Гарен, Ла Воазен закупила една голяма къща със зидове и я обзавела с амбулатории, килии, лаборатории и... един параклис. Скоро мястото се превърнало в de rigueur^[2] за кралски особи и по-низшестоящи любители, които присъствали и участвали в същия вид служба, спомената по-рано в тази глава. Организираната измама, вършена по време на тези церемонии била незаличимо отбелязана в историята като „истинската Черна меса“.

Когато Ла Воазен била арестувана на 13 март 1679 година (в Църквата на Нашата Благословена Дама на Добрите Вести, най-непредвидено), жребият бил вече хвърлен. Изродената дейност на Ла Воазен потъпкала величието на Сатанизма за много години напред.

След това, в средата на XVII век в Англия излязъл на мода „Сатанизмът за кеф и разнообразие“ под формата на Ордена на Медманхамовите Францисканци на Сър Френсис Дашууд, всеобщо известен като Hell-fire Club (Клубът на Пъкления Огън).

Като елиминирал кръвта, съсирените и свещите от бебешка лой на литургиите от предишното столетие, Сър Френсис се изхитрил да провежда ритуали, изпълнени с хубава мръсна забава и несъмнено осигурил колоритна и безвредна форма на психодрама за много от водещите светила на онова време. Едно интересно странично занимание на Сър Френсис, което дава ориентир за атмосферата в Клуба на пъкления огън, била групата наречена Dilettanti Club (Клубът на Дилетантите), на който той бил основател.

През XIX век Сатанизмът бива варосван от жалките опити на „бели“ магьосници, които се опитвали да извършват „черна“ магия. Това бил един доста парадоксален период за Сатанизма, характерен с писатели като Бодлер и Хайсмънс, които въпреки явното си вманиачаване със Злото, изглежда не били никак лоши момчета. Дяволът развил своята Луциферианска личност, за да се яви пред публика и постепенно се превърнал в джентълмена от дворецовия

прием. Това била ерата на „експертите“ по черните изкуства, такива като Елифас Леви и безчет транс-медиуми, които с грижливо завързаните си духове и демони успели също така да завържат умовете и сърцата на мнозина, които в днешно време се наричат парапсихолози!

Що се отнася до Сатанизма, най-близките до него външни белези били новоезическите ритуали, провеждани в Херметичния Орден на Златната Зора на МакГрегър Мадърс и Алистър Кроули-евия по-късен Орден на Сребърната Звезда (A.'.A.'. (A.'.A.'.) — *Argentinum Astrum*) и Ордена на Тамплиерите от Ориента (O.T.O.)^[3], който параноично отрича всякаква връзка със Сатанизма, въпреки Кроулиевия самоналожен образ на Звяра от Откровението. Като изключим част от доста очарователната му поезия и повърхностните му познания за магически вехтории, когато не се катерел по планини, Кроули прекарвал по-голямата част от живота си, като позьор *par excellence*^[4] и се трудел извънредно много, за да изглежда зъл. Подобно на своя съвременник, преподобния (?) Монтегю Съмърс, Кроули явно прекарал по-голямата част от живота си, правейки си майтап с всичко, но последователите му в днешно време са някак си способни да откриват езотеричен смисъл във всяка негова дума.

Винаги успоредно текущи с тези общества са били секс-клубовете, които използват Сатанизма за основа — това продължава и до ден днешен, за което писачите от малките вестници трябва да са благодарни.

Ако Черната меса се е развила от една литературна измишльотина на Църквата до изродена комерсиална дейност, до психодрама за любители и иконоборци, до скрит довод за популярните медии... тогава къде се вмества тя в истинската природа на Сатанизма — и кой е практикувал Сатанинска магия в годините преди 1666-та?

Отговорът на тази загадка се крие в друга загадка. Дали човекът, по общо мнение считан за Сатанист, действително практикува Сатанизъм в истинския му смисъл или по-скоро от гл.т. на съставителите на мнения с благочестиви убеждения? Често се е споменавало, и то с право, че всички книги за Дявола са писани от служителите на Бога. Следователно е съвсем лесно да се разбере как посредством измислиците на богословите се е създала определена порода дяволопоклонници. Този някогашен „зъл герой“ не практикува

непременно истински Сатанизъм. Нито пък е живо въплъщение на неограничената гордост или величието на Аз-а, което навлече на пост-езиче-ския свят дефиницията на църковника за злото. Той по-скоро е вторичен продукт на по-късна и по-усложнена пропаганда.

Псевдосатанистът винаги е съумявал да се показва през цялата съвременна история заедно с неговите Черни меси с различна степен на богохулство, докато реалният Сатанист съвсем не толкова лесен за разпознаване като такъв.

Би било прекалено опростено да се каже, че всеки успяващ мъж и жена на Земята, без да знаят, са практикуващи Сатанисти, но жаждата за земен успех и произтичащата от нея реализация са несъмнено основание за обръщането на палеца на Св. Петър надолу. Ако влизането на богатия в Рая е толкова трудно, колкото опитът на камилата да премине през иглено ухо, ако любовта към парите е коренът на всяко зло — тогава трябва поне да допуснем, че най-могъщите хора на Земята са най-големите Сатанисти. Това важи за финансиста, индустриалци, папи, поети, диктатори, съставители на мнения от всяка разновидност и фелдмаршалите на световните афери.

Понякога посредством „изтичане на информация“ се оказва, че някои от загадъчните мъже или жени на Земята са се „забърквали“ в черните изкуства. Те, разбира се, се изкарани най-малко като „тайнствените личности“ на историята. Имена като Распутин, Захаров, Калиостро, Розенберг и темподобни са брънки — нишки, така да се каже, които водят към истинското завещание на Сатаната... завещание, което се издига над етническите, расовите и икономическите различия и преходните идеологии. Сатанистът винаги е управлявал земята... и винаги ще я управлява, с каквото и име да бъде наричан.

Едно е сигурно: еталоните, философията и практиките, изложени на тези страници, са използвани от най-самореализираните се и могъщи хора на Земята. В тайните помисли на всеки мъж и жена, пробуждани все пак от здрави и незамъглени умове, се крие потенциалът на Сатаниста, така както е било винаги. Знакът на Рогата ще се появи сега на мнозина, не на малцина, а Магьосникът ще застане отпред, за да получи признание.

[1] (фр.) Черната меса (бел. прев.) ↑

[2] (фр.) Задължителен етикет (бел. прев.) ↑

[3] Бележка на автора: „Ordo Templi Orientis“ — Кроули-евата сатирична имитация на Германската секта (позволявам си да отбележа, че тази нападка по отношение на О.Т.О, не е съвсем уместна — бел. прев.) със същото име, основана първоначално през 1902 г. и практикуваща някои от принципите, изложени в тази книга. (бел. авт.)

↑

[4] (фр.) като позьор от висока класа (бел. прев.) ↑

**/ЗЕМЯ/
КНИГАТА НА БЕЛИАЛ
ОВЛАДЯВАНЕТО НА ЗЕМЯТА**

Най-голямата привлекателност на магията не е в нейното приложение, а в нейните езотерични криволичещи пътеки. Елементът на тайнственост, който така тежко покрива практиката на черните изкуства, е бил подхранван умишлено или поради невежество от тези, които често претендират, че са най-големите експерти по тези въпроси. Ако най-късото разстояние между две точки е правата линия, тогава утвърдените окулти-сти биха построили лабиринт между тях. Основните принципи на церемониалната магия толкова дълго са били свеждани до безкрайно класифицирани късчета от схоластичен мистицизъм, че набеденият вещер става жертвата на самото изкуство на подвеждането, което той самият би трябвало да оползотворява. Тук може да се направи аналогия със студента по приложна психология, който макар и да знае всички отговори, не може да си намери приятели.

Каква полза има от изучаването на лъжи, освен ако всеки не вярва в лъжи? Мнозина, разбира се, ВЯРВАТ в лъжи, но все още ДЕЙСТВАТ според естествения закон. Точно върху тази предпоставка е базирана Сатанинската магия. Това е един буквар — основният текст

върху материалистичната магия. Това е един Сатанински McGuffey's Reader^[1].

Белиал означава „без господар“ и символизира истинската независимост, самостоятелност и самореализация. Белиал представлява земния елемент и тук ще бъде открита магията стъпила с двата крака на земята — реална, твърда, магическа процедура, а не мистични баналности, лишени от обективно основание. Не сондирай повече. Опрял си на твърда скала!

[1] Американски универсален справочник (бел. прев.) ↑

ТЕОРИЯ И ПРАКТИКА НА САТАНИНСКАТА МАГИЯ /ДЕФИНИЦИЯ И ЦЕЛ/

Дефиницията за магия, каквато се използва в тази книга е: „промяната в ситуации или събития в съгласие с волята на човек, която по общоприетите начини би била невъзможна“. Това несъмнено оставя достатъчно място за лична интерпретация. Някои ще кажат, че тези инструкции и процедури не са нищо повече от приложна психология или научен факт, мнима „магическа“ терминология — докато стигнат до мястото в текста, което не се базира „върху никакво познато научно откритие“. Поради тази причина не е правен никакъв опит за ограничаване на дадените обяснения за определена терминология. Магията никога не е била напълно научно обяснима, но науката винаги е била, по едно или друго време, считана за магия.

Няма разлика между „бяла“ и „черна“ магия, освен за самодоволното лицемерие, обременената с вина праведност и самозаблудата на самия „бял“ магьосник. Според класическата религиозна традиция, „бялата“ магия се изпълнява за алтруи-стични, благотворителни и „добри“ цели, докато „черната“ магия се изпълнява за самовъзвеличаване, лична сила и „зли“ цели. Никой на тази земя не се е стремил към окултни занимания, метафизика, йога или каквато и да е друга „бялосвята“ идея, без да е имал за цел егоудовлетворение и лична сила. Случва се просто така, че някои хора обичат да носят власеници, а други предпочитат кадифе или коприна. Това което е удоволствие за един, е болка за друг и същото важи за „доброто“ и „злото“. Всеки който практикува магьосничество, е убеден, че той или тя постъпва „правилно“.

Магията попада под две категории, ритуална или церемониална, и неритуална или манипулативна. Ритуалната магия се състои от изпълнението на ритуална церемония, провеждаща се, поне отчасти, в пределите на място отделено за такива цели и в специфично време. Главната ѝ функция е да изолира иначе разсейващата се адреналинова и друга емоционална енергия и да я превърне в динамично предаваема сила. Това е по-скоро чисто емоционален, отколкото интелектуален акт.

Всяка и всички интелектуални дейности трябва да се провеждат преди церемонията, а не по време на нея. Този тип магия е известен понякога като „ГОЛЯМАТА МАГИЯ“.

Неритуалната или манипулативната магия, понякога наричана „МАЛКАТА МАГИЯ“, се състои от хитрост и уловка постигнати чрез различни средства и планирани ситуации, които като се оползотворят, може да предизвикат „промяна в съгласие с волята на човека“. Някога наричали това „очарование“, „обаяние“ или „лоши очи“.

Повечето от жертвите на вещерските процеси не са били вещици. Често жертвите били ексцентрични стари жени, които били или изкуфяли, или в разрез с обществените норми. Други били изключително привлекателни жени, които замайвали главите на мъжете с власт и не откликвали на техните предложения. Реалните вещици рядко били ексекутирани или дори подвеждани под съдебна отговорност, тъй като били вещи в изкуството на омагьосването и можели да омайват мъжете и да си спасяват живота. Повечето от реалните вещици са спели с инквизиторите. Това е произходът на думата „обаяние“. Остарялото значение на „обаяние“ е вещерство. Най-важното предимство на съвременната вещица е способността ѝ да бъде съблазнителна или да оползотворява обаянието си. Думата „очарование“ има подобен окултен произход. Очарованието било израз използван за „лошите очи“. Да приковеш нечий поглед, с други думи да го „очароваш“, било да го прокълнеш с „лоши очи“. Затова ако жена имала способността да очарова мъжете, тя била считана за вещица.

Научаването как ефикасно да се оползотворява заповедта ПОГЛЕДНИ! е съществена част от обучението на вещицата или вещера. За да манипулирате един човек, трябва първо да сте способни да привлечете и задържите вниманието му. Трите метода, чрез които може да се изпълни заповедта погледни, са използването на секс, сантименталност и очудване, или всяка комбинация от трите. Вещицата трябва честно да реши към коя категория спада естествено. Първата категория, сексуалната, е очевидна сама по себе си. Ако една жена е привлекателна или сексуално съблазнителна, тя би трябвало да прави всичко, което е по силите ѝ, за да стане колкото е възможно по-изкусителна, използвайки секса като най-мощното си оръжие. Веднъж спечелила мъжкото внимание като използва сексуалната си привлекателност, тя би била свободна да го манипулира според волята

си. Втората категория е сантименталността. Обикновено по-възрастните жени спадат към тази категория. Това може да е вещица от типа „кулинарна дама“, която живее в малка къщурка и която хората намират за малко ексцентрична. Децата обикновено се очароват от фантазията, която този тип вещица може да им осигури и младите я търсят заради мъдрите ѝ съвети. Със своята невинност децата могат да разпознават нейната магическа сила. Като се придържа към образа на милата, дребничка стара дама в съседство, тя може да прилага изкуството на подвеждането, за да осъществява целите си. Третата категория е темата с очудването. Към тази категория спада жената със странна или страховита външност. Като прави странната си външност да работи в нейна полза, тя може да манипулира хората, просто защото те се страхуват от последствията, ако не направят това, което им поиска.

Много жени спадат към повече от една от тези категории. Например, младото момиче, което има свеж и невинен вид, а в същото време е много секси, съчетава секс и сантименталност. Или фаталната жена, която съчетава сексуалната съблазнителност със зловонни оттенъци, използва секс и очудване. След преценяване на ценните си качества всяка вещица трябва да реши към коя категория или комбинация от категории спада и впоследствие да оползотвори тези предимства в подходящата им форма.

За да бъде успешен вещер, мъжът трябва по подобен начин да се нагоди към подходящата категория. Хубавият и сексуално привлекателен мъж по естествен път би спаднал към първата категория — секс. Втората, или сантименталната категория, засяга по-възрастния мъж, който има, може би, елфически облик или вид на горски вещер. Милият стар дядо (често мръсен старец!) също би спаднал към сантименталната категория. Третият тип би бил мъжът със зловонен и диаволичен вид. Всеки от тези мъже би трябвало да прилага своя специфичен вид на командата погледни по съвсем същия начин, както бе описано за жените.

Визуалната образност, която се използва за емоционална реакция, несъмнено е най-важното средство включено в малката магия. Всеки, който е достатъчно глупав да каже „Погледите не означават нищо“, наистина бива подведен. Добри погледи не са необходими, но „погледи“ определено са нужни!

Миризмата е друг важен манипулативен фактор в малката магия. Помнете, че животните се страхуват и не се доверяват на някой или нещо, което не мирише! И макар и като човешки животни, съзнателно да отричаме много от преценките базирани върху това сетиво, ние все още се мотивираме от чувството си за мирис, колкото и всяко четириногло. Ако сте мъж и желаете да очаровате една жена, позволете на естествените си секреции да просмучат атмосферата непосредствено около вас и действайте в животински контраст на одеждите на социалната учтивост, които носите на гърба си. Ако като жена искате да омагьосате един мъж, не се страхувайте, че може да го обидите, само защото маслата и ароматите на вашата плът не са почистени, или че мястото между бедрата ви не е сухо и стерилно. Тези естествени ухания са сексуалните стимулатори, с които природата със своята магическа мъдрост ни е снабдила.

Сантиментални стимуланти са тези миризми, които навяват приятни спомени и носталгия. Омагьосването на един мъж посредством стомаха му започва първоначално с миризмите от кухнята! „Сантименталният“ тип вещица ще се убеди, че това е най-полезното от всички чародейства. Шегата настрана, но нека се поспрем на техниката на човека, който искал да омагьоса младата дама, която се била преместила от дома на радостите ѝ от детинство, намиращ се в едно риболовно селце. Сведущ за пътищата на малката магия, той спретнато пхнал една скумрия в джоба на панталоните си и пожънал наградите, които голямата нежност може често да донесе.

ТРИТЕ ВИДА САТАНИНСКИ РИТУАЛ

Има три вида церемонии, включени в практиката на Сатанинската магия. Всяка от тях съответства на една основна човешка емоция. Първата от тях ще наречем сексуален ритуал.

Сексуален ритуал е това, което обикновено се знае като любовна магия или заклинание. Целта на изпълняването на такъв ритуал е да създаде желание от страна на човека, когото желаете, или да призове сексуален партньор, който да изпълни желанията ви. Ако нямате предвид специфична личност или тип човек, който да ви мотивира достатъчно силно, така че да предизвика директно сексуално усещане, което кулминира в оргазъм, няма да постигнете успех при извършването на такава работа. Причината за това е, че дори и ритуалът да е бил успешен по случайност, за какво би послужил той, ако не можете да се възползвате от евентуалната си благоприятна възможност, поради липса на стимул или желание? Лесно е да се обърка омагьосването с неясните ви мотивации като направите заклинание за изпълняване на сексуалните си желания.

Омагьосването за самовъзвеличаване, когато е съпроводено от церемониална магия, спада към категорията или на ритуала за съчувствие или на ритуала за унищожение, или вероятно и към двата едновременно. Ако искате или се нуждаете от нещо толкова болезнено, че сте печални или страдате много без него и можете да го постигнете без да навреждате на някой друг, тогава това би съставило един ритуал за съчувствие и за увеличаване на силата ви. Ако искате да омагьосате или да вкарате в клопка някоя заслужила жертва за свои собствени цели, можете да използвате ритуала за унищожение. Тези формули трябва да се съблюдават, защото прилагането на неподходящия вид ритуал към желания резултат може да доведе до неприятност от усложнено естество.

Добър пример за това е момичето, което се оказва тормозено от неумолим ухажор. Ако тя не го е окуражавала, тогава би трябвало да го третира като психичен вампир, какъвто е, и да го остави да играе мазохистичната си роля. Ако, обаче, тя го е омагьосала лекомислено

като го е насърчавала по всякакъв начин и после се оказва постоянен обект на сексуално желание, тя няма кой друг да обвинява освен себе си. Такива упражнения са само егопоощрения, породени от втълпяване на егоотрицание, което прави необходими тези малки омагьосвания. Сатанистката има достатъчно егосила, за да използва омагьосването за свое собствено сексуално удовлетворение или да постигне власт или успех от конкретно естество.

Вторият вид ритуал е от естеството на съчувствието. Ритуалът на съчувствието или сантименталността се изпълнява с цел да помогнете на другите или на себе си. Здраве, семейно щастие, бизнес дейност, материален успех и научно умение са само няколко от ситуацияите, за които може да се приложи ритуала на съчувствието. Може да се каже, че този вид церемония спада към областта на истинската благотворителност, като се има предвид, че „благотворителността започва от вкъщи“.

Третата мотивираща сила е тази на унищожението. Това е церемония, която се използва при гняв, раздразнение, пренебрежение, презрение или просто — откровена омраза. Това е известно като кълнене, проклятие или унищожаваш фактор.

Една от най-големите заблуди относно практиката на ритуалната магия е представата, че човек трябва да вярва в силите на магията, за да може да бъде наранен или унищожен от тях. Нищо не би могло да бъде по-далеч от истината, тъй като най-уязвимите жертви винаги са били най-големите подигравчии. Причината за това е ужасяващо проста. Първата работа на не-цивилизования дивак, когато се почувства прокълнат от врага си, е да тича при най-близкия вещер-лечител или шаман. Заплахата и присъствието на вредата е осъзната и вярата в силата на проклятието е толкова силна, че той ще вземе всякакви предпазни мерки. По такъв начин, чрез прилагането на симпатична магия, той ще противодейства на всяка вреда насочена срещу него. Този човек гледа къде стъпва и не поема рискове.

От друга страна, „просветеният“ човек, който не дава и пукната пара за такова „суеверие“, захвърля инстинктивния си страх от проклятието в своето подсъзнание като го подхранва докато го превърне в осезаемо разрушителна сила, която още нараства с всяка следваща беда. Разбира се, при всяка нова беда невярващият автоматично ще отрича всякаква връзка с проклятието, особено пред

себе си. Това категорично и съзнателно отричане на потенциала на проклятието е същинският компонент на неговия успех, чрез предизвикване на ситуации, които клонят към нещастен случай. В много случаи жертвата ще отрича всякакво магическо значение на своята участ, дори до последния си дъх, макар и магьосникът да е напълно удовлетворен, щом желаните от него резултати се осъществяват. Трябва да се помни, че въобще не е важно дали някой придава някакво значение на вашата работа или не, щом резултатите от нея са в съгласие с волята ви. Свърхлогичният винаги ще обяснява връзката на магическия ритуал с крайния резултат като „съвпадение“.

Независимо дали магията се прави с конструктивни или с деструктивни цели, успехът на операцията зависи от възприемчивостта на човека, който получава благословията или проклятието, според случая. В случая на ритуал за секс или съчувствие, ако получателят вярва в магията, това помага, но жертвата на клетва или проклетие е много по-предразположена към унищожение, ако НЕ вярва в магия! Доколкото човек познава значението на страха, той ще се нуждае от начините и средствата да се защити от страховете си. Никой не знае всичко и докато има очудване, винаги ще има опасение пред неизвестното, в което се крият потенциално опасни сили. Естественият страх от неизвестното, първи братовчед на очарованието пред неизвестното, е това, което подтиква човека на логиката към собствените му обяснения. Очевидно човекът на науката се мотивира за откривателство от собственото си чувство за очудване. Все пак, колко жалко, че точно този човек, който нарича себе си „логичен“, често последен разпознава същността на ритуалната магия.

Ако религиозната вяра и разпаленост могат да предизвикат появата на кървящи рани по тялото, сходни с раните уж нанесени на Христос, това се нарича стигма. Тези рани се появяват в резултат на съчувствие доведено до бурна емоционална крайност. Защо тогава трябва да има някакво съмнение, относно разрушителните крайности на страха и ужаса? Така наречените демони имат силата да унищожават по един разкъсваш плътта начин, теоретически, също както шепа отдавна ръждясали пирони могат да причинят кръвопролитен екстаз я човек, който е убеден, че е окачен на разпятиения кръст.

Затога никога не се опитвайте да убеждавате скептика, когото искате да прокълнете. Оставете го да се подиграва. Просвещавайки го, вие намалявате шансовете за успех. Слушайте го с блага увереност, как се смее на вашата магия, знаейки как през цялото време дните му се изпълват със смут. Ако е достатъчно жалък, по милостта на Сатаната той може дори да умре смеейки се!

ЕДНО ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ! ЗА ТЕЗИ, КОИТО БИХА ПРАКТИКУВАЛИ ТЕЗИ ИЗКУСТВА

Относно секса или страстта: *Възползвайте се напълно от заклинания или чарове, които действат; ако сте мъж, вкарайте втвърдения си член в нея с похотлива наслада; ако сте жена, разтворете широко бедрата си със сладострастно очакване.*

Относно съчувствието: *Убедете се, че няма да съжалявате за помощта, която сте оказали на другите, че нововъздадената им благословия няма да се окаже пречка по вашия път. Бъдете благодарни за нещата, които идват при вас, чрез използване на магия.*

Относно унищожението: *Преди да изпратите проклятието си, бъдете сигурни, че НЕ ви е грижа дали въпросната жертва е жива или умира и след като сте причинили унищожението ѝ се веселете, вместо да изпитвате угризения.*

**СЪБЛЮДАВАЙТЕ ДОБРЕ ТЕЗИ ПРАВИЛА — ИЛИ
ИНАЧЕ ВСЕКИ ПЪТ ЩЕ ВИЖДАТЕ ПРОВАЛА НА
ВАШИТЕ ЖЕЛАНИЯ, КОЕТО ПО-СКОРО ЩЕ ВИ
НАВРЕДИ, ОТКОЛКОТО ЩЕ ВИ ПОМОГНЕ!**

РИТУАЛЪТ ИЛИ КАМЕРАТА ЗА „ИНТЕЛЕКТУАЛНА ДЕКОМПРЕСИЯ“

Магическата церемония може да се изпълнява самостоятелно или групово, но предимствата на всяка форма на изпълнение трябва да се изясни.

В груповия ритуал има много повече подсилване на вярата и вливане на сила, отколкото в една интимна церемония. Събирането на личности, посветени на обща философия, трябва да осигурява възраждане на увереността в силата на магията. Бляскавата зрелищност на религията е това, което я подхранва. Когато религията постепенно се превръща в уединено задължение, тя достига до онази степен на себеотрицанието, която се равнява на анти-социално поведение.

Поради тази причина Сатанистът би трябвало да се опита да намери други, с които да се включи в тези церемонии.

В случаи на проклятие или ритуал за унищожение понякога би било от помощ за магьосника, ако желанията му са подсилени от другите членове на групата. В този вид церемония няма нищо, което би довело до неловко положение от страна на тези, които провеждат ритуала, тъй като гневът и символичното унищожение на избраната жертва са съществени им елементи.

От друга страна един ритуал за съчувствие с безсрамно ронене на сълзи, или един сексуален ритуал, с неговите мастурбационни или оргазмични моменти, по-вероятно биха успели, ако се изпълняват в интимна обстановка.

Няма място за стеснение в ритуалното помещение, освен ако самата стеснителност не е съществена част от ролята, която се играе. От това може да се извлече добра полза, например, срамът изпитван от една скромна жена, която служи за олтар и която се възбужда сексуално от смущението си.

Все пак, дори при съвсем личен ритуал, стандартните встъпителни инвокации и пособия би трябвало да се използват преди отдаването на интимни фантазии и актове. Формалната част от ритуала

може да се изпълни в същата стая или помещение, в която се извършва и личната работа — или формалната церемония на едно място, а личната на друго. Началото и край на ритуала трябва да се провеждат в пределите на ритуалното помещение, което съдържа символичните пособия (олтар, бокал и т.н.).

Формалните начало и край на церемонията, действат като догматично и антиинтелектуално средство, целта на което е да отдели дейностите и основните критерии на външния свят от тези на ритуалното помещение, където трябва да се използва цялата воля. Този аспект на церемонията е извънредно важен за интелектуалеца, тъй като особено такъв човек се нуждае от ефекта на напевите, камбаните, свещите и другите уловки, които действат като „камера за декомпресия“, преди да накара чистите си и волеви желания да заработят за него като активизират и оползотворят въображението му.

„Камерата за интелектуална декомпресия“ на Сатанинския храм би могла да се счита за тренировъчна школа по невежество, каквито са ВСИЧКИ религиозни богослужения! Разликата е в това, че Сатанистът ЗНАЕ, че практикува форма на изкуствено невежество, за да разпростре волята си, докато другите религионисти не знаят — или ако знаят, практикуват онази форма на самозаблуда, която не позволява такова признание. Тяхното его е вече твърде неустойчиво от религиозни втълпения, за да им позволи да си признаят такова нещо като самоналожено невежество!

СЪСТАВКИТЕ, КОИТО СЕ ИЗПОЛЗВАТ ПРИ ИЗВЪРШВАНЕ НА САТАНИНСКАТА МАГИЯ

А. ЖЕЛЕНИЕ

Първата съставка при изпълнението на един ритуал е желанието, другояче известна като мотивация, изкушение или емоционално убеждение. Ако не желаете действително някакъв краен резултат, не би трябвало да се опитвате да предприемате такава работа.

Няма такова нещо като „практика“ и единственият начин, по който магьосникът може да прави „трикове“, такива като местене на неодушевени предмети, би бил да изпитва емоционална нужда да го прави. Вярно е, че ако магьосникът желае да постигне власт, впечатлявайки другите със своите магически подвизи, той трябва да покаже осезаемо доказателство за своята способност. Сатанинската концепция за магия обаче, не намира удовлетворение в доказването на магическа юначност.

Сатанистът изпълнява своя ритуал, за да осигури резултат за своите желания и не би пропилял нито времето си, нито силата на волята си за нещо толкова неуверително като изтъргуване на молив от маса и т.н. посредством прилагане на магия. Количеството енергия, необходимо за да се повдигне (действително) една чаена чаша, би било достатъчно за да се внуши една идея в група държавни глави по света, задействайки ги поред, в съгласие с вашата воля. Сатанистът ЗНАЕ, че дори и да успеете да повдигнете чаена чаша от масата, това така или иначе ще се възприеме като трик. Затова, ако Сатанистът желае да пренесе обекти по въздуха, той използва жици, огледала или други пособия като спестява силата си за самовъзвеличаване. Всички „надарени“ медиуми и бело-светли мистици практикуват чиста и приложна сценична магия, с техните превръзки за очи и запечатани пликосе и всеки горе-долу компетентен сценичен магьосник, карнавален деятел или мюзикхолен конферансие може да постигне

същия ефект, макар и може би, да му липсват набожните „духовни“ нюанси.

Едно малко дете знае, че ако иска нещо достатъчно силно, то ще се осъществи. Има смисъл в това. Искането е показател за желание, докато молитвата е придружена от опасения. Светото Писание е изопачило желанието като лъст, алчност и лакомия. Бъдете като дете и не подтискайте желанието си, за да не загубите усет към първата съставка при правенето на магия. Въвличайте се в изкушение и взимайте това, което изкушава, винаги, когато можете!

Б. СИНХРОНИЗИРАНЕ

Във всяка успешна ситуация една от най-важните съставки е подходящият момент. При изпълняването на магически ритуал подходящият момент може да означава успех или дори провал в още по-голяма степен. Най-доброто време за вашето заклинание или чародейство, клетва или проклятие е, когато вашият обект на прицел е във възприемчиво състояние. Възприемчивостта за волята на магьосника се осигурява, когато получателят е възможно най-пасивен. Няма значение колко силна воля има човека — той е естествено пасивен, когато е заспал. Следователно, най-доброто време да запратите магическата си енергия към вашата мишена е, когато той или тя спи.

Определени периоди в цикъла на съня са по-подходящи за предразположение към външни влияния. Когато човек е нормално изтощен от дейността си през деня, той ще „спи като труп“ докато ума и тялото му отпочинат. Този период на дълбок сън обикновено трае от четири до шест часа, след което започва периода на „сънуването“, който трае два или три часа до събуждането. По време на това „сънуване“ умът е най-възприемчив към външни или подсъзнателни влияния.

Нека предположим, че магьосникът желае да направи заклинание срещу някой човек, който обикновено си ляга в 11 вечерта и става в 7 сутринта. Най-ефективното време за изпълняване на ритуал би било към 5 сутринта, или два часа преди събуждането на получателя.

Трябва да се подчертае, че магьосникът би трябвало да е в най-добрата си форма, тъй като той е „изпращаният“ фактор, когато изпълнява своя ритуал. По традиция вещиците и чародеите са нощни хора и е разбираемо защо. Какво по-добро разписание от това, по което да живееш, за да изпращаш мисли на неподозиращи спящи! Само да знаеха хората какви мисли им се инжектират в умовете докато спят! Сънното състояние е месторождението на по-голямата част от бъдещето. При събуждането се проявяват велики мисли и умът, който успява да ги съхрани в съзнателна форма, може да постигне много

неща. Но този, който се води от неразпознати мисли, попада в ситуации, които по-късно ще бъдат изтълкувани като „съдба“, „божия воля“ или „нещастен случай“.

Има и други моменти в деня на човек, които Може да послужат за възприемане на волята на вещера. Това са моментите, когато умът блуждае или когато настъпва скука, или когато времето минава мъчително. Това са плодотворни периоди за податливост на внушение.

Ако жена е прицелът на вашето заклинание, не забравяйте важността на менструалния ѝ цикъл. Ако усетът на мъжа не беше така притъпен от подтиснатото му еволюционно развитие, той би знаел, както всяко четириного знае, кога женската е най-предразположена сексуално. Мъжката зурла, дори и незамърсена с евтини опиати, не е нормално пригодена да приема такива издйнически еротични ухания. Дори и да беше надарен с такива обонятелни способности, обектът на неговите домогвания най-вероятно би го „отклонила от следата“ посредством използването на големи количества парфюми, които скриват и потушават „оскърбителното“ изпарение или би заличила следата напълно чрез спиращото въздействие на мощните дезодоранти.

Въпреки тези обезкуражаващи фактори, мъжът все още има мотивацията да желае или да се отвори, според случая, посредством своето подсъзнателно разпознаване на химическите реакции в женското тяло. Това се осъществява под формата на едно сетивно подсещане, което по естество спада към обонянето. Да се върнем назад, приравнявайки се с четириногите, би било най-доброто упражнение за съзнателното прилагане на тези способности, но за гнусливите, това би намирисало на ликантропия. Има, обаче, по-лесен начин, който се състои просто в това да установите датите и честотата на менструалния цикъл на жената, която е под ваш прицел. Обикновено жената е най-достъпна сексуално, непосредствено преди или след периода. Следователно, магьосникът ще открие, че времето за сън през тези периоди е най-ефективно за внушаване на мисли или подбуди от сексуално естество.

Вещиците и чародейките имат по-голям обхват от време, през което да правят заклинанието си за избраните от тях мъже. Тъй като мъжете са по-последователни в сексуалните си пориви от жените (макар че има много жени с еднакви и дори по-големи страсти) денонощното синхронизиране не е толкова важно. Всеки мъж, който

все още не е пресъхнал откъм сексуална енергия е „лесна плячка“ за опитната вещица. Годишното време след пролетното равноденствие е най-наситено със сексуално мъжество и мъжете съответно го изтъкват, но вещицата от своя страна трябва да направи магията си по-силна, защото ще открие, че мъжките очи шарят.

Ако страхливият запитва — „Няма ли някаква защита срещу това магьосничество?“, трябва да му се отвърне така — „Да, има защита. Трябва никога да не спиш, никога да не мечтаеш, никога да не оставаш без съществена мисъл и никога да не си с отворен ум. Тогава ще си предпазен от силите на магията“.

В. ОБРАЗНОСТ

Юношата, който най-грижливо дяла върху някое дърво сърце, което съдържа неговите и на обекта на неговата любов инициали; малкото момче, което цял час седи и рисува концепцията си за лъскави автомобили; дребното момиченце, което люлее една опърпана и парцалива кукла в ръцете си като я счита за своето малко и хубаво бебе — тези способни вещици и вещици, тези естествени магьосници използват магическата съставка, известна като образност и успехът на всеки ритуал зависи от нея.

Децата, без да знаят и без да ги е грижа дали притежават художествено умение или други творчески таланти, преследват целите си като използват образността на собственото си творчество, за разлика от „цивилизованите“ възрастни, които са много по-критични към творческите си усилия. Ето защо един „примитивен“ магьосник може с успех да оползотвори кукла от кал или груба рисунка в магическите си церемонии. За НЕГО образът е толкова точен, колкото е необходимо.

Всичко, което служи за усилване на емоциите по време на ритуал, ще допринесе за неговия успех. Всяка рисунка, картина, скулптура, писание, снимка, дреха, миризма, звук, музика, жива картина или инсценирана ситуация, която може да се включи в церемонията, ще послужи добре на чародея.

Образността е постоянен напомнител, средство за спестяване на интелекта, работен заместител на реалното нещо. Образността може да се манипулира, да се издига на пиедестал, да се видоизменя и да се създава съгласно волята на магьосника, и самото хелиографно копие, което се създава чрез образността, става формулата, която извежда към реалността.

Ако искате да се отдадете на сексуални удоволствия с вашия избраник или избраница, трябва да създадете ситуацията, която желаете върху хартия, платно или писмено и т.н., по един колкото е възможно по-пресилен начин, като неделима част от церемонията.

Ако имате материални желания, трябва да се вгледате в техните образи — заобиколете се с миризмите и звуците, които са техни

проводници — създайте магнит, който да привлече ситуацията или нещото, което желаете!

За да осигурите унищожението на враговете си, вие трябва да ги унищожите посредством заместител! Те трябва да бъдат застреляни, пронизани, разболяни, изгорени, смазани, удавени или разкъсани по най-живия и убедителен начин. Не е трудно да се разбере защо религиите от пътя на дясната ръка не одобряват правенето на „изтукани“. Образността, която се използва от чародея, е работен механизъм за материалната реалност, което е напълно противоположно на езотеричната духовност.

Един гръцки благородник с магически убеждения веднъж поискал да има жена, която да задоволи всяко негово желание и така се обсебил от търсения обект на своите мечти, че се заел с направата на това чудно създание. Когато производението му било завършено, той се влюбил толкова убедително и безвъзвратно в жената, която сътворил, че от камък тя се превърнала в смъртна, топла и жива плът. И така, магът Пигмалион получил най-великата от магическите благословии и красивата Галатея била негова.

Г. НАСОЧВАНЕ

Една от най-недоглежданите съставки при правенето на магия е акумулирането на сила и насочването ѝ към ефективен резултат.

Общо взето, има твърде много псевдо вещици и вещиери, които след като изпълнят някакъв ритуал, започват с ужасна тревога да чакат първия признак, че работата им е била успешна. При все цялото си намерение и цел, те биха могли да паднат на колене и да се молят, защото самата им тревога при очакването на желаните резултати анулира всякакъв реален шанс за успех. Освен това, при такова отношение е съмнително дали въобще би могло да се натрупа достатъчно концентрирана енергия, за да се изпълни подходяща церемония.

Постоянното мислене и вайкане за ситуацията, върху която е базиран ритуалът ви, гарантира само отслабването на това, което би трябвало да е насочена сила, която по такъв начин изтънява и се размива. След като веднъж вече желанието се е установило достатъчно силно, за да се използват силите на магията, трябва всячески да се опита символично да се даде воля на това желание **ПО ВРЕМЕ НА ИЗПЪЛНЕНИЕТО НА РИТУАЛА — А НЕ** преди или след него!

Целта на ритуала е да **ОСВОБОДИ** магьосника от мислите, които биха го погълнали, ако постоянно задържа вниманието си върху тях. Съзерцанието, мечтаенето и постоянното планиране изгарят емоционалната енергия, която би могла да се натрупа като динамично ползотворна сила, а да не споменаваме факта, че и нормалната продуктивност намалява при такава поглъщаща тревога.

Вещицата, която прави заклинанията си по време на паузите между телефонните позвънявания, очаквайки мнимия си любовник да се обади; мизерстващият вещиер, който инвокира благословията на Сатаната и после стои като на тръни докато пристигне чека; човекът огорчен от сторените му неправди, който след като вече е прокълел врага си, продължава да се влачи по пътя си мрачен и навъсен — всички тези са често срещани примери за погрешно насочена емоционална енергия. Никак не е чудно защо „белият“ магьосник се страхува от възмездие след като е направил „зла“ магия! За подателите,

обременени с чувство за вина, възмездието е сигурно посредством собственото им състояние на угризение!

Д. БАЛАНСИРАЩИЯТ ФАКТОР

Балансиращият фактор е съставка, която се използва в практиката на ритуалната магия, касаеща повече заклинанията за страст или съчувствие, отколкото запращането на проклетия. Това е малка, но изключително важна съставка.

Пълното знание и осъзнаване на този фактор е способност, която малцина вещици и вещици някога са постигали. Това, просто казано, е познаването на подходящия тип индивид и ситуация, върху които може да се направи магия с най-лесни и най-добри резултати. Познаването на собствените ограничения би изглеждало малко странен вид самонаблюдение за човек, който би трябвало да е способен да извърши невъзможното. Но при много обстоятелства това би могло да се окаже разликата между успеха и провала.

Ако при опит да постигнете целите си посредством голяма или малка магия откриете, че постоянно се провалите, помислете върху следните неща: не сте ли жертва на едно подвеждащо се, пренапомпано его, което ви кара да искате нещо или някого, когато шансовете ви за успех на практика не съществуват. Не сте ли бездарен, нямащ слух индивид, който се опитва чрез магия да получи голямо одобрение за немузикалния си глас? Не сте ли безлична, непривлекателна вещица с огромни стъпала, нос и его, съчетани с напреднала фаза на акне, която прави любовни заклинания, за да впримчи мъж, който е красива филмова звезда? Не сте ли груб недодялан тъпак със шърбави зъби и цинична уста, който желае чувствена млада стрийптизьорка? Ако е така, то по-добре се научете да използвате балансиращия фактор или иначе очаквайте постоянен провал! Способността за приспособяване на желанията към способностите е голям талант, а твърде много хора не успяват да осъзнаят, че щом като не могат да постигнат максимума, „малко може да е по-добре, отколкото нищо“. Хроничният неудачник винаги е човек, който нямайки нищо, щом не може да направи един милион долара, ще отхвърли с кисела усмивка всяка възможност да направи поне петдесет хиляди долара.

Едно от най-мощните оръжия на магьосника е да познава себе си — своите таланти, способности, физическа привлекателност, недостатъци и т.н., и кога, къде и с кого да ги оползотвори! Този, който няма какво да предложи, а отива при успяващ човек с грандиозен съвет и обещания за голямо богатство, има усърдието на бълха, която се катери по крака на слон с цел изнасилване!

Амбициозната вещица, която се самозаблуждава, че една достатъчно мощна магическа работа винаги ще успее, въпреки магическия дисбаланс, забравя едно съществено правило: МАГИЯТА Е КАТО САМАТА ПРИРОДА И УСПЕХЪТ В МАГИЯТА ИЗИСКВА РАБОТА В ХАРМОНИЯ С ПРИРОДАТА, А НЕ ПРОТИВ НЕЯ.

САТАНИНСКИЯТ РИТУАЛ

А. НЕЩАТА, КОИТО ТРЯБВА ДА СЕ СЪБЛЮДАВАТ ПРЕДИ ЗАПОЧВАНЕ НА РИТУАЛА

1. Лицето, което изпълнява ритуала, стои обърнато към олтара и символа на Бафомет по време на целия ритуал, освен в случаите, в които други позиции са специално указани.

2. По възможност олтарът би трябвало да гледа на запад.

3. При ритуали изпълнявани от едно лице, ролята на жрец не се изисква. Когато в церемонията участват повече от един човек, един от тях трябва да действа като жрец. При личен ритуал самостоятелният изпълнител следва инструкциите за жреца.

4. Всеки път, когато думите „Шемхамфораш“ и „Привет Сатана!“ се изричат от лицето, което действа като жрец, другите участници ги повтарят след него. След като другите участници отвърнат на „Привет Сатана!“, се удря гонг.

5. Разговаряне (освен в контекста на церемонията) и пу шене след удрянето на камбаната в началото, не се позволяват до удрянето ѝ отново в края на ритуала.

6. Книгата на Белиал съдържа принципите на Сатанинската магия и ритуал. *Преди* предприемане на ритуалите в *Книгата на*

Левиатан, е задължително да се прочете и разбере цялата Книга на Белиал. Ако това не е направено, не може да се очаква никаква степен на успех от тринадесетте стъпки, които следват.

Б. ТРИНАДЕСЕТТЕ СТЬПКИ

1. Обличане за ритуала.

2. Събиране на пособията за ритуала; запалване на свещите и изгасване на всички външни светлинни източници; поставяне на пергаментите отдясно и отляво на олтара, както е указано.

3. Ако за олтар се използва жена, тя сега заема своята позиция — главата сочеща на юг, краката на север.

4. Пречистване на атмосферата чрез биене на камбаната.

5. „Инвокацията на Сатаната“ и „Пъклените Имена“, които следват (виж Книгата на Левиатан), се произнасят на висок глас от жреца. Участниците повтарят всяко Пъклено Име след произнасянето му от жреца.

6. Отпиване от Бокала.

7. Като се върти обратно на часовниковата стрелка, жрецът насочва меча към всяка от четирите посоки на компаса и призовава съответните Принцове на Ада: Сатана от юг, Луцифер от изток, Белиал от север и Левиатан от запад.

8. Благославяне с Фалоса (ако се използва такъв).

9. Жрецът произнася на висок глас подходящата за съответната церемония инвокация: Страст, Съчувствие или Унищожение (виж Книгата на Левиатан).

10. В случай на самостоятелен ритуал тази стъпка е изключително важна. Уединението е уместно при изразяване на най-тайните желания. Не трябва да има никакви „задръжки“ при изиграването, изразяването с думи или създаването на образи, свързани с желанието ви. В тази стъпка се „снима вашия отпечатък“ на работата, увива се и се изпраща на получателя.

(А)

ЗА ПРИЗОВАВАНЕ НА НЯКОЙ С ЦЕЛ СЕКСУАЛНА СТРАСТ ИЛИ СЪЗДАВАНЕ НА СИТУАЦИЯ ЗА СЕКСУАЛНО УДОВЛЕТВОРЕНИЕ.

Оттеглете се от олтара и се преместете на някое място, или в същото помещение или извън него, което е най-подходящо за работа

по съответния ритуал. След това създайте всякаква образност, каквато можете и която да съответства възможно най-точно на желаната от вас ситуация. Помнете, че имате пет сетива, които можете да оползотворите и не се чувствайте длъжни да се ограничавате само с едно. Тук са дадени способите, които можете да използвате (или поотделно или в комбинация):

а. графична образност, такава като рисуване и т.н.

б. писмена образност, такава като разказ, пиеса, описание на желанията и евентуалния им резултат.

в. изиграване на желанието като жива картина или кратка пиеса, или в ролята на вас самите, или изпълнявайки ролята на обекта на вашето желание (пренасочване) като използвате всякакви средства, които засилват въображението.

г. всякакви миризми свързани с желаната личност или ситуация.

д. всякакви звуци или музикален фон, проводими за силен образ.

Тази стъпка би трябвало да се съпровожда от интензивно сексуално усещане и след като се постигне достатъчно образност, кулминацията би трябвало да бъде възможно най-силен оргазъм. Тази кулминация се постига посредством всякакви необходими мастурбационни или автоеротични средства. След като достигнете до оргазъм, преминете към стъпка 11.

(Б)

ОСИГУРЯВАНЕ НА ПОМОЩ ИЛИ УСПЕХ ЗА ТОЗИ, КОЙТО СЕ ПОЛЗВА ОТ ВАШАТА СИМПАТИЯ ИЛИ СЪЧУВСТВИЕ (ВКЛЮЧИТЕЛНО И ВАС САМИТЕ)

Останете в непосредствена близост до олтара и с възможно най-жив въображаем образ на човека, на когото искате да помогнете (или интензивно самосъжаление), заявете желанието си със свои собствени думи. Ако емоциите ви са достатъчно искрени, те би трябвало да бъдат придружени със сълзи, които трябва да се оставят да се леят без задръжки. След завършване на това упражнение по сантименталност преминете към стъпка 11.

(В)

ЗА ПРИЧИНЯВАНЕ УНИЩОЖЕНИЕТО НА НЯКОЙ ВРАГ

Останете в близост до олтара, освен ако някое друго място не е по-подходящо за постигане на по-добра образност, например в близост до жертвата. Като създадете образ на жертвата, преминете към унищожаването му, по какъвто начин намерите за добре. Това може да се направи по следните начини:

а. забиване на игли или пирони в кукла, която представлява жертвата ви; куклата може да е от плат, восък, дърво, растителна материя и т.н.

б. създаване на графична образност, изобразяваща метода, по който жертвата ви е унищожена; рисунки, картини и т.н.

в. създаване на живо литературно описание на крайната участ на жертвата ви.

г. подробна реч адресирана към избраната жертва, която да описва нейните мъки и унищожение.

д. осакатяване, нараняване, причиняване на болка или заразяване с болест посредством заместител като се използват всякакви други желани средства или способности.

Тази стъпка от церемонията би трябвало да се съпровожда от интензивна, пресметната омраза или презрение, без да се прави какъвто и да е опит за спирането ѝ докато изразходваната енергия не причини известно изтощение на магьосника. Когато изтощението настъпи, преминете към стъпка 11.

11 а. ако исканията са писмени, сега те се прочитат на висок глас от жреца и после се изгарят в пламъка на подходящата свещ. „Шемхамфораш!“ и „Привет Сатана!“ се казва след всяко искане.

11 б. ако исканията се правят устно, участниците (един по един) ги казват сега на жреца. Той ги повтаря със свои собствени думи (такива, каквито най-много го стимулират емоционално). „Шемхамфораш!“ и „Привет Сатана!“ се казва след всяко искане.

12. Прочита се подходящия Енохов Ключ като доказателство за предаността на участниците към Силите на Мрака.

13. Биене на камбаната за инфекция и думите „РЕЧЕНО СТОРЕНО“ се изричат от жреца.

КРАЙ НА РИТУАЛА

В. ПОСОБИЯТА ИЗПОЛЗВАНИ В САТАНИНСКИЯ РИТУАЛ

ОБЛЕКЛО

Участниците-мъже носят черни роби. Робите може да са с качулки, които при желание може да покриват лицето. Целта на това покриване е да се даде свобода на участниците да изразяват емоциите си посредством лицето си без да се притесняват. Това също намалява разсейването на участниците един с друг. Участниците-жени носят сексуално възбуждащи одежди, а възрастните жени — пълно черно облекло. Всички участници носят амулети със сигила на Бафомет или традиционната пентаграма на Сатаната.

Мъжете обличат робите си преди да влязат в ритуалното помещение и ги носят през целия ритуал. Черните роби на мъжете могат да се заместят с пълно черно облекло.

Черното облекло е официално за ритуалното помещение, защото символизира Силите на Мрака. Жените носят сексуално възбуждащо облекло с цел да стимулират емоциите на мъжките участници и посредством това засилват отделянето на адреналин или биоелектрическа енергия, която осигурява помощна работа.

ОЛТАР

Най-раните олтари на човека са били от жива плът и кръв, а неговите естествени инстинкти и предпочитания са основата, на която се базират религиите му. По-късните религии, превръщайки естествените човешки наклонности в грехове, изопачили живите олтари като ги превърнали в каменни плочи или метални блокове.

Сатанизмът е по-скоро религия на плътта, отколкото на духа, затова в Сатанинските церемонии се използва олтар от плът. Целта на олтара е да служи за фокус на цялото внимание по време на церемонията. В Сатанинските ритуали за олтар се използва гола жена, тъй като жената е естественият пасивен приемател и символизира майката земя.

При някои ритуали голотата на жената, която служи за олтар, може да не е практична, така че тя може да е облечена или частично покрита. Ако ритуалът се изпълнява само от жена, друга жена за олтар не е нужна. Ако не се използва жена за олтар, върху издигнатата плоскост, която служи за нейно легло, могат да се сложат други пособия за ритуала. За големи групови ритуали може да се направи трапезоиден олтар, от 3 до 4 фута висок и от 5,5 до 6 фута дълъг, върху който да легне жената. Ако това е неизпълнимо или церемонията е лична, може да се използва всякаква издигната плоскост. Ако за олтар се използва жена, другите пособия могат да се поставят върху маса, която да е в удобна близост за жреца.

СИМВОЛЪТ НА БАФОМЕТ

Символът на Бафомет бил използван от Рицарите Тамплиери, за да представлява Сатаната. През вековете този символ бил наричан с много различни имена, сред които са: Козелът на Мендес, Козата с Хиляда Малки, Черният Козел, Козелът на Юда и може би най-подходящото — Козел Отпущения.

Бафомет символизира Силите на Мрака, съчетани с генеративната плодовитост на козела. В „чистата“ си форма, пентаграмата се представя като обгръщаща човешка фигура в петте си лъча — три лъча нагоре и два надолу — символизиращи духовната природа на човека. В Сатанизма също се използва пентаграма, но тъй като Сатанизмът изразява плътските инстинкти на човека, или противоположността на духовната природа — пентаграмата е обърната, за да побере идеално козята глава — рогата, символизиращи двойственост, стърчащи предизвикателно нагоре, а другите три лъча — обърнати надолу — отрицанието на светата троица. Староеврейските букви около външния кръг на символа, които произлизат от магическите учения на Кабалата, се четат като „Левиатан“, Змеят на Водната Бездна, отъждествен със Сатаната. Тези знаци съответстват на петте лъча на обърнатата звезда. Символът на Бафомет се поставя на стената над олтара.

СВЕЩИ

Свещите използвани в Сатанинския ритуал, символизират светлината на Луцифер — Носителят на Светлината, Просветлението, Живият Пламък, Горящото Желание и Пламъците на Бездната. В Сатанинския ритуал се използват само черни и бели свещи. Никога не използвайте повече от една бяла свещ, но можете да използвате толкова черни свещи, колкото са необходими за осветяването на ритуалното помещение. Поне една черна свещ се поставя в ляво от олтара, за да символизира Силите на Мрака и Пътя на Лявата Ръка. Другите черни свещи се поставят там, където е нужно осветление. Единствената бяла свещ се поставя отдясно на олтара, за да символизира лицемерието на бело-светлите „магьосници“ и последователите на пътя на дясната ръка. Никакъв друг източник на светлина не бива да бъде използван.

Черните свещи се използват за сила и успех и върху тях се изгарят пергаментите, на които се изписват исканите благословии. Бялата свещ се използва за унищожението на врагове. Пергаментите, върху които са написани проклетия, се изгарят в пламъка на бялата свещ.

КАМБАНА

Силно въздействащият ефект на камбаната се използва за отбелязване началото и края на ритуала. Жрецът бие камбаната 9 пъти, като се върти обратно на часовниковата стрелка и насочва камбанния звън към четирите главни посоки на компаса. Това се прави веднъж в началото на ритуала за пречистване на въздуха от всякакви външни звуци и още веднъж в края на ритуала за подсилването на работата и като акт на инфектиране, който отбелязва завършека.

Тонът на камбаната, която се използва, би трябвало да е мощен и пронизителен, а не тих и дрънчащ.

БОКАЛ

Вокалът или потирът, който се използва в Сатанинския ритуал, символизира Чашата на Екстаза. В най-идеалния случай бокалът би трябвало да е сребърен, но ако не може да се намери сребърен бокал, такъв направен от друг метал, стъклен или керамичен, също може да

послужи — въобще *всякакъв, освен златен*. Златото е било винаги асоциирано с бело-светлите религии и Царството Небесно.

Жреецът първи пие от Бокала, после — неговият асистент. При самостоятелни ритуали, този който изпълнява церемонията, изпива целия Бокал.

ЕЛИКСИР

Стимулиращото питие или Еликсир на Живота, което са използвали езичниците, било изопачено като светопричастно вино от Християнската вяра. Първоначално, използваното в езическите ритуали питие се пиело за да отпусне и усилва емоциите на участниците в церемониите. Сатанизмът, за разлика от другите религии, не принася своя бог в жертва. Сатанистът не практикува никаква такава форма на символичен канибализъм и връща светопричастното вино, използвано от християните, към неговото първоначално предназначение — да стимулира емоциите, необходими за Сатанинския ритуал. Вино, само по себе си, не е нужно да се използва — подходящо е всяко питие, което е най-стимулиращо и приятно на вкус.

Еликсирът на Живота се пие от Бокала на Екстаза, както е оказано по-горе, непосредствено след Инвокацията на Сатаната.

МЕЧ

Мечът на силата символизира агресията и действа като удължение и усилвател на ръката, с която жреецът жестикулира и посочва. Негов аналог е показалката или поразяващия жезъл, използвани в други форми на магическия ритуал.

Мечът се използва от жреца и се държи насочен към символа на Бафомет по време на Инвокацията на Сатаната. Използва се също, както е указано в Стъпките на Ритуала, когато се призовават четиримата Принцове на Ада. Жреецът забива върха на меча в пергамента, който съдържа посланието или искането, след прочитането му на висок глас, след което пергамента се поднася върху пламъка на съответната свещ. Докато слуша исканията на останалите участници и докато ги повтаря, жреецът поставя меча върху главите им (по традиционния „рицарски“ маниер).

Ако не може да се намери меч, при самостоятелните ритуали може да се използва дълъг нож, бастун или някаква тояга.

ФАЛОС

Фалосът е езически символ на плодородието, който символизира възпроизвеждането, мъжествеността и агресията. Това е още едно осквернено пособие, нагодено към обременените с вина церемонии на Християнството. Фалосът е нелицемерната версия на aspergillum или „свещената четчица за ръсене на светена вода“, използвана в католицизма — пълна метаморфоза на обикновения пенис.

ГОНГ

Гонгът се използва за призоваване на Силите на Мрака, удря се веднъж след като участниците повтарят след жреца думите „Привет Сатана!“. Гонгът е необходим само при организираните групови ритуали. За най-добри тонови качества се предпочита концертен гонг, но ако не може да се намери такъв, използва се всеки гонг с пълен и наситен тон.

ПЕРГАМЕНТ

Използва се пергамент, тъй като органичните му качества са съвместими с елементите на природата. Придържайки се към Сатанинското гледище относно жертвоприношението, използваният пергамент би трябвало да е направен от кожата на овца, която по необходимост е била убита за храна. Никога не се убива животно с цел използването му, цялото или на части от него, в Сатанинския Ритуал. Ако не може да се купи пергамент, направен от вече убита овца, той може да се замести с обикновена хартия. Пергаментът е средството, чрез което писменото послание или искане може да се погълне в пламъка на свещта и да се изпрати в етера. Искането се написва върху пергамент или хартия, прочита се от жреца на висок глас и впоследствие се изгаря в пламъка на черната или бялата свещ — тази, която съответства на конкретното искане. Преди започването на ритуала, проклятията се поставят отдясно, а чаровете и благословиите отляво на жреца.

**/ВОДА/
КНИГАТА НА ЛЕВИАТАН
БУШУВАЩОТО МОРЕ**

Въпреки всички протести на не-вербалистите, посредством словесна комуникация могат да се постигнат висини на емоционален екстаз или яростни спазми от мъка. Щом магическата церемония използва цялото сетивно съзнание, тогава трябва да се използват и подходящите звуци. Съвсем вярно е, че „действията говорят по-силно от думите“, но думите стават монументи на мислите.

Може би най-явният недостатък на публикуваните магически призиви от миналото, е липсата на емоционално разрастване при произнасянето им. Един стар вещер, познат на автора, когато използваше веднъж инвокация съставена от него, с голямо лично значение в светлината на неговите желания, не му достигнаха думите точно един момент преди ритуалът му да достигне успешна кулминация. Съзнавайки необходимостта да задържи генерирането на емоционалния си отклик, той набързо импровизира първите предизвикващи емоция думи, които му дойдоха на ум — няколко строфи от поема на Ръдиърд Киплинг! По такъв начин, с този финален изблик на зареден с величие адреналин, той успя да доведе до край една ефективна работа!

Следващите инвокации са предназначени да послужат като прокламации на увереност, а не на хленчеща тревога. Поради това, те са лишени от плахи жертвоприношения и мними подаяния. Левиатан, Великият Дракон на Водната Бездна, фучи като бушуващото море и тези инвокации са негови вестители.

ИНВОКАЦИЯ НА САТАНАТА

In nomine Dei nostri Satanas Luciferi excelsi!

В името на Сатаната, Властелинът на Земята, Царят на Света, аз повелявам на Силите на Мрака да ме удостоят с Адската си мощ!

Разтворете широко вратите на Ада и излезте от бездната за да ме приветствате като ваш приятел и брат (сестра)!

Дайте ми удовлетворението което искам!

Приел съм имената ви като части от себе си! Аз живея като зверовете в полето, ликуващ в плътския живот! Добър с добрите и зъл със злите!

В името на всички Богове на Бездната, аз повелявам нещата, които казвам да се сбъднат!

Елате и отвърнете на имената си като изпълните моите желания!

О, ЧУЙТЕ ИМЕНАТА:

ПЪКЛЕНИТЕ ИМЕНА^[1]

Абадон
Абрамелех
Азazel
Амон
Апопион
Асмодей
Астарот
Ахпул
Ахриман
Баалберит
Балаам
Пастет
Бафамет
Бехемот
Бехерит
Били
Велзевул
Горгона
Дагон
Дамбала
Демогоргон
Дяволос
Дракула
Емма-О
Еуронимус
Ицар
Прозерпина
Пука
Римон
Сабазий
Сайтан

Самаел
Самну
Седит
Сет
Сехмет
Супай
Тамуз
Т'ан-мо
Тецкатлипока
Тифон
Тот
Тунрида
Фенрир
Хаборим
Хеката
Хемош
Чорт
Шейтан
Шива
Яоцин
Йен-Ло-Уанг
Кали
Кимерис
Койот
Липит
Локи
Мамон
Мания
Мантус
Мардук
Мастема
Мелек-Таус
Мефистофелес
Мецтли
Митгард
Миктлан
Милком

Молох
Мормо
Наама
Нергал
Нижа
Нихаса
О-Яма
Пан
Плутон

[1] Бележка на автора: Пъклените имена са изброени тук по азбучен ред, за улеснение при справка. При призоваване на имената може да се произнасят всичките или само тези от тях, които са най-подходящи за съответната работа. Независимо дали всички или само някои от имената се призовават, те трябва да се извадят от строго организираната форма, в която са изброени тук и да се подредят по фонетично ефективна последователност. (Практикуващият може да обогати този списък, добавяйки нови имена по свое собствено усмотрение бел. прев.) ↑

ИНВОКАЦИЯ, ПРИЛАГАНА ПРИ ЗАКЛИНАНИЕ ЗА СТРАСТ

Ела, О велико потомство на бездната и се появи! Изгарям мислите си върху пламъците от разгаряща се страст, която съм избрал, набъбваща като пламтящ мехур.

Изпратете този пратеник на чувствените наслаждения и нека скверните мечти на желанията ми тъмни, в бъдеще, на дело се осъществят.

Ще дойде знак от шестата кула на Сатаната, и ще се съедини с огъня отвътре за да задвижи плътта, която призовавам.

Събрал съм символите си и съм си приготвил украшенията за това, което ще става и образът на моето творение дебне като яростен дракон, очакващ пускането си на свобода.

Видението ще стане реалност и чрез храната на моето жертвоприношение, ъглите на първото измерение ще станат веществото на третото.

Излез в празнотата на нощта (светлината на деня) и проникни този ум, който откликва на мисли, водещи до похотливо отдаване.

(За мъже) Моят жезъл се забива! Проникващата сила на моята отрова ще унищожи неприкосновеността на този ум, който е лишен от страст и както семето избликва, така изпаренията му ще се разпрострат в този замаян мозък, сковавайки го до безпомощност, съгласно волята ми! В името на великия бог Пан, нека тайните ми помисли се внедрят в плътта на тази, която желая!

Шемхамфораш! Привет Сатана!

(За жени) Моите слабини пламтят! Капенето на нектар от алчната ми цепнатина ще поддейства като цветен пращец за този мозък сънлив и умът, който не изпитва страст, внезапно ще се разлюлее от безумен порив. И когато мощната ми вълна е запратена, нови блянове ще се появят и плътта, която желая, ще дойде при мен. В името на

великата Блудница на Вавилон и на Лилит, и на Хеката, нека страстта ми се осъществи!

Шемхамфораш! Привет Сатана!

ИНВОКАЦИЯ, ПРИЛАГАНА ПРИ ЗАКЛИНАНИЕТО ЗА УНИЩОЖЕНИЕ

Ето! Гласовете мощни на моето отмъщение раздират въздуха застоял и като монолити на гнева, стоят върху поле от гърчещи се змии. В една чудовищна унищожаваша машина съм се превърнал аз за гниещите късове от тялото на този (тази), който би ме спрял.

Не съжалявам аз, че яздят призивите мои помитащите ветрове, които многократно жилото на моята жлъч усилват. И от ямите противни ще се надигнат форми, грамадни слюзести и черни, и ще избълват те гнойта си върху жалкия му (й) ум.

Аз пратениците на злата участ призовавам да съсекат с наслада дива жертвата, която съм избрал. Безмълвна е онази птица, която с пихтията от мозъка на този (тази), който ме е изтерзал се храни, а агонията, която ще последва, ще бъде придружена с писъци от болка, за да послужи само като предупреждение за тези, които негодуват за това, че съществувам.

В името на Абадон елате и този (тази), чието име като знак ви давам, унищожете!

О, велики братя на нощта, които място за разтуха ми създавате, които яздите ветровете горещи на ада, които капището дяволско обитавате — задействайте се и се появете! Явете се на този (тази), който крепи гнилостта на ума, който мърда устата си ломотеща да се присмива на правдивите и силните! Откъсни този крякащ език и го (я) стисни за гърлото, о Кали! Проводи дробовете му (й) с жилата на скорпиони, о Сехмет! Потопи същността му (й) в блатната празнота, о могъщи Дагон!

Аз забивам и вдигам двузъбата вила на Ада и на нейните остриета славно виси моето жертвоприношение чрез отмъщение!

Шемхамфораш! Привет Сатана!

ИНВОКЦИЯ, ПРИЛАГАНА ПРИ ЗАКЛИНАНИЕТО ЗА СЪЧУВСТВИЕ

Негодуващ от мъка и задушаван от гняв, аз надигам своя глас, придружен от тътен гръмотевичен, за да го чуете, о вий, велики бдители в мрака, о пазители на пътя, о служители на силата на Тот! Задействайте се и се появете! Покажете ни се в най-добрата си сила, за да помогнете на този, който вярва, но е в беда изпаднал.

Вземете го под ваша закрила, защото той не заслужава да страда и не го желае.

Нека това, което е против него, загуби своята сила и значение.

Подкрепете го с огън и вода, земя и въздух, за да възвърне онова, което е загубил.

Подсилете с огън живеца на нашия приятел и спътник, нашия другар от Пътя на Лявата Ръка.

Чрез силата на Сатаната, нека земята и нейните удоволствия изпълнят отново съществуването му.

Нека жизнените му сокове потекат отпушени, за да вкуси от плътските нектари на бъдещите си желания.

Нека занемее неговият враг, в плът или без плът, за да изплува радостен и силен от това, което го терзае.

Нека няма лош късмет по пътя свой, защото е от нас и заслужава обич.

Възвърнете му силата и радостта, дайте му безкрайна власт над негодите, които го измъчват.

Обгърнете го и го изпълнете с ликуващо сияние, което да възвести изплуването му от застоялото блато, което го поглъща.

Това ний повеляваме в името на Сатаната, чиято милост процъфтява и чиято подкрепа ще възтържествува!

Както Сатана царува, така нека и той, чието име звучи така: (името) е съдината, чиято плът е като земята — живот дълго-вечен, свят без край!

Шемхамфораш! Привет Сатана!

ЕНОХОВИЯТ ЕЗИК И ЕНОХОВИТЕ КЛЮЧОВЕ

Еноховият език е магически език, който се използва в Сатанинския Ритуал и е считан за по-древен от санскритския. Ползва се със собствена граматическа фонетика и синтактична основа. По някои звуци напомня на арабския, а по други на иврит и латински. За първи път се появява в печат през 1659 година в биографията на Джон Дий, известния ясновидец и придворен астролог от XIV век. Това произведение от Мерик Казабон описва изкуството на взиране в кристал на окултиста Дий и колегата му Едуард Кели.

Вместо обичайното кристално кълбо, Кели, който бил ясновидецът, използвал многофасетен трапезокедрон. „Ангелите“, за които става дума в първото откровение на Кели за Еноховите Ключове, получено през прозорците на кристала, са „ангели“ само, защото окултистите през онези дни страдали от метафизически запек. Сега кристалът се прояснява и „ангелите“ (angels) се виждат като „ъгли“ (angles) и прозорците към четвъртото измерение са отворени — а за страхливите това са вратите на Ада.

Представям своя превод на следващите призиви, който звучи архаично, но е Сатанински вярната и неподправена версия на превода, използван от Ордена на Златната Зора в края на деветнадесетото столетие. В Еноховия език значението на думите, съчетано с качеството им, създават звуков модел, който може да причини страховита реакция в атмосферата. Варварските звукови качества придават на езика истинско магическо въздействие, което не може да се опише.

Еноховите ключове или призиви са били забулени в тайна много години. Малкото съществуващи публикации напълно елиминират правилното изговаряне, тъй като точният превод е бил замаскиран чрез употребата на евфемизми, предназначени само да отклонят от следата неспособния магьосник или евентуалния инквизитор.

Апокрифни, каквито са станали (и кой може да каже каква зловеща реалност провокира „фантазията“), Еноховите призиви са химни на Сатанинската вяра. Освободени от такива, някога

прагматични, варосвания като „свято“ и „ангелско“, и произволно избрани груби числа, единствената цел на които била да действат като заместители на „богохулни“ думи — това следователно, са ИСТИНСКИТЕ Енохови призиви, такива каквито са били получени от една незнайна ръка.^[1]

Забележка: При ритуала се произнасят само текстовете на Енохов език, дадени тук на латиница. Думите се произнасят така както се четат, бавно и напевно. Преводите са само информативни, доколкото позволява езиковата структура на английския език, като българският превод се придържа строго към английския, (бел. прев.)

^[1] Нецензурираната версия, преведена от Антон Ла Вей. (бел. ам. ред.) ↑

ПЪРВИЯТ КЛЮЧ

Първият Енохов Ключ представлява една първоначална прокламация от Сатаната, постановяваща зараждането на законите на предходните теологии и трайната сила, присъща за тези, които са достатъчно смели да признаят земните начала и абсолюти.

(Енохов език)

Ol sonuf vaoresaji, gohu IAD Balata, elanusaha caelazod: sobrazod-ol Roray i ta nazodapesad, od comemahe ta nobeloha zodien; soba tahil ginonupe pereje aladi, das vaurebes obolehe giresam. Casarem ohorela caba Pire: das zodonureusagi cab: erem Iadanahe. Pilahe farezodem zodenurezoda adana gono Iadapiel das home-tohe: soba ipame lu ipamis: das sobolo vepe zodomeda poamal, od bogira aai ta piape Piamoel od Vaoan! Zodacare, eca, od zodameranu! odo cicale Qaa; zodoreje, lape zodiredo Noco Mada, hoathahe Saitan!

(Превод)

Аз царувам над вас, казва Господарят на Земята, във власт издигнат отгоре и отдолу, в чиито ръце слънцето е бляскав меч, а луната всепроникващ огън; който взима мерките вашите одежди според моите и ви придържам с дланите на моите ръце и огрявам одеждите ви с адска светлина.

Аз дадох ви закон светиите да управлявате и дадох ви род с мъдрост върховна. Вий надигнахте гласовете си и заклехте се във вярност на Този, който живее тържествуващ, без начало и без край, който сияе като пламък сред вашите палати и царува сред вас като везните на живота!

Затова задействайте се и се появете! Разкрийте тайнствата на вашето сътворение! Бъдете приятелски настроени към мен, защото аз съм същият! — Истинският почитател на най-върховния и Неизразим Цар на Ада!

ВТОРИЯТ КЛЮЧ

За да отдаде почит на същинските страсти, които поддържат продължението на самия живот, Вторият Енохов ключ превръща това признаване на нашето земно наследство в един талисман на силата.

(Енохов език)

Adagita vau-pa-ahe zodonugonu fa-a-ipe salada! Vi-i-vau el! Sobame ial-pereji i-zoda-zodazod pi-adapehe casarema aberameji ta ta-labo paracaleda qo-ta lores-el-qo turebesa ooge balatohe! Giui cahisa lusada oreri od micalapape cahisa bia ozodonugonu! lape noanu tarofe coresa tage o-quo maninu IA-I-DON. Torezodu! gohe-el, zodacare eca ca-no-quoda! zodameranu micalazodo od ozadazodame vaurelar; lape zodir IOIAD!

(Превод)

Могат ли крилата на ветровете да чуят вашите възгласи на учудване? О вий! велико потомство на червеите на Земята! които огънят на Ада оформя в дълбините на челюстите ми! които съм подготвил като венчални чаши или като цветя доставящи наслада ц залите на страстта!

По-силни са нозете ви от големия камък! По-мощни са гласовете ви от многобройните ветрове! Защото станали сте като здание, което не съществува освен в ума на всемогъщото проявление на Сатаната!

Надигнете се! казва Първият. Затова идете при слугите му! Покажете се в сила така, че да виждам мощен взор на нещата защото съм от Този който живее вечно.

ТРЕТИ КЛЮЧ

Третия Енохов ключ поверява управлението на Земята в ръцете на онези велики Сатанински магьосници, които през всичките векове са властвали над народите по света.

(Енохов език)

Micama! goho Pe-IAD! zodir com-selahe azodien biabe os-lon-dohe. Norezodacahisa otahila Gigipahe; vaunid-el-cahisa ta-pu-ime qo-mos-pelehe telocahe; qui-i-inu toltoregi cahisa i cahisaji em ozodien; dasata beregida od torezodul! Ili e-Ol balazodareji, od aala tahilanu-os netaabe: daluga vaomesareji elonusa cape-mi-ali varoesa cala homila; cocasabe fafenu izodizodope, od miinoagi de ginetaabe: vaunu na-na-e-el: panupire malapireji caosaji. Pilada noanu vaunalahe balata od-vaoan. Do-o-i-ape mada: goholore, gohus, amiranu! Micama! Yehusozod ca-ca-com, od do-o-a-inu noari micaolazoda a-ai-om. Casarameji gohia: Zodacare! Vaunigilaji! od im-ua-mar pugo pelapeli Ananael Qo-a-an.

Ето казва Сатаната, аз съм кръг, в чийто рце са Дванадесетте царства. Шест са седалищата на живото дихание, а останалите са като остри сърпове или рогата на Смъртта. В тях съзиданията на земята са и не са, освен в собствените ми ръце, които спят и ще се пробудят!

В началото ви направих разпоредници и ви поставих на Дванайсете Престола на управлението, давайки на всеки от вас власт последователно през Деветте истински епохи от време, така че от най-върховните съдини и скришни ъгли на вашето управление да бъдете изпълнители на властта ми, изливайки огньовете на живота и растежа постоянно върху Земята. Така вий станяхте водопади на справедливостта и истината.

В името на Сатаната надигнете се! Появете се! Ето! неговата милост процъфтява и името му е станало сред нас могъщо. В негово име ви казвам: задействайте се! Надигнете се и се обърнете към нас като съучастници на тайната Му мъдрост при вашето сътворение!

ЧЕТВЪРТИЯТ КЛЮЧ

Четвъртият Енохов Ключ се отнася до цикличността на епохите във времето.

(Енохов език)

Otahil elasadi babaje, od dorepaha gohol: gi-cahisaje auauago coremepe *peda*, dasonuf vi-vau-di-vau? Casaremi oeli *meapeme* sobame agi coremepe carep-el: casaremeji caro-o-dazodi cahisa od vaugeji; dasata capi-mali cahisa capi-ma-on: od elonusahinu cahisa ta el-o *calaa*. Torezodu nor-quasahi od fe-caosaga: Bagile zodir e-na-IAD: das iod apila! Do-o-a-ipe quo-A-AL, zodacare! Zodameranu obelisonugi resat-el aaf nor-mo-lapi!

(Превод)

Застанах аз на юг и се огледах, казвайки: не са ли гръмотевиците на растежа тези, които царуват във Втория ъгъл.

Под които аз поставих тези, които никой още не е преброил, освен Един, в когото са вторите начала на нещата и укрепват едно след друго, прибавяйки числата на времето и силите им устояват като първите от деветте!

Надигнете се! вий синове на удоволствието и посетете земята, защото аз съм Повелителят, вашия Бог, който е и живее вечно!

В името на Сатаната задействайте се и се проявете като любезни избавители, за да отдадете възхвала на Този, който е сред синовете на хората!

ПЕТИЯТ КЛЮЧ

Петият Енохов Ключ постановява назначаването на традиционните първосвещеници и вещици върху земята от Сатаната с цел подвеждане.

(Енохов език)

Sapahe zodimii du-i-be, od noasa ta qu-a-nis, adarocahe dorepehal caosagi od faonutas peripesol ta-be-liore. Casareme A-me-ipezodi nazodaretahe *afa*; od dalugare zodizodope zodelida caosaji tol-toregi; od zod-cahisa esiasacahe El ta-vi-vau; od iao-d tahlada das hubare pe-o-al; soba coremefa cahisa ta Ela Vaulasa od Quo-Co-Casabe. Eca niisa od darebesa quo-a-asa: fetahe-ar-ezodi od beliora: ia-ial eda-nasa cicalesa; bagile Ge-iad I-el!

(Превод)

Мощните звуци са навлезли в третия ъгъл и са поникнали като стръкове на глупостта, усмихвайки се презрително на Земята и обитавайки яркостта на Небето като вечни утешители на унищожителите на аз-а.

Към които прикрепих корените на доволството, повелите-лите на праведните и им дадох съдини, за да поливат земята с нейните създания. Те са братята на Първият и Вторият и начало на собствените си седалища, украсени с безброй вечногорящи светилници, чиито числа са като първия и последния и съдържанието на времето!

Затова елате и се подчинете на сътворението си. Навестете Сапининоипи облияни в мир и покой. Споделете с нас вашите тайнства; защо ли? Нашият Господар и Повелител е Всичко в Едно!

ШЕСТИЯТ КЛЮЧ

Шестият Енохов Ключ установява структурата и формата на това, което стана Ордена на Трапезоида и Църквата на Сатаната.

(Енохов език)

Gahe sa-div cahisa *em*, micalazoda Pil-zodinu, sobam El haraji mir babalonu od obeloce samevelaji, dalagare malapereji ar-caosaji od acame canale, sobola zodare fa-beliareda caosaji od cahisa aneta-na miame ta Viv od Da. Daresare Sol-petahe-bienu. Be-ri-ta od zodacame ji-mi-calazodo: sob-ha-atahe tarianu luia-he od ecarinu MADA Qu-a-a-on!

(Превод)

Духовете на четвъртия ъгъл са Девет, могъщи в трапезоида, който първият е създал, тормоз за жалките и венец на злостните; давайки им огнени стрели, за да пресяват земята и Девет постоянни работници, чийто ход навестява с мир Земята и имат власт и трайност като Втория и Третия.

Затова се вслушайте в гласа ми! Говорил съм на вас и ви задействам с власт и присъствие, чиито дела ще бъдат песен на честта и възхвала на вашия Бог за вашето сътворение.

СЕДМИЯТ КЛЮЧ

Седмият Енохов Ключ се използва, за да се инвокира страст, за да се отдаде почит на обаянието и за да се ликува в удоволствията на плътта.

(Енохов език)

Ra-asa isalamanu para-di-zoda oe-cari-mi aao iala-pire-gahe Qui-inu. Enai butamonu od inoasa *ni* pa-ra-diala. Casaremeji ujeare cahirelanu, od zodonace lucifatianu, caresa ta vavale-zodirenu tol-hami. Soba lonudohe od nuame cahisa ta Da o Desa vo-me-dea od pi-beliare itahila rita od miame ca-ni-quola rita! Zodacare! Zodameranu! Iecarimi Quo-a-dahe od I-mica-ol-zododa aaiome. Bajirele papenore idalugama elonusahi-od umapelifa vau-ge-ji Bijil-IAD!

(Превод)

Изтокът е дом на блудници, пеещи хвалебствия сред пламъците на първото величие, в което Тъмният Властелин е отворил устата си; и станали са те живи обители, в които силата човешка ликува; и носят украшения блестящи, които омагьосват всички създания. Чиито царства и трайност са като Третия и Четвъртия, могъщи кули и места охолни, седалищата на удоволствието и престоя. О вий, служителки на удоволствието задействайте се! появете се! пейте хвалебствия за Земята и бъдете могъщи сред нас. Защото на този спомен е придадена сила и нашата сила става все по-голяма в името на нашия утешител.

ОСМИЯТ КЛЮЧ

Осмият Енохов Ключ се отнася за започването на Сатанинската Ера.

(Енохов език)

Bazodemelo i ta pi-ripesonu olanu Na-zodavabebe ox. Casaremeji varanu cahisa vaugeji asa berameji balatoha: goho IAD. Soba miame tarianu ta lolacis Abaivoninu od azodiajiere riore. Irejila cahisa da das pa-aoh busada Caosago, das cahisa od ipuranu telocahe cacureji o-isalamahe lonucaho od Vovina carebafe? NIISO! bagile avavago gohon. NIISO! bagile mamao siasionu, od mabezoda IAD oi asa-momare poilape. NIASA! Zodameranu ciaosi caosago od belioresa od coresi ta beramiji.

(Превод)

Зенитът на първия е като третото удовлетворение, направено от хиацинтови колони, в което древните са станали силни, което съм приготвил за моето правосъдие, казва Сатаната, чиято дълготрайност ще бъде като щит за Левиатан. Колко са тези, които остават във великолепието на Земята, които са и не ще видят смърт докато домът не падне и законът не потъне? Ликувайте! защото короните на храма и мантията на Този, който е, беше и ще бъде коронован, не са вече разделени! Елате! Появете се! За ужас на земята и за разтуха на тези, които са подготвени!

ДЕВЕТИЯТ КЛЮЧ

Деветият Енохов Ключ предупреждава за употребата на вещества, средства и фармацевтични препарати, които биха могли да доведат до илюзия и в следствие до заробването на господаря. Защита срещу фалшиви стойности.

(Енохов език)

Micaoli beranusaji perejela napeta ialapore, das barinu efafaje Pe vaunupeho olani od obezoda, soba-ca upaahe cahisa tatanu od taranenu balie, alare busada so-bolunu od cahisa hoel-qo ca-no-quodi cial. Vaunesa aladonu mom caosago ta iasa olalore gianai limelala. Amema cahisa sopra madarida zod cahisa! Ooa moanu cahisa avini darilapi caosajinu: od butamoni pareme zodumebi canilu. Dazodisa etahamezoda cahisa dao, od mireka ozodola cahisa pidiai Colalala. Ul ci ninu a sobame ucime. Bajile? IAD BALATONE cahirelanu pare! NIISO! od upe ofafafe; bajile a-cocasahe icoresaka a uniji beliore.

(Превод)

Могъщи огнени стражи с двуостри мечове пламтящи (които държат мускалите с илюзия, чиито крила са от горчицина и болка) са застанали на запад и са измерени чрез техните служители. Те събират мъха на земята, така както богатият събира съкровището си. Проклети са тези, чиито пороци са те. В очите им има воденични камъни по-големи от Земята и от устите им текат морета от кръв. Мозъците им са покрити с диаманти, а върху гпавите си носят камъни от мрамор. Щастлив е този, на който не се сърдят. Защо ли? Повелителят на Правдивостта им се радва! Елате без мускалите си, защото времето е подходящо за разтуха!

ДЕСЕТИЯТ КЛЮЧ

Десетият Енохов Ключ предизвиква неистов гняв и поражда насилие. Опасно е да се използва, освен ако човек не се е научил да пази имунитета си. Това е като произволен удар на мълния!

(Енохов език)

Coraxo cahisa coremepe, od belanusa Lucala azodiazodore paebe Soba iisononu cahisa uirequo ope copehanu od racalire maasi bajile caosagi; das yalaponu dosiji od basajime; od ox ex dazodisa siatarisa od salaberoxa cynuxire faboanu. Vaunala cahisa conusata das daox cocasa o Oanio yore vohima ol jizod-yazoda od eoresa cocasaji pelosi molui das pajeipe, laraji same darolanu matorebe cocasaji emena. El pataralaxa yolaci matabe nomiji mononusa olora jinayo anujelareda. Ohyo! ohyo! noibe Ohyo! caosagonu! Bajile madarida i zodiropе cahiso darisapa! NIISO! caripe ipe nidali!

(Превод)

Гръмотевиците на гнева дремят на Север във вид на дъб, чиито клони са изпълнени с тор, гнезда на риданието и плача, отрупани на земята, които горят нощ и ден и бърват главите на скорпиони и жива сяра смесена с отрова. Това са гръмотевиците, които за един миг прокълтяват като сто мощни земетръси и хиляда грамадни вълни, които нямат спиране и не познават никакво време тук. Една скала поражда хиляди, също както сърцето на човека поражда неговите мисли. Горко! Горко! Да! Горко! На Земята, защото нейната неправда е, беше и ще бъде голяма. Елате! Но без мощните си звуци!

ЕДИНАДЕСЕТИЯТ КЛЮЧ

Единадесетият Енохов Ключ се използва, за да възвести настъпването на смъртта и осигурява поддръжка отвъд гроба. Привързва към земята. Погребален зов.

(Енохов език)

Oxiayala holado, od zodirome O coraxo das zodiladare raasyo. Od vabezodire cameUaxa od bahala: NIISO! sala-manu telocahe! Casaremanu hoel-qo, od ti ta zod cahisa soba coremefa i ga. NIISA! bagile aberameji nontifape. Zodacare eca od Zodameranu! odo cicale Qaa! Zodoreje, lape zodiredo Noco Mada, hoathahe Saitan!

(Превод)

Могъщият трон проехтя и пет гръмотевици проехтяха на Изток. И орелът проговори и викна силно: излезте от дома на смъртта! И те се събраха и станаха тези, от които Той е измерен и те са безсмъртните, които яздят вихрушките. Елате! Защото съм приготвил място за вас. Затова задействайте се и се появете! Разкрийте тайнствата на вашето сътворение. Бъдете приятелски настроени към мен, защото аз съм вашият Бог, истинският почитател на плътта, която живее вечно!

ДВАНАДЕСЕТИЯТ КЛЮЧ

Дванадесетият Енохов Ключ се използва, за да даде израз на негодуванието срещу човешката нужда от мизерия и предизвиква болка и конфликт на тези, които причиняват неприятности.

(Енохов език)

Nonuci dasonuf Babaje od cahisa ob hubaio tibibipe: alalare ataraahe od ef! Darix fafenu mianu as Enayo ovof! Soba dooainu aai i VONUPEHE. Zodaicare, gohusa, od Zoda-meranu. Odo cicale Qaa! Zodoreje, lape zodiredo Noco Mada, hoathahe Saitan!

(Превод)

О вий, които се строявате на юг и сте фенерите на скръбта, пристегнете доспехите си и елате при нас! Доведете легионите от армията на ада, за да бъде Господарят на Бездната възвели-чен, чието име сред вас е Гняв! Затова задействайте се и се появете, разкрийте тайнствата на вашето сътворение! Бъдете приятелски настроени към мен, защото аз съм същият! Истински почитател на най-върховния и неизразим Цар на Ада!

ТРИНАДЕСЕТИЯТ КЛЮЧ

Тринадесестияг Енохов Ключ се използва да направи похотливи фригидните и да обезпокои тези, които отричат удоволствията на секса.

(Енохов език)

Napeai Babajehe das berinu vox ooaona larinuji vonupehe doaiime: conisa olalogi oresaha das cahisa afefa. Micama isaro Mada od Lonu-sahitoxa, das ivaumeda aai Jirosabe. Zodacare od Zodameranu. Odo cicale Qaa! Zodoreje, lape zodiredo Noco Mada, hoathahe Saitan!

(Превод)

О вий, мечове на юга, които имате очи да предизвиквате гнева на греха, опиянявайки хората, които са празни; Ето! обещанието на Сатаната и неговата сила, която е сред вас наричана отровно жило! Задействайте се и се появете! Разкрийте тайнството на вашето сътворение, защото аз съм служител на същия, вашия Бог, истински почитател на най-върховния и неизразим Цар на Ада!

ЧЕТИРИНАДЕСЕТИЯТ КЛЮЧ

Четиринадесетият Енохов Ключ е зов за отмъщение и проявлението на справедливостта!

(Енохов език)

Noroni bajihie pasahasa Oiada! das tarinuta mireca o/tahila dodasa tolahame caosago Aomida.: das berinu orocahe quare: Micama! Bial! Oiad; aisaro toxa das ivame aai Balatima. Zodacare od Zodameranu! Od cicale Qaa! Zodoreje, lape zodiredo Noco Mada, hoathahe Saitan!

(Превод)

О вий, синове и дъщери на плесенявали умове, които осъждате неправдите извършени върху мен — Ето! гласът на Сатаната; обещанието на Този, който е сред вас наречен обвинителя и върховния съдник! Затова задействайте се и се появете! Разкрийте тайнствата на вашето сътворение! Бъдете приятелски настроени към мен, защото аз съм същият! Истински почитател на най-върховния и неизразим Цар на Ада!

ПЕТНАДЕСЕТИЯТ КЛЮЧ

Петнадесетият Енохов Ключ е решение за приемане и разбиране на учителите, чийто дълг е да ръководят тези, които се стремят към духовни богове.

(Енохов език)

Plasa! tabaanu li-El pereta, casaremanu uraahi cahisa dareji; das oado caosaji oresacore: das omaha monasafi Baeouibe od emetajisa Iaiadix. Zodacare od Zodameranu! Odo cicale Qaa. Zodoreje, lape zodiredo Noco Mada, hoathahe Saitan!

(Превод)

О ти, който управляваш първия пламък, под чиито крила са предачите на паяжини, които оплитат земята със сухота; който знаеш великото име „праведност“ и печата на лъжовната честност. Затова задействай се и се появи! Разкрий тайнството на твоето сътворение! Бъди приятелски към мен настроен, защото същият съм аз! Истински почитател на най-върховния и неизразим Цар на Ада.

ШЕСТНАДЕСЕТИЯТ КЛЮЧ

Шестнадесетият Енохов Ключ разпознава чудните контрасти на земята и поддържа тези разграничения.

(Енохов език)

Ilasa viviala pereta! Salamanu balata, das acarо odazodi busada, od belioraxa balita: das inusi caosaji lusadanu emoda: das ome od taliobe: dariiapa iehе ilasa Mada Zодilodarepe. Zодacare od Zодameranu. Odo cicale Qaa: zodoreje, lape zodiredo Noco Mada, hoathahe Saitan!

(Превод)

О ти, който си вторият пламък, домът на справедливостта, чиито начала са блестящи и си утеха за правдивия, който ходи по земята с крака от огън, който разбира и разделя създанията! Велик си ти в силата на Бога разпростиращ се и завладяващ. Затова задействай се и се появи! Разкрий тайнството на товете сътворение! Бъди приятелски към мен настроен, защото същият съм аз! Истински почитател на най-върховния и неизразим Цар на Ада.

СЕДЕМНАДЕСЕТИЯТ КЛЮЧ

Седемнадесетият Енохов Ключ се използва за просветление на оглупелите и унищожава чрез откровение.

(Енохов език)

Ibsa dial pereta! soba vaupaahе cahisa nanuba zodixalayo dodasihe od berinuta fadsa hubaro tasataxa yolasa: soba lad / Vonupehe o Uonupebe: aladonu dax ila od toatare! Zodacare od Zodameranu! Odo cicale Qaa! Zodoreje, tape zodiredo Noco Mada, hoathahe Saitan!

(Превод)

О ти, който си третият пламък! Чиито крила са тръни, предизвикващи дразнение и който има хиляди живи светилници вървящи пред теб; чийто Бог е гняв в ярост — препаши слабините си и чуй! Затова задействай се и се появи! Разкрий тайнството на твоето сътворение! Бъди приятелски към мен настроен, защото същият съм аз! Истински почитател на най-върховния и неизразим Цар на Ада.

ОСЕМНАДЕСЕТИЯТ КЛЮЧ

Осемнадесетият Енохов ключ отваря вратите на Ада и предизвиква появата на Луцифер и неговата благословия.

(Енохов език)

Plasa micalazoda olapireta ialpereji beliore: das odo Busadire Oiad ouoaresa caosago: casaremeji Laiada eranu berinutasa cafafame das ivemeda aqoso adoho Moz, od maoffasa. Bolape como belioreta pamebeta. Zodacare od Zodameranu! Odo cicale Qaa. Zodoreje, lape zodiredo Noco Mada, hoathahe Saitan!

(Превод)

О ти, мощна светлина и горящ пламък на охолството! Която разкриваш величието на Сатаната за центъра на земята; в която великите тайни на истината обитават; която се нарича в Царството ти: „сила чрез радост“ и е неизмерима. Бъди прозорец на охолството за мен. Затова задействайте се и се появете! Разкрийте тайнството на вашето сътворение! Бъдете приятелски настроени към мен, защото същият съм аз! Истински почитател на най-върховния и неизразим Цар на Ада!

ДЕВЕТНАДЕСЕТИЯТ КЛЮЧ

Деветнадесетият Енохов Ключ е великият подръжник на естествения баланс на земята, законът на икономията и на джунглата. Той разобличава всяко лицемерие и превзетата набожност пада като роб пред него. Той предизвиква най-голямото изливане на гняв върху мизерника и полага основата на успеха за този, който обича живота.

(Енохов език)

Madariatza das perifa LIL cahisa micaolazoda saanire caosa-go od fifisa balzodizodarasa Iaida. Nonuca gohulime: Micama adoianu MAD A faoda beliorebe, soba ooaona cahisa luciftias peripesol, das aberaasasa nonucafe netaaibe caosaji od tilabe adapehaheta damepelozoda, tooata nonucafe jimi-calazodoma larasada tofejilo tnarebe yareyo IDOIGO, od torezodulape yaodafe gohola, Caosaga, tabaoreda saanire, od caharisateosa yorepoila tiobela busadire, tilabe noalanu paida oresaba, od dodaremeni zodayolana. Elazodape tilaba paremeji peripesatza, od ta quresata booapisa. Lanibame oucaho sayomepe, od caharisateosa ajitoltorenu, mireca qo tiobela lela. Tonu paomebeda dizodalamo asa pianu, od caharisateosa aji-la-tore-torenu paracahe a sayomepe. Coredazodizoda dodapala od fifalazoda, I'asa manada, od faregita bamesa omaosa. Conisabera od auauotza tonuji oresa; catabela noasami tabejesa leuitahemonuji. Vanucahi omepetilabe oresa! Bagile? Mooabe OL coredazodizoda. El capimao itzomatzipe, od cacocasabe gosaa. Bajilenu pii tianu-ta a babalanuda, od faoregita teloca uo uime.

Madariatza, torezodu!!! Oadanatza orocaha aboaperi! Tabaori periazoda aretabasa! Adarepanu coresata dobitza! Yolacame periazodi arecoazodiore, od quasabe qotinuji! Ripire paaotzata sagacore! Umela od peredazodare cacareji Aoiveae coremepeta! Torezodu! Zodacare od Zodameranu, asapeta sibesi butamona das surezodasa Tia balatanu. Odo cicale Qaa, od Ozodazodama pelapeli IADANAMAQA!

(Превод)

О вий, наслаждения, които обитавате първия ефир, които сте могъщи в краищата на Земята и които изпълнявате присъдата на могъщите. На вас е казано: съзрете лицето на Сатаната, началото на облекчението, чиито очи са блясъкът на звездите, който ви назначи да управлявате Земята и нейното неизмеримо многообразие, давайки ви силата на разбирането, за да се разпореждате с всички неща съгласно провидението на Този, който седи на Адския Престол и който се надига в началото, казвайки: нека земята бъде управлявана от своите части и нека има разделение в нея, така че величието ѝ само по себе си да е винаги опияняващо и възбуждащо. Нека нейният ход следва задоволяването на страстите и като прислужница нека да им служи. Нека един сезон се обърка с друг и нека няма нито едно създание, което да е еднакво с друго. Разумните създания на земята и хората — нека се дразнят и прочистват едни с други, а ме-стообиталищата им — нека забравят имената им. Делата на човека и неговия разкош — нека бъдат обезличени. Неговите градежи — нека станат пещери за зверовете от полето! Объркайте разбирането ѝ с тъмнина! Защо ли? Защото съжалявам, че съм създал човека. Нека един път да е позната, а друг път непозната, защото тя е леглото на блудница и обиталище на Луцифер Царя.

Разтворете широко вратите на Ада! Низшите небеса под вас — нека ви слугуват! Управлявайте тези, които управляват! Събаряйте такива дето падат. Раждайте тези, които израстват и унищожавайте гнилите. Нито едно място — нека не остане в едно число. Прибавяйте и намалявайте докато звездите не бъдат преброени. Надигнете се! Задействайте се! и се явете пред завета на неговата уста, в който Той ни се е заклел пред своята справедливост. Разкрийте тайнствата на вашето сътворение и ни направете съучастници в Неосквернената Мъдрост.

YANKEE ROSE

ПРИЛОЖЕНИЕ

ЕДИНАДЕСЕТТЕ САТАНИНСКИ ПРАВИЛА НА ЗЕМЯТА

1. Не давай мнения или съвети, ако не ти ги искат.
2. Не говори за проблемите си, ако не си сигурен, че някой иска да ги чуе.
3. Когато си в леговището на друг, покажи уважение към него или въобще не ходи там.
4. Ако гостенин в твоето леговище те раздразни, отнеси се с него жестоко и без милост.
5. Не прави сексулани опити, ако не си получил сигнал за това.
6. Не вземай това, което не ти принадлежи, освен ако не е бремене за друг човек и той не моли да бъде облекчен.
7. Признай силата на магията, ако си я използвал успешно, за да постигнеш желанията си. Ако отричаш силата на магията, след като успешно си зложил на нея, ще загубиш всичко, което си получил.
8. Не се оплаквай за нещо, на което няма нужда да се подлагаш.
9. Не навреждай на малки деца.
10. Не убивай животни, освен ако не са те нападнали, или за храна.
11. Когато вървиш на открито, не закачай никого. Ако някой те обезпокои, помоли го да престане. Ако той не престане, унищожи го.

ДЕВЕТТЕ САТАНИНСКИ ГРЯХА ОТ АНТОН ЛА ВЕЙ

1. Тъпотата — на първо място в списъка на Сатанинските грехове. Главният грях в Сатанизма. Най-лошото е, че от него не боли. Освен върху невежеството, нашето общество все повече се гради и върху тъпотата. То разчита на хора, които се съгласяват с всичко, което им се казва. Масмедията поддържа една култивирана тъпота като състояние, което е не само приемливо, но и похвално. Сатанистите трябва да се научат да прозират трюковете им и да не си позволяват да затъпяват.

2. Превзетост — празното позиране може да предизвика крайна досада и да наруши основните правила на Малката Магия. Заедно с тъпотата, то поддържа циркулацията на парите в днешно време. Те карат всеки да се чувства голяма работа, независимо дали го бива или не.

3. Субективизъм — може да бъде много опасен за сатанистите. Да проектираш собствените си реакции, отзиви и усещания върху някой, който може би съвсем не е настроен на твоята вълна. Това е грешката да очакваш хората да се отнасят към теб със същото внимание, учтивост и уважение, с което ти естествено се отнасяш към тях. Те няма да го направят. Вместо това сатанистът трябва да се стреми да прилага афоризма „Отнасяй се към другите така, както и те се отнасят към теб“. Това ни е работата на повечето от нас и се изисква постоянна бдителност, за да не се подхлъзнеш в успокоителната илюзия, че всеки е като теб. Както е било казано, някои утопии биха били идеално реализирани в една държава от философи, но за нещастие (или може би за щастие, от Макиавелианска гл. т.), ние сме далеч от този етап.

4. Самозаблуда — това го има в Деветте Сатанински Изявления, но си заслужава да бъде повторено и тук. Друг основен грях. Ние не трябва да отдаваме почит на никоя от свещените крави, които ни се представят, включително и на ролите, които се очаква да бъдат играни от нас. Единствено когато се забавляваме, би трябвало да можем да

изпадаме в самозаблуда, и то с внимание. Но това тогава не е самозаблуда.

5. Стадно чувство — това е очевиден грях от Сатанинска гл.т. Нормално е да се съгласиш с нечии желания, щом в крайна сметка това е изгодно за теб. Но само глупаците вървят със стадото, позволявайки на едно безлично същество да ги ръководи. Номерът е мъдро да си избереш учител, вместо да бъдеш заробен от прищявките на тълпата.

6. Липса на перспектива — това също може да причини големи неприятности на един Сатанист. Никога не трябва да губиш поглед за това кой си и какво си, и каква заплаха можеш да бъдеш със самото си съществуване. Ние градим историята точно сега, ден след ден. Винаги поддържай по-широка представа в ума си за историческата и социалната картина. Това е важен ключ, както към Малката, така и към Голямата Магия. Следи закономерностите и нагаждай нещата едно към друго, искайки всичко да си дойде на мястото. Не се влияй от стадните ограничения — знай че работиш на друго ниво, което е съвсем различно от това на останалата част от света.

7. Забравяне на минали общоприетости — внимавай, защото това е един от ключовете към промиването на мозъци, когато карат хората да приемат нещо „ново“ и „различно“, а всъщност то е нещо, което някога е било общоприето, но сега се поднася в нова опаковка. От нас се очаква да изкуфееме на гения на „твореца“ и да забравим оригинала. Това спомага за изграждането на общество от едnodневки в наличност.

8. Противопоказна гордост — първата дума е важна. Гордостта е велико нещо, до момента, в който започнеш да изхвърляш бебето заедно с мръсната вода. Правилото на Сатанизма е: ако нещо работи за теб, чудесно! Щом спре да работи за теб и се озовеш в задънена улица, и единственият изход е да кажеш: „съжалявам, сгрехих, бих искал да се погодим“ — направи го.

9. Липса на естетика — това е физическото приложение на Балансиращия фактор. Естетиката има важно значение в Малката Магия и би трябвало да се култивира. Очевидно е, че в повечето случаи никой не може да изкара никакви пари от класическите стандарти за красота и форма, така че това не се насърчава в едно консуматорско общество, но да имаш „око“ за красивото е съществено важен Сатанински инструмент и трябва да се използва за

най-голяма магическа ефективност. Това не е нещо, което се предполага да бъде приятно — то е, каквото е.

Естетиката е нещо лично и отразява собствената природа, но има универсално приятни и хармонични конфигурации, които не би трябвало да бъдат отричани.

ВМЕСТО ПОСЛЕСЛОВ

САТАНАТА КАТО СЪЩЕСТВО

ПАТРИК ЕЪРИЙЗ

Сатаната е индивидуалист. Той нарушава заповедите на Небето, които налагат спазването на определено морално поведение. Той ни вдъхновява с мечти и надежди. Той ни удостоява с горчивина и недоволство, но накрая ни води към по-доброто и по такъв начин служи преди всичко на Доброто. Той е „силата що зло желае, но все добро твори.“

Кърт Селигмън
„Магия,
Свърхестествено и
Религия“

Мнозина от днешните Сатанисти са просто хуманисти, които използват Сатаната като архетип на силата, която е внедрена в подсъзнанието на човека, останка от психологическата му еволюция и изтъкват, че Сатаната е детето на страха и че страхът е присъщ за всички хора. Счита се, че човек като висше същество е изобретил боговете и богините, както му е било угодно съгласно инстинкта си за самосъхранение.

С пораждането на съзнанието в ума идва и знанието, че и другите притежават ум. Човек е способен да размишлява и разсъждава за състоянията на ума и при другите хора, защото разпознава тези състояния в себе си. С развитието на съзнанието на ума си, човек започва да развива една постоянно нарастваща степен на Интелект и следователно придава най-голяма важност на тази част от своята природа. Някои почитат интелекта като Бог, пренебрегвайки неговите

ограничения, които други мислители изтъкват. Такива хора са склонни да заключават, че щом човешкият интелект (в настоящия си стадий на развитие) докладва, че такова и такова нещо трябва или не може да съществува, то въпросът е решен окончателно. Те пренебрегват факта, че човешкият интелект в настоящия си стадий на развитие може да е способен да обръща внимание само на една малка част от Вселенския факт и че може да има области и области на Реалността и Действителността, които са толкова отдалечени от неговия опит, че не би могъл и да мечтае за тях.

Тези, които вярват в Сатаната като същество, осъзнават липсващите преди това фактори, които сега навлизат в мисленето им. „Аз“-ът и Его-съзнанието отстъпват място на едно Са-танинско съзнание, което се появява при мнозина като едно изгряващо познание — светлината просто се издига зад хълмовете. При други то е дошло постепенно и бавно, но цялостно и сега те живеят в пълната светлина на съзнанието. При трети то е дошло като проблясък или видение — като гръм от ясно небе, заслепявайки ги отначало, но превръщайки ги в променени мъже и жени, притежаващи нещо, което не може да бъде разбрано или описано от тези, които не са го преживели. В една от формите си този последен стадий се нарича „Илюминация“.

Човекът със Сатанинско Съзнание може и да не разбира Загадката на Вселената или може и да не е способен да отговори на големите Въпроси на Живота, но той е престанал да се тревожи за тях — те сега не го смущават. Той може да използва интелекта си върху тях, както преди, но никога с чувството, че в тяхното интелектуално разрешение се крие неговото щастие или покоят на ума му. Той знае, че стои върху твърда скала и макар и бурите на света на материята и енергията да го брулят, те не могат да му навредят. Това и много други неща знае той. Той не може да докаже тези неща на другите, защото те не се доказват чрез доводи — самият той не ги е постигнал по този начин. Следователно, той не говори за това, а живее живота си сякаш нищо не знае, ако се съди по външен вид. Вътрешно обаче, той е един променен човек и животът му се различава от живота на неговите събратя. Защото докато техните души са потънали в дрямка или се мятат в кошмарни сънища, неговата Душа се е пробудила и се визира в света с ясни и безстрашни очи. Има разбира се, различни етапи и

степени на това Съзнание, също както и в ниските нива на съзнание. Някои го притежават в по-малка степен, други го притежават изцяло.

Това ниво на ума, което се намира непосредствено над Интелекта, е известно като Интуиция. Интуицията се дефинира в Уебстърския речник по следния начин: „Директно разбиране или познание; непосредствено знание посредством възприятие или осъзнаване, изключващо какъвто и да е мисловен процес; бързо или мигновено прозрение или схващане.“ Трудно е да се обясни какво се има предвид под Интуиция, освен на тези, които я имат като опит — а такива хора не се нуждаят от обяснение. Интуицията е точно толкова реална умствена способност, колкото и Интелектът — или по-точно казано, тя е просто съвкупност от умствени способности. Интуицията е над полето на съзнанието и посланията ѝ се спускат надолу, макар и посредством скрит процес. Избраните от Сатаната индивиди постепенно развиват умственото ниво на интуицията си и някой ден ще достигнат пълното съзнание на това ниво.

В един безкраен смътен летопис човечеството е доказало затрудненията си да даде определение за Дявола и съвременният човек не може да го приеме като нещо по-веществено от една алегория или абстракция, като термин, който се използва, за да обхване злото, макар и всички да знаем, че доброто и злото са относителни. Ранните теолози на Християнската църква определили дяволите като паднали ангели, управлявани от Принцът на Злото, Господарят на Ада, който бил низвергнат от Християнския Рай и неговият бог. В Книгата на Откровението ни се казва: „И свален биде големият змей, оная старовременна змия, която се нарича Дявол и Сатана, който мами целия свят; сварени бидоха и ангелите му заедно с него.“

Тук името Сатана допринася за бъркотията. Дявол произлиза от гръцката дума Διάβολος (Diábolos) и била използвана от еврейските летописци поне триста години преди появата на Исус, но точната дума била Satan, идваща от друга гръцка дума Σατανάς, означаваща противник. В древен Египет планетата Марс била наричана Червения Хор, откъдето идва и представата за огнената планета. Вероятно Марс е съответствал на египетския Сет, Повелителят на Мрака. Сет бил почитан с ритуали, провеждани нелегално в тъмни пещери. Този култ изглежда е съществувал от времето на Атлантида и пренесен от същата

тази цивилизация преди загиването ѝ, и е бил вероятно от хиляди години.

Фанатичните ловци на вещици през Средновековието (тук вещица означава Сатанист) упорито твърдели, че съществува Повелител на Злото, който не бил просто символ, използван да означаи злото — той бил зло същество с голямо коварство, огромна хитрост, голяма сила и злонамереност. Изглежда затова християните се чувствали напълно оправдани да хвърлят младо и старо, невинни и виновни, в жертвените огънове на своя Бог.

Като глава на Вселенската Църква на Сатанистите често съм запитван кой е най-мощният ритуал и неизменно отговорът ми е: една видоизменена версия на Триединната Латинска Меса на Католическата Църква, ритуал, който е бил изоставен по „общоцърковно съгласие“. Макар и това да не е съществено, с промяна на имената, ритуалът може да се изпълни върху олтар от плът, защото семето на живота се принася в жертва само върху човешки олтар. Месата може да се изпълнява от Жрец или от Жрица.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.